VICTORIA LEIGH

Dragoste de soră

Traducerea şi adaptarea în limba română de CARMEN BRÂNDUŞA

BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

- Gata, Mifmif!

Mica Helena era considerată suficient de sofisticată de către părinţii ei pentru a participa la orele lui Brit, dar totuşi prea tânără pentru a fi răbdătoare. Evident, în secret, orele acelea o plictiseau şi pe Brit.

- Mifmif, spuse Helena din nou, privind ceasul de perete.

- Da, dragă, spuse Brit. încă puţin. Urmează vântul, fetele, foşnetul frunzelor...

Tuturor le plăcea secvenţa aceea, mai ales, după părerea lui Brit, pentru că era cea finală. Dar puteau să greşească pentru că erau prea nerăbdătoare să plece.

Brit privi poziţiile fetelor. Marcia Plump era puternică, vânjoasă, în stare să doboare uşile, Leonore era delicată ca o briză, Janette...

- Gata, Mifmif! spuse Helena triumfător, când lecţia se termină în sfârşit.

Fetele de la St. Hilda se pregăteau să plece acasă, pentru că orele de poziţii de balet luaseră sfârşit.

Cât învăţaseră oare din ce le predase ea? Brit ridică din umeri în timp ce-şi făcea bagajul pregătindu-se de plecare. Fusese îngrijorată la început, pentru că aşa era firea ei, dar domnişoara Asquith, şefa, zâmbise indulgent.

- Draga mea, părinţii nu cer rezultate notabile. Vor ca fetele lor să profite de ocazie ca să se întâlnească. Vorbeşte cu domnişoara Pidcock...

Domnişoara Pidcock era maestru muzical.

- ... că de cele mai multe ori fetele nu se întorc pentru orele ei, dar atâta timp cât ea poate să cânte la pian *Fluturii Lunii* sau *Sănius de Iarnă,* părinţii sunt mulţumiţi. Suntem o şcoală modernă, aşa că scuteşte-te de mustrări de conştiinţă.

Brit se scutise, dar niciodată nu reuşise să îndrăgească slujba aceea, decât pentru banii buni pe care-i câştiga. Şi-ar fi dorit să obţină şi rezultate. îi plăceau copiii şi voia să-i înveţe ceva, nu doar să le ofere un mijloc de petrecere a timpului liber. Totuşi, câştiga bani, iar banii îi trebuiau... Carei.

Se întunecase deja, când Brit termină de completat raportul şcolar zilnic şi plecă de la St. Hilda. Când avea să ajungă la apartamentul lor din suburbie, va fi noapte. Speră ca măcar de data asta sora ei, Cara, să-i fi lăsat lumina de afară aprinsă. Pe timp de iarnă, când se întuneca atât de devreme, avea nevoie de puţină lumină. Dar Cara era probabil

învelită cu pătura electrică şi-şi făcea unghiile cu ojă, uitând desigur de cină. Iar dacă Brit i-ar fi spus ceva de lumină, Cara i-ar fi replicat dulce: „Dar Brittie, tu întotdeauna îmi spui să economisesc bani”.

Brit ştia că deseori aşa se întâmpla. Şi era nevoită să facă economii. Era bine plătită, dar salariul ei ajungea cu greu pentru două persoane. Cara era înscrisă la o şcoală de balet scumpă şi exclusivistă. Dar tot Cara îi promisese că într-o zi, ea va fi aceea care le va scoate pe amândouă din sărăcie.

Şi, pe lângă asta, Cara avea un zâmbet atât de dulce... Iar mami şi tati îşi doriseră întotdeauna ca ea să reuşească.

Să-i ofere Carei o şansă. Nu că sora ei ar fi fost în stare de un asemenea devotament. Dar Brit nu mai vedea nimic atunci când venea vorba de sora ei mai mică.

Brit fusese o dezamăgire pentru părinţii lor. Ştiuse asta încă de la vârsta de şase ani. Fusese un copil mult mai deştept decât Cara la aceeaşi vârstă. Şi acum îşi amintea cu claritate vorbele părinţilor ei:

- „Willis...” Willis era tatăl lor... „îţi pierzi timpul cu asta” spunea mama ei.

- „Da, Edith, ofta tatăl lor. Am sperat să-ţi moştenească talentul.”

Brit ştia la ce se referea tatăl său, când vorbea de talentul mamei ei. Edith fusese dansatoare. Se căsătorise cu Willis după succesul avut cu baletul *Hinterland,* succes care deşi fusese mare, nu

depăşise graniţele Australiei, succes pe care nu-l mai repetase după ce se căsătorise cu Edith. După căsătorie, Edith rămăsese însărcinată cu Brit, se îngrăşase şi nu-şi mai continuase cariera. Şi ea nu-i moştenise talentul. Iar tatăl ei îi repeta lui Edith zi de zi acest lucru. Brit, fiind fetiţă deşteaptă, înţelegea de fiecare dată.

Asculta aceste discuţii din spatele uşilor închise. Apoi, într-o zi, o auzise pe mama sa, spunându-i tatălui ei că ar fi bine să încerce să mai facă un copil, care să le continue succesul. Şi Brit fusese atât de fericită, încât o iubise pe Cara înainte ca ea să se nască.

Iar când Cara se născuse, o idolatrizase pur şi simplu. De mică sora ei îşi dezvăluise talentele de dansatoare, iar Brit încercase din tot sufletul s-o ajute.

Doar că... şansa ei se lăsa aşteptată. Brit avea aproape douăzeci şi şase de ani, iar Cara avea deja nouăsprezece. Şi era frumoasă. Nu cum fusese ea la nouăsprezece ani... „un fluture de noapte”... aşa cum îi spunea adesea tatăl ei, bătând-o părinteşte pe cap.

- „Eşti un fluture de noapte, draga mea.”

Poate că n-o jignise de bunăvoie. Poate dorise s-o alinte. Dar Brit se simţise - aşa cum fac adesea adolescentele nesigure pe ele - o fiinţă urâtă, nedorită şi nesuferită.

După ce murise mama lor, mătuşa Truda venise să locuiască cu ei. Şi deseori obişnuia să spună,

privind-o cu adoraţie pe Cara:

- „în casa asta nu poate străluci decât o singură stea!”

Apoi murise tatăl lor. Şi în urmă cu câteva luni şi mătuşa
lor, Truda.

- Cred că ar trebui să-mi găsesc o slujbă, spusese într-o zi cu nefericire în glas Cara, văzând că veniturile lor se micşoraseră simţitor.

Iar Brit se simţise nevoită să spună:

- Draga mea, tu trebuie să-ţi continui studiile ca să ajungi cineva.

îi dăduse Carei o şansă.

Autobuzul ajunse în apropierea blocului lor. Brit apăsă pe butonul de oprire şi coborî. Staţia era la cincizeci de metri de casă, iar Brit putea să vadă încă din acel loc întunericul în care era scufundat blocul lor. Cara uitase să-i aprindă lumina. Şi probabil cinase fără ea.

Inima începu să-i bată mai repede când văzu maşina lui John parcată în faţa blocului lor. Deci, John le făcea o vizită în seara aceea. Măcar atâta bucurie avea şi ea!

Urcă scările cântând de fericire.

Cara nu-şi făcea unghiile cu ojă. Studia nişte partituri pe care i le adusese John. Acesta era puţin mai mare decât Brit şi alesese aceeaşi carieră pe care o avusese tatăl lor.

Brit zâmbi când capul blond al băiatului se

întoarse spre ea radios.

Da. Poate că Brit era atât de naivă încât să creadă că John Ferris simţea ceva pentru ea. Dar îi rămăsese speranţa. Măcar atât! Ea era fericită şi aşa.

- Cred că n-ai avut o zi prea grea, spuse Cara indignată văzând schimbul radios de priviri dintre cei doi. Pari proaspătă ca o floare. Doamne, şi eu cât m-am plictisit!

Brit îşi privi sora cu compătimire. Se simţea prea plină de dragoste pentru amândoi ca să se supere pe micile răutăţi ale surorii sale.

- Ai venit la noi la cină? îl întrebă ea pe John.

- Aşa de târziu cinaţi voi două?

- Dacă e drăguţă Cara să ne gătească ceva...

- Eu? Nu pot! Am stat pe poante toată ziua.

Şi Brit stătuse în picioare, fusese drăguţă, nu se enervase pe nimeni toată ziua!

- Glumeam, Cara. Ştiu că ai muncit toată ziua. O să pregătesc eu ceva. Mie nu mi-e foame. Am mâncat destul la prânz, la şcoală.

în timpul cinei, John le povesti subiectul operei lui, intitulată *Crucea Sudului.* Cara se ridică la un moment dat şi interpretă spontan pentru el. Era talentată!

în timp ce se învârtea şi se unduia, cei doi făcură o linişte mormântală. Profilată pe fundalul ferestrei, de unde se vedeau luna şi stelele, Cara arăta ca o nimfă, părea ireală, fantastică.

Probabil acelaşi lucru îl simţise şi John, pentru că

o privea fascinat. Apoi se uită la Brit cu ochi strălucitori de mulţumire, iar ea aprobă mândră din cap.

- Cred c-ar trebui să evoluezi în Europa, spuse John. Acolo ţi se vor oferi nenumărate şanse.

- Aşa cred şi eu, spuse Cara cu entuziasm.

- Dar, draga mea, protestă Brit, trebuie să existe şi aici o şansă pentru tine. Talentul e recunoscut oriunde în lume. Dacă destinul tău este să fii vedetă - şi nu mă îndoiesc - vei ajunge vedetă.

- Dar de ce să nu plec? protestă Cara fără prea multă convingere. Alte fete de ce pleacă?

Da. Cara era nehotărâtă. Putea să flămânzească într-o mansardă, că tot nu făcea nimic până nu venea cineva la ea ca s-o salveze.

- Baletul câştigă teren şi aici, spuse încet Brit.

- Câştigă teren? făcu Cara cu îndoială.

- Şi eu simt că aşa se întâmplă, spuse John ridicându-se în picioare. Dar eu nu mai am timp. Ar trebui să-mi încerc norocul în Europa. Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Mulţumesc pentru masă, Brit.

- Mie nu-mi mulţumeşti pentru interpretare? întrebă Cara alintându-se.

- Ştii bine că da, zâmbi John, dar nu la fel cum îi zâmbea lui Brit, şi Cara ştia asta.

După ce John plecă, ea puse cu voce acră:

- Muzica lui nu-i bună de nimic.

- Credeam că promite, spuse Brit uimită.

- Nu ţi-ai dat seama?

- Nu am urechea formată, aşa ca tine, draga mea, zâmbi Brit.

Brit ştia că sora ei răsfăţată văzuse privirile dintre ea şi John, aşa că-i înţelegea resentimentele.

Cara îşi privi sora speculativ. Brit nu fusese niciodată frumoasă, dar avea farmec, era dulce, bună şi calmă. Cara se foi neliniştită. Din experienţă, ştia că bărbaţii erau mai atraşi de farmec decât de frumuseţe. Şi cu siguranţă John nu făcea excepţie de la regulă. Văzuse strălucirea din ochii lui atunci când o privise pe Brit.

Se uită la sora ei mai mare cu ochi critic. Odată, fusese încântată de maturitatea suavă a lui Brit, chiar de la vârsta de şase ani. Ştia că e mult mai sofisticată decât ea. Şi acum, la douăzeci şi şase de ani, era la fel de proaspătă ca la optsprezece!

- Unele eleve ale tale nu te suportă, spuse Cara.

- Sper că nu e vorba de Helena, râse Brit. Ştii că-mi spune Mifmif?

- Cum le suporţi pe scroafele alea mici?

- Hei, nu vorbi aşa despre ele! Nu merită. Uneori sunt impertinente, dar, ce vrei? Vârsta. Nici eu nu mă las călcată în picioare.

- Ai dreptate, câştigi bani, spuse Cara repede.

Cara nu voia ca sora ei să-şi schimbe slujba cu una mai prost plătită. Banii îi amintiră de altceva.

- Ai primit nişte facturi prin poştă. Bani, bani, bani. Peste tot trebuie să arunci bani!

Brit dădu cu înţelegere din cap. Luă primul plic şi-l deschise obosită. Era o factură destul de piperată, care o anunţa data limită a plăţilor orelor Carei. Iar cea de-a doua...

O scrisoare de la mătuşa lor, Truda, care murise. Ce ciudat! Să primeşti scrisori de la oameni care nu mai sunt...

„Draga mea Brit, citi ea în gând, când vei primi scrisoarea aceasta vei şti că nu mai sunt. Am dat indicaţii să ţi se trimită scrisoarea după ce voi... muri. N-am fost o femeie bogată, după cum ştii. Dar aveam mai mulţi bani decât a crezut tatăl tău.”

Bani de la mătuşa Truda? Poate că bătrâna strânsese câţiva bănuţi pe care voia să-i lase nepoatelor sale, bănuţi cu care puteau să-şi plătească cheltuielile pe o lună.

„Am început cu puţini bani, dar sfătuită de nişte oameni competenţi şi binevoitori, am ajuns să am o mică avere.”

O mică avere? La ce se referea?

„ Nu cred c-a fost frumos din partea mea să nu-l ajut pe Willis, mai ales că am stat în casa lui. Dar am preferat ca banii aceştia să ajungă pe mâinile cui îi merita cu adevărat.”

Mătuşa Truda îi lăsa ei bani? Dar nu spunea că „în casa asta nu poate străluci decât o stea”? De ce nu-i dădea banii Carei?

„Cara, continua ea, va fi capabilă - şi trebuie să fie capabilă, să-şi poarte singură de grijă. Are talent şi nu-şi pierde timpul irosindu-şi-l. Dar tu, sărăcuţa de

tine, s-ar putea să nu ajungi undeva niciodată. De asta m-am gândit să-ţi las suma de... ”

Brit reciti cifrele de trei ori.

„Voiam să las ordine în legătură cu felul în care să te foloseşti de ei. Dar sfătuitorii mei mi-au spus că la vârsta ta nu mai ai nevoie de aşa ceva. Sun bătrână, şi poate din cauza asta îmi place să dau sfaturi. Cred că ar fi mai bine să laşi pe cineva să-ţi spună ce să faci cu ei. Cu toate astea, eu îţi las banii ca pe un dar. Las la latitudinea ta să alegi calea corectă. Ştiu că vei face ce va fi mai bine. Suma îţi aparţine în totalitate.

Ştiu că tu ai crezut mereu că nu te iubesc. Dar n-a fost aşa. Poate că n-am procedat corect. Dar iartă-mă şi gândeşte-te la mine cu înţelegere.

Adio, dulcea mea nepoată. Cu dragoste, mătuşa Truda.”

Brit puse scrisoarea deoparte. Cuvintele pe care le citise păreau ireale. Văzându-i privirile pierdute, Cara îi luă scrisoarea şi începu s-o citească.

Capitolul 2

După ce termină de citit scrisoarea, Cara o privi cu neîncredere, aşa cum făcuse şi Brit. La fel ca sora ei, recitise de trei ori suma pe care mătuşa Truda i-o lăsase moştenire.

- Bătrână nebună! spuse Cara cu năduf.

- Cara! o admonestă Brit.

- Aşa era, să ştii. Eram sigură că are bani! Dar întotdeauna a fost o zgârcită nesuferită.

- Cara! oftă Brit.

- Iartă-mă, dragă. Adică, iartă-mă, moştenitoareo! Pentru că asta eşti, nu-i aşa? Mamă, câţi bani ţi-a lăsat!

- Da... e o sumă frumoasă.

- E o comoară! De ce m-o fi dat bătrâna la o parte? Nu înţeleg. Părea că mă iubeşte. Ti-am spus eu că-i nebună!

- Ai citit scrisoarea, Cara. Motivul pentru care nu ţi-a lăsat bani, este că a avut încredere în tine. Şi e mult mai important...

- E nedrept! Eu nu văd aşa lucrurile. Nu ţi se pare că eşti cam idealistă? Dacă n-o să reuşesc niciodată? E ca şi cum aş fi aruncată ca un pui de pisică în apă şi mi s-ar spune: „învaţă să înoţi!”

- Dar, gândeşte-te, Cara. Mătuşa Truda ar fi putut să doneze banii ăştia unor organizaţii de binefacere şi nici una dintre noi n-ar fi profitat de ei şi nu s-ar fi gândit că ea a avut bani. E uşor să judeci oamenii.

- Da. Poate că ai dreptate, spuse Cara frecându-şi

mâinile. Deci eşti bogată!

- Nu chiar.

- Eu aş putea face o grămadă de lucruri cu banii tăi.

- Ca de exemplu?

- Mi-aş cumpăra o maşină cu care să mă plimb prin oraş, pe la magazine.

- Serios? Cara, dar cariera ta?

- Glumeam, îşi reveni ea repede. Bine, tot cu maşina m-aş putea plimba prin oraş să-mi găsesc ceva de lucru.

- Dar asta o poate face şi un agent.

- Dar un agent nu poate să fie la fel de convingător ca mine.

- Aşa e, spuse Cara privind cu dragoste chipul frumos al surorii sale. Ce ţi-ai mai cumpăra?

- Haine. Dar nu din astea, ieftine. Brit, mă înţelegi, nu-i aşa? Nu pot să arăt ca o sărăntoacă. Nu mă bagă nimeni în seamă aşa.

- înţeleg.

- Hainele te fac remarcată.

- Dar tu eşti şi aşa frumoasă, Cara.

- Frumoasă! pufni ea. Dar tu, Brit, ce ai de gând să faci cu ei?

- Mai întâi plec de la St. Hilda.

- Crezi că-i bine? La urma urmei, de acolo ai un venit sigur şi substanţial...

- Da, am un salariu bun, dar n-o să mai am nevoie de el.

- Nu. Aşa e. *Tu* n-o să mai ai nevoie.

- Nu mai fi aşa de sensibilă, dragă. St. Hilda mă omoară cu zile. Am urât postul ăsta din prima zi în care m-am angajat. Aminteşte-ţi că tata voia să continuu într-un fel tradiţia familiei, iar Link Wayland voia să-mi ofere o slujbă bine plătită. Dar nimeni nu s-a gândit la ce mi-ar fi plăcut mie cu adevărat să fac.

- Link, spuse Cara gânditor. N-am mai auzit de el de ani de zile... Ce mai face?

- Am auzit că o duce bine, de când a plecat din oraş.

Lui Brit nu-i plăcuse niciodată de Link Wayland. Privirile
lui enigmatice o făcuseră întotdeauna să se simtă prost. Dar când îi oferise slujba de la St. Hilda, îi mulţumise.

Când familia Smith se stabilise în Winfield, Link Wayland îl sunase pe Willis ca să facă un reportaj despre compozitorul măreţei opere *Hinterland,* pentru ziarul *Winfield Times* la care lucra. Willis fusese foarte încântat de idee şi-i prevăzuse tânărului jurnalist un viitor strălucit.

Indiferent dacă tatăl lor fusese perspicace sau flatat, avusese dreptate în legătură cu Link. Jurnalistul evoluase de la ziar la ziar şi acum îşi conducea propria editură.

Dar Brit mai ştia că Link Wayland păstra un interes intim şi personal pentru familia lor. îi vizita şi coresponda, mai ales cu mătuşa Truda, care-i spunea

ultimele noutăţi despre ei. După ce Link plecase din Winfield, Brit nu mai auzise prea multe despre el.

Ultima oară când vorbise cu el, fusese atunci când tatăl ei îi spusese că Link Wayland îi găsise un post la St. Hilda. Domnul Smith fusese încântat că fiica lui avea o slujbă onorabilă şi bine plătită.

Brit avea pe atunci douăzeci şi unu de ani. Doamne, şi preda orele acelea plictisitoare de cinci ani!

- Brit, îi spusese tatăl ei, domnul Wayland s-a străduit din răsputeri să-ţi găsească slujba asta.

- Sunt convinsă, răspunsese ea, încercând să-şi ascundă nemulţumirea.

- Ei, Brit...?

- Mulţumesc, domnule Wayland. Nu ştiu cum m-aş putea revanşa pentru efortul pe care l-aţi depus. Sunt mişcată până la lacrimi.

- Domnişoară Smith, eşti o dansatoare bună, dar niciodată n-ai putea să fii o bună scriitoare, spusese cu glas domol bărbatul masiv, care după înfăţişare arăta mai degrabă ca un îngrijitor de cai, decât ca un jurnalist. Eşti mai grăitoare atunci când foloseşti mai puţine cuvinte.

- Dar nu sunt dansatoare, protestase Brit.

- în schimb predă foarte bine, spusese tatăl ei împăciuitor. O să le fie de mare ajutor elevelor ei.

- între şase şi doisprezece ani, completase Brit. O să le învăţ pe aceste fetiţe poziţiile esenţiale.

- Poate că nu-ţi doreşti slujba asta, îi spusese

încet Link.

- Ba da, protestase ea, ştiind că mersese prea departe. Vă mulţumesc încă o dată, domnule Wayland.

După acea întâlnire nu mai vorbiseră niciodată. îl mai văzuse prin oraş, dar de fiecare dată preferase să treacă pe trotuarul celălalt.

Mătuşa Truda vorbea adesea despre el. Se întâlneau, iar Link întreba întotdeauna de Brit.

- E un adevărat domn, spunea mătuşa.

- Da, spuse Brit, Link Wayland m-a adus la St. Hilda.

- Link, zâmbi Cara.

Brit îşi privi sora, ştiind la ce se gândeşte. Link Wayland era un bărbat atrăgător. Era autoritar şi plăcea mai ales tinerelor. Dar deşi Brit fusese foarte tânără când îl cunoscuse, nu-l plăcuse.

- Are dinţi albi, puternici, şi trăsături aproape sălbatice, spuse gânditor Cara. Interesant. Mda. Şi dacă pleci de la St. Hilda, ce vrei să faci?

- Nu ştiu. E prea devreme ca să mă gândesc la asta acum.

- Europa?

- Nu. Poate în excursie. Cara, nu am chiar aşa de mulţi bani cât să trăiesc în Europa.

- Dar o excursie n-ar strica.

- Hai mai bine să nu mai visăm cu ochii deschişi. Du-te să te culci. Mâine ai ore.

- Ore, da...

Mai târziu, după ce Cara adormi în camera alăturată, Brit veni la ea ca s-o mângâie şi s-o sărute de noapte bună.

- Cara înseamnă dragă, îi explicase tatăl ei într-o zi, şi nu grijă. Şi tu mi-eşti dragă, deşi mă coşti cam mult şi mă îngrijorezi, spusese el râzând.

Da. Cara fusese întotdeauna cheltuitoare şi Brit nu se aştepta ca ea să se schimbe tocmai acum. Acum avea să apară şi şansa ei. Era ca un boboc în floare. Şi ce floare frumoasă avea să fie!

Brit se trezi a doua zi în zori şi strigă:

- Sunt liberă!

Dar mai întâi trebuia să treacă pe la St. Hilda şi să le dea o săptămână de răgaz ca să-şi găsească o înlocuitoare.

Cara intră în bucătărie în timp ce Brit făcea cafeaua.

- Am visat? întrebă ea luând o felie de pâine unsă cu unt din farfuria lui Brit.

- Nu. O să-i anunţ pe cei de la St. Hilda chiar azi.

- Nu te gândeşti decât la St. Hilda?

- De azi încolo nu mă voi mai gândi, zâmbi Brit.

- Cred că ţi-e uşor să le spui: *„De azi am scăpat de voi”.*

- N-o să le spun aşa.

- Ştii ce vreau să zic.

- Da, draga mea. Dar tu trebuie să-ţi continui studiile.

- E plictisitor!

- Până termini...

- De fapt, Brit, cred că am terminat. Cred că şi doamna crede la fel, pentru că mă tot întreabă dacă nu mă gândesc să predau. închipuieşte-ţi! Eu! Să predau!

Brit tăcu.

- Ce bine de tine, că scapi de muncă!

- Nu scap chiar de azi.

- Să nu-mi spui că ai de gând să rămâi!

- Nu. Dar trebuie să le dau un preaviz.

- Sigur! Dulcea Brit, maica Tereza ce eşti!

- Nu mai fi aşa de impulsivă.

- Sunt cum vreau. Pe mine nimeni nu mă cumpără. Vezi, ai grijă să nu-ţi cheltuieşti toată averea astăzi.

- De ce spui „să-ţi”?

- Pentru că-i a ta.

- Nu-i adevărat. Atâta timp cât e a mea, e a noastră. Ce, crezi că o s-o cheltuiesc singură?

- Da, spuse Cara după un moment de tăcere. Eşti o dulce. Nu ştiu cum reuşeşti.

- Mulţumesc, draga mea, râse Brit. îţi promit că n-o voi cheltui astăzi. Nici n-aş putea. Mai întâi trebuie să ridic banii.

- După câte am înţeles din scrisoare, poţi să-i ridici în orice moment.

- Dacă mi se acceptă demisia, mă duc chiar azi să ridic banii.

Nu-i acceptară demisia. Domnişoara Asquith o

privi dezorientată.

- E ciudat, murmură ea.

- Ştiu, domnişoară Asquith, dar n-am de gând să plec azi. O să vă ajut să găsiţi pe cineva în locul meu.

- Serios?

Cum putea altfel? Brit?

În dimineaţa aceea constată că orele nu mai păreau chiar atât de plictisitoare. Fetele erau mult mai receptive. îşi permise chiar să le înveţe câteva poziţii noi.

- Mifmif, îmi place azi, îi spuse micuţa Helena zâmbind.

- Mulţumesc, draga mea.

- Şi tu îmi placi azi, Mifmif.

- Mulţumesc, draga mea, spuse Brit din nou.

În seara aceea, în drum spre casă, cumpără o sticlă de şampanie ca să sărbătorească evenimentul. Când ajunse în faţa blocului văzu maşina lui John şi se întrebă dacă sora ei îi povestise deja despre moştenire.

Când intră în apartament, îi găsi pe amândoi studiind nişte partituri. John se ridică în picioare şi îi strânse mâna.

- Felicitări, spuse el rânjind.

Comportamentul lui John îi displăcu lui Brit. Ar fi vrut să-l vadă mai relaxat, mai entuziasmat, mai surprins, mai încântat...

Dar John părea cam rigid.

- Voiam să-ţi spun de ce am trecut azi pe la voi,

zise John.

De ce se justifica? Niciodată nu-şi explicase motivele vizitelor. O făcea pur şi simplu de plăcere. Sau cel puţin aşa bănuia Brit. Ori poate că era naivă.

- Da, spuse Brit fără entuziasm.

Uneori îşi găsea cu greu cuvintele.

- Voiam să-ţi spun că am de gând să-mi lansez *Crucea Sudului* în Europa. Acolo va avea un succes garantat.

- Da, zise Brit, neştiind ce să spună.

- Şi tu?

- Eu?

- Presupun că-ţi schimbi adresa, spuse el aruncând o privire rapidă şi plină de dispreţ prin micul lor apartament.

- Cred că da.

- Eu trebuie să plec...

- Cum? Nu vrei să cinezi împreună cu noi?

- Am o întâlnire, spuse el stânjenit.

Brit îi evită privirile. Pur şi simplu nu se putea uita în ochii lui.

- Ne mai vedem, spuse el.

- Da, spuse Brit.

Cara tăcu. îşi vopsea unghiile, dar Brit ştia că nu scapă nici un cuvânt.

După ce se închise uşa, spuse:

- Nu-i place să-şi ia adio.

- Ce vrei să spui? întrebă Brit.

- N-o să-l mai vezi niciodată pe John.

- De ce să nu-l mai văd?

- O să-l mai vezi, dar după ce se întoarce din Europa. De fapt, nu se ştie sigur. A spus că nu se întoarce decât bogat.

- O să se întoarcă şi sărac...

- Nu, Brit. John e mândru. E genul acela de bărbat de modă veche, care vrea să fie capul familiei, să aibă grijă de soţia lui, să nu-i lipsească nimic.

- Dar nu-mi lipseşte nimic! spuse impulsiv Brit.

- Câştigi mai mult decât el.

- Acum.

- Acum şi nu se ştie cât timp de acum înainte. Oricum, e foarte jenant pentru John, aşa cum e şi pentru mine.

- Cara!

- Ştiu că pentru tine nu contează asta şi că vrei doar să fim o familie. Dar pentru un bărbat contează. Şi pentru mine contează.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Brit, Cara alergă în camera ei. Oh, nu. Nu şi Cara... Era destul că John...

în noaptea aceea Brit nu reuşi să adoarmă.

A doua zi de dimineaţă, Cara părea ea însăşi.

- Uite, Brit, asta e a ta, spuse ea întinzându-i felia de pâine prăjită cu unt, pe care o lua de obicei din faţa surorii ei fără s-o mai întrebe. Brit, de ce m-ai lăsat până acum să beau toată cafeaua?

Brit era deja bulversată de comportamentul straniu al surorii sale. Apoi, ajungând la şcoală, se

întâlni cu domnişoara Asquith, care o ameţi şi mai tare.

- Am găsit pe cineva care să te poată înlocui, spuse domnişoara.

- Vreţi să rămân până la sfârşitul săptămânii, sau pot să plec acum?

- La sfârşitul săptămânii? întrebă absent domnişoara Asquith. Nu ştiu... Domnul Wayland...

- Domnul Wayland? Ce-i cu el? întrebă Brit uimită.

Apoi îşi aminti că el îi găsise slujba la St. Hilda. Probabil
făcea parte din comitetul de binefacere al şcolii.

Ce mai făcea oare Link Wayland? Probabil că se căsătorise şi avea o fiică pe care o înscrisese la St. Hilda. Brit se străduia să-şi amintească dacă auzise vreodată de vreo fetiţă pe nume Wayland.

- Domnul Wayland? Face parte din comitetul de binefacere, răspunse domnişoara Asquith.

- Nu mi-aţi răspuns la întrebare...

- Ce întrebare? Ah! Da, poţi să pleci de azi.

- Mulţumesc. Sau ar trebui să-i mulţumesc domnului Wayland?

- Da, da. Lui ar trebui să-i mulţumeşti, spuse domnişoara Asquith grijuliu.

Era ciudat să plece de la St. Hilda în mijlocul dimineţii. înainte să iasă pe porţile şcolii se întâlni cu Helena.

- Trebuie să plec la dentist, spuse fetiţa scuzându-se.

- Da?

- N-o să întârzii.

- Nu contează, dragă. Eu trebuie să plec.

- Nu facem ore astăzi?

- Nu. Plec definitiv.

- Oh! Dacă ar fi plecat şi domnişoara Pidcock... Dar, Mifmif, mie-mi place de tine. Chiar trebuie să pleci de tot?

- Adio, draga mea, spuse Brit simţind că-i vine să plângă.

Acum nu mai trebuia să privească în urmă. O aştepta o viaţă nouă. Stabili o întâlnire cu Murgatroyd şi Mason, administratorii contului, care-i spuseră că e liberă să facă ce vrea cu banii.

Chiar şi cu cecul în mână, Brit îşi simţea inima îndurerată. După întâlnirea din seara trecută cu John, simţea că are sufletul pustiu.

- Sunteţi o tânără norocoasă, spuse domnul Murgatroyd. Puţini sunt cei care moştenesc o asemenea avere la vârsta dumneavoastră.

- Da, este o sumă importantă, spuse şi domnul Mason.

- Dar nu sunt decât bani, zise Brit.

- Câtă inocenţă, zâmbi domnul Mason cu simpatie. Vă sfătuiesc să aveţi totuşi grijă. Sunteţi o femeie frumoasă şi puteţi fi păcălită uşor.

- Aveţi un prieten, un logodnic? întrebă domnul Murgatroyd.

- Nu. Nu mai am... Uneori, chiar şi femeile frumoase sunt părăsite. Deşi nu cred că sunt aşa de frumoasă. Ar trebui s-o cunoaşteţi pe sora mea.

- Oricum, aveţi grijă. Şi felicitări.

Bani. Banii însemnau libertate. Atunci de ce se simţea nefericită?

Când se întoarse acasă îşi aminti de şampania pe care uitase s-o desfacă. Nu uitase. Dar pur şi simplu nu găsise un motiv pentru care s-o facă. John plecase şi Cara fugise în camera ei.

Când ajunse în faţa blocului, nu văzu maşina lui John. Dar găsi lumina aprinsă pe hol.

- Bună, dragă, spuse Cara dulce.

Din bucătărie venea un miros îmbietor de cartofi prăjiţi.

- Ghici, ce am făcut azi? I-am spus doamnei că accept să iau o clasă.

- Dar, Cara, protestă Brit, acum nu mai e nevoie...

- Ba e. Banii îţi aparţin. Trebuie să-i foloseşti. Călătoreşte, cumpără-ţi un apartament, ceva... Da, Brittie, aşa trebuie să faci.

- Dar noaptea trecută spuneai că...

- Regret ce-am spus astă-noapte.

- Şi eu, şi eu, spuse ea şi se duse în camera ei.

Izbucni în plâns, dar nu putu să nu remarce faptul că formau un cuplu de surori de pomină. Acum venise rândul ei să se închidă în cameră. Câte conflicte provocau nişte bani! Nu erau mai fericite înainte?

Nu. Problema trebuia tratată altfel. Acum, că aveau bani, nimic nu le mai putea sta în calea fericirii. Trebuia să înceapă să trăiască. Trebuia să înceapă să iubească din nou, acum că John nu mai era.

în noaptea aceea Brit reuşi să adoarmă.

Capitolul 3

în dimineaţa următoare, Cara se purtă la fel de dulce şi de frumos cu Brit ca seara trecută.

- Brittie, să nu mai faci aşa niciodată, niciodată.

- Cum anume, Cara?

- Să-mi închizi uşa în nas!

- Dar c-o seară înainte şi tu ai făcut acelaşi lucru.

- Ai dreptate. Sunt iresponsabilă. Sunt răsfăţată şi rea şi asta din cauza mamei, din cauza lui tata şi din cauza ta. Voi m-aţi făcut aşa...

- Dar nu-mi pare rău. Eşti atât de frumoasă şi de talentată... Meriţi să fii răsfăţată.

Cara plecă la şcoală fără să se mai tânguie, aşa cum obişnuia să facă deseori. Brit o privi cu admiraţie. Avea pielea de culoarea mierii, părul roşcat şi avea nişte ochi superbi.

Cu siguranţă Brit părea un fluture de noapte în comparaţie cu ea.

Cara încercase să spele vasele, dar Brit o oprise. Acum, stând în faţa chiuvetei, luă un polonic pe care abia îl ştersese şi se privi în el ca-ntr-o oglindă. Avea părul negru, ochii căprui, o piele asemănătoare cu a Carei, dar nu la fel de strălucitoare. Şi nu era la fel de suplă ca sora ei, dar avea o anumită graţie. Gânditoare, puse polonicul la o parte.

Apartamentul lor părea foarte tăcut. Era pentru prima oară când Brit stătea acasă într-o zi lucrătoare. Bine, nu avea de gând să facă din asta o regulă. Moştenirea nu era atât de mare încât s-o scutească

de muncă toată viaţa. Nici nu i-ar fi plăcut să stea degeaba, să fie casnică.

Căsătorită, ar fi fost altă poveste. începu să facă planuri, aşa cum îi plăcea ei. Şi-ar fi dorit doi băieţi care să semene cu... John. Şi două fetiţe care să semene cu Helena. Nu i-ar fi plăcut două Cara, pentru că nu ştia dacă mai avea răbdare cu copiii răsfăţaţi. Da. Două mici Helena pe care să le înveţe balet.

Dar îşi pierdea timpul visând. Se hotărî să facă curăţenie prin casă. Se duse în camera Carei şi constată cu uimire că sora ei catadicsise să-şi facă patul.

După ce termină treaba, se duse în oraş ca să se plimbe, bucurându-se de vacanţa neaşteptată pe care şi-o permitea datorită moştenirii. Când sosi vremea să se întoarcă acasă se hotărî să ia un taxi.

Cara o văzu coborând din maşină şi nu ezită s-o înţepe.

- Ai început să-ţi cheltuieşti banii. Dar văd că-i arunci pe prostii. Nu-ţi mai place autobuzul?

- îmi pare rău, dragă. Ştiu că ţi-a fost greu să vii acasă în înghesuială. Dar stai să vezi ce am cumpărat.

Cara se aşeză pe podea împreună cu Brit, care despa- chetă pachet după pachet.

- Interesant, spuse Cara acru în timp ce privea cu admiraţie ascunsă o rochie scumpă. Dar păcat că nu-i măsura ta. Tu porţi paisprezece şi asta e doisprezece.

- Se poate, zâmbi Brit misterios. Dar mi se pare

mie, sau ţie ţi s-ar potrivi perfect?

- Serios? făcu Cara ochii mari ridicându-se în picioare şi învârtindu-se prin casă fericită. E pentru mine? Brittie, ce dulce eşti!

Lui Brit îi plăcea să privească bucuria din ochii surorii sale. Uneori, banii aduceau fericirea.

- încearcă-le pe toate, spuse ea zâmbind.

- Dar, Brit, toate sunt numai pentru mine? Ţie nu ţi-ai cumpărat nimic?

îşi cumpărase fericirea de a-şi vedea sora veselă şi strălucitoare.

- Mi-am cumpărat o pereche de cercei. Nu sunt foarte valoroşi, dar uite cât de drăguţi sunt!

- Oh, Brit! Şi în plicul ăsta ce e?

- Piesa de rezistenţă. O călătorie în Europa pentru două persoane.

- Vrei să spui... îngăimă Cara pierzându-şi glasul.

- Da. Ne ducem în Europa ca să studiezi acolo. Ce părere ai?

Cara plângea de fericire.

- Şi tu ce o să faci în Europa?

- O să te aştept acasă cu cina caldă.

- Draga mea, dulcea mea soră... De ce?

- De ce, ce?

- Nu contează, spuse ea trăgându-şi nasul şi privind cu interes broşurile.

- Mergem în Europa nu numai pentru orele tale de balet. Vom vizita o mulţime de locuri. Opera de la Viena, Budapesta, Praga...

Pe John...

- Da, spuse Cara ascultând-o din ce în ce mai încântată.

- Dar ştii ceva? Am uitat să cumpăr de mâncare. Şi nu mai avem nimic prin frigider decât cartofi şi o sticlă de şampanie.

Cara strâmbă din nas.

- Nu sună prea tentant, nu-i aşa?

- M-am săturat de atâţia cartofi...

- Aunci, uite cum facem. Cinăm în oraş.

- în Winfield? Unde?

- Nu ştii că s-a deschis de curând un restaurant select? Rembrandt se numeşte. Numai că nu e în Winfield. E în suburbie.

- Cine mănâncă într-un restaurant de suburbie? strâmbă Cara din nas.

- O să fie frumos, ai să vezi. Am uitat să deschidem şampania pe care am cumpărat-o, dar nu-i nimic. în seara asta vom fi servite cu şampanie de către un ospătar.

- O să mă îmbrac cu rochia pe care mi-ai cumpărat-o.

- Perfect. Este exact ţinuta pentru un restaurant ca Rembrandt.

- Dar n-am accesorii.

- Nici n-ai nevoie. Eşti frumoasă şi aşa.

Brit se îmbrăcă într-o fustă lungă de mătase şi o bluză de dantelă. După ce se privi în oglindă se declară mulţumită. Arăta bine.

Dar când o văzu pe Cara, i se tăie respiraţia.

- Trebuie să luăm un taxi, declară Brit.

Dar uită să sune la Rembrandt ca să rezerve o masă. Localul era plasat în suburbie, dar era select şi niciodată nu puteai găsi o masă liberă. Directorul le spuse pe un ton plin de regret că mesele se rezervă cu o zi înainte.

Carei îi venea să plângă de ciudă. Brit, cunoscându-şi sora, ştiind cât de sensibilă era, insistă să rămână până când avea să se elibereze o masă.

Un picol se apropie de director şi-i şopti ceva la ureche, după care le conduse pe cele două fete printre mesele elegante, până într-un loc, foarte aproape de scena pe care evolua o orchestră.

înainte ca Brit să se poată bucura de ocazia neaşteptată, îl văzu pe Link Wayland. Privi derutată în jur, căutând scăpare, dar toată lumea le privea pe cele două surori cu o admiraţie plină de curiozitate. Se văzu nevoită să se aşeze la masă cu el.

- Hei, uite-l pe Link! exclamă fericită Cara. Bună seara.

- Bună seara, domnişoarelor. Ai crescut, Brit, spuse Link privind-o în felul acela misterios.

- Da, am crescut.

- Şi cât de frumos ai crescut, remarcă el.

- Ce coincidenţă, spuse Cara. Tocmai vorbeam despre tine.

Sprâncenele lui Link se ridicară întrebător.

- Oh, nu, râse Cara. Nu vorbeam de rău. Doar că

Brit te învinuia pentru slujba de la St. Hilda.

- Aşa, Brit?

Ea se înroşi.

Apoi veni chelnerul şi le turnă vin în pahare. Toastară şi băură în tăcere. Link privi undeva în spatele lui Brit şi-i zâmbi unui tânăr care veni imediat la ei la masă. După câteva minute, tânărul o invită la dans pe Cara.

- Acum e în elementul ei, spuse Brit privindu-şi cu mândrie sora.

- O iubeşti mult, constată Link făcându-şi o ţigară.

Gestul părea nepotrivit într-un asemenea local şi-i amintea lui Brit de tatăl ei, care obişnuia să-şi facă singur ţigările. Foşnetul familiar al foiţei de ţigară o făcu să-l privească pe Link cu fascinaţie. După ce el îşi aprinse ţigara, o privi pe sub sprâncene cu aceiaşi ochi misterioşi.

- Ai prins ideea? întrebă el făcând-o pe Brit să roşească.

încercă să-şi ia privirea de la el, dar îi era greu. Ochii lui
negri şi enigmatici erau greu de înfruntat. Brit reuşi să-şi îndrepte atenţia asupra paharului cu vin rubiniu. Fumul albăstrui al ţigării lui Link o învăluia misterios.

- Nu te-am mai văzut prin Winfield, spuse el în cele din urmă spărgând tăcerea.

- Am lucrat la... St. Hilda. Adică... ştii, spuse ea timid, trecându-şi degetele prin păr.

Sprâncenele negre se ridicară întrebător.

- Parcă ai fi un şoricel care caută o gaură în care să se ascundă.

- Tata mă compara cu un fluture de noapte.

- Da... Willis Smith. Ce operă măreaţă a compus!

- A murit. Cred că ştii...

- Da, am auzit. Chiar am scris un articol atunci când s-a întâmplat nenorocirea.

Brit citise articolul lui Link şi fusese plăcut impresionată de cuvintele lui apreciative, dar nu-i spuse.

- Şi mătuşa mea a murit. Cred că ai cunoscut-o.

- Sigur, spuse el cu voce caldă.

Link se întoarse o clipă spre ringul de dans şi spuse:

- Sora ta e o făptură incredibilă. A meritat?

- Ce să merite?

- Sacrificiul tău.

- Nu ştiu la ce te referi.

- I-ai oferit Carei o şansă, spuse el laconic scuturând scrumul cu un gest scurt.

Brit îl privi cu suspiciune. De unde ştia Link despre şansa pe care se străduia ea să i-o ofere Carei?

- Da, spuse ea ferm. A meritat.

- Atunci de ce te mai chinuieşti?

- Mă chinuiesc?

- Nu ţi-a plăcut niciodată să lucrezi la St. Hilda.

- Nu.'

- Atunci de ce naiba nu mi-ai spus de la început?

- Să-ţi spun? Am uitat că faci parte din comitet. Sau că ai o fiică acolo.

- Nu am. Sunt burlac şi n-am copii.

- Atunci de ce St. Hilda?

- îmi place să ajut oamenii. Fac parte din comitetul de binefacere de la St. Hilda şi de la un spital.

- îţi permiţi, eşti bogat. Dar îţi meriţi banii.

Munceşti mult şi eşti talentat. Probabil de asta obişnuieşti să cinezi în restaurante luxoase.

- Aici? Am venit ca să mă întâlnesc cu tine.

Brit zâmbi. Link îi făcuse un compliment frumos, dar minţea. Apoi îi zâmbi Carei care se întorcea la masă împreună cu tânărul.

Un timp discuţia decurse normal. Mark Gilmour, partenerul Carei, era interesat de tipărirea unui ziar peste hotare.

Brit privi în jur cu plictiseală. Remarcă o mulţime de fotografi celebri. Era sigură că a doua zi avea să apară în ziare alături de Link, cu un comentariu de genul: „La lumina lumânărilor... cina romantică...”

Link le făcu semn fotografilor spre Cara, care poza cu nonşalanţă.

- îi place la nebunie asta, comentă Brit privindu-l pe Link. Mulţumesc.

- De ce îmi mulţumeşti? O fotografiază pe Cara, nu pe tine.

- Mă pricep la mulţumiri. îţi aminteşti când mi-ai oferit postul la St. Hilda?

- N-o să uit niciodată întâmplarea aceea.

- Oricum, aveam un salariu bun.

- Aveai?

- Am plecat de acolo.

- Sigur. Ai primit moştenirea.

- De unde ştii?

- Vorbeam des cu mătuşa ta, explică el.

- Da, ştiam. îmi povestea despre tine cu admiraţie.

- Spre deosebire de nepoata ei.

- Sunt obligată să-mi placă un bărbat doar pentru că are succes?

- Nu. Ai făcut ce ţi-a spus mătuşa ta? Ai acceptat să depui banii într-un fond?

- Mătuşa mea nu m-a obligat să fac aşa ceva. Doar mi-a sugerat.

- Şi? Ce ai făcut?

- Nu-i problema ta.

- Nici a ta?

- Uite, domnule Wayland...

- Repet. Nici a ta?

- Nu! spuse Brit enervată de insistenţele lui.

- Nu eşti doar imatură şi naivă, ci şi proastă.

- Sunt banii mei şi fac ce vreau cu ei, protestă ea.

- Nu ştiu ce să cred...

- La ce te referi?

- Nu ştiu dacă ai idee ce ar trebui să faci cu ei. Mătuşa ta...

- Ştiu ce vrei să spui. E posibil ca mătuşa mea să-i fi strâns special pentru mine. Şi eu m-am gândit la asta. Nu sunt chiar aşa de lipsită de inimă.

- N-am spus niciodată că ai fi lipsită de inimă. Eşti doar lipsită de minte.

- Poate că încă nu am hotărât ce am de făcut.

- Să nu faci vreun pas fără să te sfătuieşti cu mine.

- Domnule Wayland...

- Mă cheamă Link. Ne cunoaştem de atâta timp,

ce naiba!

- Domnule Wayland...

- Doamne, Brit, eşti imposibilă! Deocamdată nu mai vorbim despre asta. Se întoarce Cara... O să mai avem ocazia să stăm de vorbă în seara asta.

- Sau în altă seară.

- Sau în altă zi.

- în orice zi.

- Gata, acum taci.

Cara se apropie de masa lor, la braţul lui Mark. Brit nu mai avu ocazia să vorbească cu Link. Cara fu în vervă toată seara.

Mark era un tânăr drăguţ, dar nu se compara cu Link. Şi probabil că nici nu câştiga cât el. Link trebuia să fie foarte bogat. Când eşti bogat, ai toată lumea la picioare şi toţi vor să te mulţumească. Dacă n-ar fi stat la masă cu el, probabil că nimeni n-ar fi băgat-o în seamă.

- Chiar şi fără Link, fotografii te-ar fi asaltat, Cara, o asigură Brit.

- Cât de bogat este, dragă, suspină Cara.

Se duseră la culcare gândindu-se fiecare la problemele lor. Cara - încântată de succesul avut, de Mark şi de averea lui Link, Brit - frământându-se îngrijorată de sfaturile ziaristului. Nu reuşi să doarmă toată noaptea. Bine că nu trebuia să se trezească devreme ca să se ducă la St. Hilda!

A doua zi de dimineaţă, Brit o rugă pe Cara s-o sune pe doamnă, ca s-o scutească de ore în ziua

aceea, dar Cara spuse că nu începuse încă munca. Brit ridică nedumerită din umeri, dar nu făcu nici un comentariu. Nimic nu putea s-o oprească pe Cara să ajungă la Sydney ca să aleagă o rută, o dată şi o variantă de transport spre Europa.

- Du-te tu. O să te descurci mai bine decât mine, dragă, îi spuse Brit mângâind-o pe creştet.

- Ai putea să vii şi tu, spuse Cara cu condescendenţă.

Ar fi putut, dar Brit aştepta un semn de viaţă de la John.

Cara se întoarse seara, încărcată cu cadouri şi informaţii.
John nu apăruse.

Capitolul 4

John sună la sfârşitul săptămânii. Fusese cea mai lungă săptămână a lui Brit. Presupuse că i se păruse aşa din cauză că nu mai fusese la serviciu şi se străduise să umple orele libere. Totuşi, aştepta cu nerăbdare data plecării. Atunci ce avea? Probabil că era supărată din cauza despărţirii de John.

Când îi văzu maşina parcată în faţa blocului, inima îi tresări de bucurie. John venise însoţit de Cara. Probabil că se întâlniseră în oraş şi sora ei îl convinsese să treacă pe la ele. Brit privi cu drag de la fereastră oamenii pe care-i iubea cel mai mult pe pământ.

John venise cu o veste bună. Primise invitaţia unui canal de televiziune din Europa de a-şi prezenta în premieră compoziţia.

- Poate să nu însemne nimic, spuse bosumflat tânărul compozitor. Dar, cine ştie? Dacă am noroc...

Brit apăru cu sticla cu şampanie.

- O aveam mai de mult, spuse ea cu entuziasm. Dar nu sosise clipa s-o desfacem. Acum e o ocazie perfectă.

- Nu acum, Brit, spuse John. Poate data viitoare.

- Te rugăm, se alintă Cara.

- Bine, acceptă John cu îndoială, deschizând sticla.

După ce toastară, John îşi recăpătă buna dispoziţie.

Ocazia care se ivise în Europa părea a fi şansa vieţii lui. îşi plătise deja biletele de călătorie şi acum nu-i

mai rămânea decât să aştepte data plecării. în rest, lucrurile n-aveau cum să meargă decât bine.

- Dar, John! exclamă Brit amintindu-şi de prorpia ei călătorie în Europa. John...

Cara îi sesiză intenţia şi o opri la timp.

- Să aduc cafelele, spuse ea ducându-se la bucătărie.

Brit o urmă.

- De ce nu vrei să-i spunem? întrebă ea.

- O să fie o surpriză plăcută pentru John să ne întâlnească acolo.

- Ai dreptate, spuse Brit gânditor. Dar crezi că-l vom găsi?

- Ai uitat că ne-a spus numele companiei care l-a sponsorizat?

- Ah! La Salle, sau ceva de genul ăsta, nu?

- Exact.

- Bine, Cara. Cum spui tu. O să fie o surpriză plăcută.

Brit îşi imagină întâlnirea cu John în romantica Europă. Era o schimbare interesantă după întâlnirile anoste din micul lor apartament.

- Tu, Cara, râse Brit. La toate te gândeşti! îţi promit că nu-i suflu o vorbă lui John.

Se întoarseră în cameră cu o tavă cu ceşti pline de cafea, râzând şi dându-şi coate.

John era atât de încântat de plecare, încât nu observă privirile complice pe care şi le aruncau cele două surori.

- Când o să plecaţi şi voi în Europa, începu John.

Brit îi aruncă o privire rapidă Carei.

- Ce vrei să spui? întrebă Brit.

- Presupun şi sper că o să ajungeţi şi voi în Europa, o dată, nu?

- Probabil, spuse Brit cu îndoială analizându-i atent privirea stânjenită. Ce voiai să spui?

- Voiam să spun că o să-mi înţelegeţi emoţia.

Momentul de tensiune trecu repede, dar la fel de repede
sosi şi vremea despărţirii. John le strânse în braţe pe cele două surori, fără să facă o diferenţă între ele, după cum observă Brit.

După ce el plecă, Cara rămase cu privirile pierdute pe fereastră.

- Ce ai, dragă? întrebă Brit.

Cara era foarte tăcută în ultimul timp.

- Nimic. Doar că mă doare puţin capul. O să-mi treacă. Am avut o zi agitată.

- Mâine o să te ajut şi eu la treabă. îţi promit.

- Nu-i nevoie, Brit.

- Dar nu mă deranjează, Cara.

- Dar o să mă deranjeze pe mine, i-o întoarse aceasta.

- Cara!

- Iartă-mă, Brit. Emoţia plecării m-a epuizat.

Brit o crezu pe cuvânt. Cara părea palidă şi lipsită de energie.

- O să trebuiască să ne facem cecuri de călătorie,

spuse Cara oftând.

- De ce?

- Am vrut să-ţi spun de când am venit, dar era John şi...

- De ce să nu transferăm banii într-un cont în Europa?

- Agentul m-a sfătuit să ne facem cecuri de călătorie, pe numele uneia dintre noi. E vorba de nişte formalităţi. E mai simplu aşa.

- Dar dacă tu îţi doreşti ceva şi eu nu sunt prin preajmă? Cum e mai bine să facem?

Cara tăcu câteva clipe, iar când vorbi, tonul ei era mieros şi prudent.

- O să le fac pe numele meu, dragă. Oricum, dacă tot mă ocup eu de plecare...

- Ce sumă vrei să depui?

Cara îi spuse şi Brit fu de acord.

- Şi restul de bani?

- O să mă sfătuiesc cu agentul. Tu nu trebuie decât să-mi dai cecul.

Se făcuse târziu. Fusese o zi lungă pentru amândouă. Brit se simţea ameţită.

- Bine, Cara. Faci cum ştii tu că-i mai bine. îţi mulţumesc pentru ajutor. A început să mă doară şi pe mine capul. Crezi că e din cauza vaccinului pe care l-am făcut ieri?

- S-ar putea. Dar, asta e. Vrem să ajungem în Europa - suferim puţin. Du-te să te culci. A, dă-mi acum cecul în alb. Nu vreau să te mai deranjez mâine

de dimineaţă.

Brit o ascultă şi apoi se duse la culcare. Capul o durea din ce în ce mai tare şi se simţea foarte ameţită. Dar era fericită.

Dimineaţa se simţi mai bine. Poate că sora ei avea dreptate. Era din cauza vaccinului. Se duse la bucătărie, dar Cara deja plecase. Brit nu bănuise niciodată cât de hotărâtă era sora ei să plece în Europa. Zelul ei dovedea un entuziasm ieşit din comun.

în cursul dimineţii primi un telefon ciudat.

- Domnişoara Smith? întrebă vocea de secretară de la capătul firului.

- La telefon.

Când îşi dădu seama cine putea să fie, trânti receptorul.

Link Wayland.

Abia după câteva secunde realiză ce prostie făcuse. Se purtase copilăreşte. Apoi telefonul sună din nou, dar de data asta se hotărî să nu mai răspundă. Nu ştia de ce, dar nu putea vorbi cu omul acela.

într-un târziu, după al treilea apel, telefonul rămase tăcut. Brit răsuflă uşurată şi începu să se plimbe prin apartament. Ce voia Link de la ea? Şi mai ales de ce nu putea ea să-l sufere?

Privi pe fereastră şi îngheţă. în faţa blocului parca o maşină luxoasă şi din ea coborî Link Wayland. Omul ăsta nu voia să se dea bătut? Doamne, cât îl ura!

îl privi cu atenţie îndreptându-se spre scara blocului. Părea într-o discordanţă totală cu peisajul. Avea figură tipică de cowboy. Părea genul de bărbat obişnuit cu caii, cu munca dură, cu aerul liber, cu câmpiile nesfârşite ale Vestului Sălbatic.

Se opri să-şi facă o ţigară. Brit nu putea să audă foşnetul foiţei, dar aproape că-l simţea în urechi. Limba lui care atinse marginile hârtiei o tulbură.

Alergă la uşa de la intrare şi rămase acolo cu urechea lipită de lemnul rece, şi cu respiraţia tăiată.

Link ciocăni imperativ.

Brit rămase nemişcată.

Apoi Link bătu în uşă cu putere. Ştia că e acasă? Lui Brit îi era teamă ca sora ei să nu apară tocmai atunci şi să-i deschidă uşa duşmanului. Chiar că s-ar fi făcut de râs. Se uită repede împrejur, căutând un loc în care să se ascundă.

De ce se purta aşa, prosteşte?

- Brit, deschide naibii uşa asta sau o sparg! Ştiu că eşti acasă.

Brit îngheţă.

- Proastă mică şi inconştientă ce eşti! Faci cum vrei! Te sfătuiesc însă să-mi deschizi. O fac pentru binele tău.

Link mai aşteptă câteva minute, apoi Brit îi auzi paşii coborând pe scări.

Răsuflă uşurată.

Ce voia Link să-i spună? Pentru binele ei? Nu mai înţelegea nimic.

Se duse la bucătărie tremurând şi-şi făcu un ceai.

După câteva ore apăru Cara şi o găsi cu privirile pierdute în ceaşca cu ceaiul răcit.

- Şi tu ai avut o zi proastă? întrebă Cara.

- Da. De ce? Tu ce ai păţit?

- Nimic. Sunt doar... dezamăgită.

- De ce?

- După toată emoţia plecării...

- Ce plecare? întrebă Brit confuz.

- Brit? Cum care plecare? Peste ocean... Nu te simţi bine?

- Scuză-mă. Continuă, te rog.

- Am aşteptat ziua asta cu atâta nerăbdare, şi acum...

- Acum, ce?

- N-ai să crezi... Ne-au amânat plecarea. Nu mai sunt locuri la zborul ăsta. Vom mai aştepta încă o săptămână.

- Oh, nu! exclamă Brit speriată, amintindu-şi de Link.

Voia să fugă cât mai departe de el.

- Credeam că tu nu eşti la fel de nerăbdătoare ca mine să pleci, spuse Cara uimită.

- Nu-i vorba de asta, se domoli Brit. Dar, vorba ta. Am aşteptat atâta plecarea, ne-am pregătit...

- N-avem ce să facem.

- Ai dreptate.

- Hai să ne culcăm.

- Aşa devreme?

- Mai sunt multe de făcut. Dar sunt prea obosită ca să mai fac ceva astă-seară. Apropo. Am rezolvat problema cu cecurile. O să ţi le arăt mâine, bine?

- Cum vrei tu. Dacă eşti obosită...

Brit îşi privi sora cu compătimire. Sărăcuţa Cara.

Era atât de palidă şi parcă mai slăbise. Era dezamăgită. Voia cu atâta disperare să plece în Europa, unde ştia că o aşteaptă şansa ei.

Se duse şi ea la culcare, dar nu reuşi să adoarmă decât foarte târziu. Gândul îi stătea la Link şi la sfaturile lui. Nu ştia ce voia de la ea, dar, oricum, n-avea încredere în el. îi inspira teamă.

Se trezi a doua zi târziu. Era ora nouă. Se duse la bucătărie şi nu mai găsi pâinea prăjită şi cafeaua pe care obişnuia Cara să i le lase în ultimul timp. Probabil că se trezise şi ea târziu şi se grăbise să plece.

Observă pe masă un bilet pe care-l luă şi-l citi:

„Dragă Brit, iartă-mi graba. Te-am minţit în legătură cu plecarea. Dar am făcut-o pentru mine şi pentru John. Iartă-mă că sunt atât de brutală, dar dacă am fi plecat toţi trei, n-am fi reuşit. Mai mult ne-ai fi încurcat. Noi doi trebuie să reuşim. Tu ai fi venit în Europa doar pentru distracţie. Şi era posibil să nu ne ajungă banii. M-am gândit mult. Aşa e mai bine. Dacă ţi-aş fi spus, n-ai fi acceptat varianta asta. îmi pare rău pentru bani. Ştiu că sunt ai tăi, dar îţi promit că faci o investiţie bună. John îşi va prezenta opera în Europa şi eu voi dansa pentru el. Formăm o pereche de aur, la fel cum au fost mama şi tata. Simt asta. La fel simte şi John. Sper ca şi tu să-ţi dai seama că aşa e cel mai bine. Cât despre tine, nu-mi fac griji.

întotdeauna te-ai descurcat. O să te căsătoreşti şi o să fii fericită chiar înainte să ajungem noi în Europa. Pentru noi e mai greu, nu pentru tine. Şi noi vrem să ne căsătorim, dar nu cunoaştem formalităţile de peste ocean. Cât despre bani... Ti-am lăsat rochiile minunate pe care mi le-ai cumpărat, deşi mi-ar fi plăcut să le iau cu mine. M-am gândit că poţi să-ţi iei banii înapoi pe ele. Cred că valorează destul de mult. Asta-i tot, Brit. Te rog, iart-o pe sora ta mai mică, Cara."

Capitolul 5

Brit auzi portarul făcându-şi drumul pe coridoarele tăcute, fluierând şi mormăind. în fiecare zi, la ora zece dimineaţa, obişnuia să verifice apartamentele locatarilor.

Aşa, Brit îşi dădu seama că rămăsese nemişcată, cu scrisoarea în mână, aproape o oră.

Mai târziu îl auzi pe poştaş aducând corespondenţa. Era ora unsprezece şi jumătate. Niciodată Brit nu stătuse atâta timp degeaba. Din negura gândurilor îi încolţi o idee. Dacă sora ei glumise? Dacă primea acum o scrisoare de la ea prin care-i spunea: „Te-am păcălit!”

Dar poştaşul nu avea nici o scrisoare pentru ea. îi adusese doar nişte broşuri pe care le comandase cu o săptămână în urmă.

„Vizitează Florenţa... vizitează Capri... vizitează Roma... vizitează Londra... vizitează...” Brit nu avea să mai viziteze nimic. Doar Cara şi John se vor bucura de acele locuri.

O durea sufletul. „ Vrem să ne căsătorim...” Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Oamenii nu se căsătoreau dacă nu simţeau pasiune unul pentru celălalt. Şi Brit simţise pasiune din partea lui John. Sau poate îşi imaginase singură o pasiune inexistentă. Mintea ei romantică plăsmuise o poveste frumoasă şi acum, realitatea o năucea.

îşi dădu seama de ce Cara n-o lăsase să-i spună lui John că urmau să vină şi ele în Europa. El şi sora ei

discutaseră despre călătoria lor, pe la spatele ei. Cara se temuse ca John să nu se dea de gol. Şi dacă-şi amintea bine, John avusese o clipă de ezitare la un moment dat.

John o iubea pe sora ei? Normal că John se îndrăgostise de Cara. Ea era sora cea frumoasă. Ea era cea talentată. Cara dansase pentru el, pe muzica compusă de el. Ea era sora potrivită pentru John.

La ora douăsprezece Brit îşi făcu mecanic un ceai. Se gândi că trebuia să mai şi mănânce. Dacă nu mânca putea să moară. în cât timp murea dacă nu mânca? Nu ştia. Ştia doar că unui vis nu-i lua mult ca să moară.

Ceaiul o învioră puţin. încă mai considera scrisoarea Carei o glumă. înainte să facă ceva - orice - mai bine verifica de două ori. Se duse la telefon.

Secretara de la Agenţia de turism Tressider, de unde cumpărase Cara biletele, îi spuse direct:

- Domnişoara Smith a anulat rezervările ieri.

- Ieri?

- Da. Mi-amintesc foarte clar pentru că ne-a creat ceva probleme.

- înţeleg. Dar nu v-a dat nici o explicaţie?

- Spuneau că aleg altă cale de transport.

- Aleg? Domnişoara Smith era însoţită?

- Da. De ce?

- N-are importanţă, spuse Brit pe un ton sfârşit, punând încet receptorul în furcă.

Formă numărul de telefon al unei companii

aeriene. Aceasta nu făcuse nici un fel de rezervare pe numele Smith.

- Nici Ferris?

- Nu.

- Mulţumesc.

La fel stăteau lucrurile şi la celelalte două companii cu care puteau să plece. Dar la a patra...

- Domnişoara Smith?

- Da.

- Avem mai multe Smith.

- Cara Smith?

- Da. Există o domnişoară Cara Smith. Şi mai este cineva...

- Ferris?

- Da. John Ferris. Pot să vă ajut cu ceva?

- Nu, mulţumesc, spuse Brit copleşită.

îşi lăsă capul în palme. Nu era o glumă. De fapt era un fel de glumă, dar una sinistră. încercă să plângă. Voia să plângă, dar nu reuşi. Rămase acolo, pe scaun, cu capul plecat până târziu, când îi auzi pe vecini venind de la serviciu.

întunericul umplu camera. Vizavi, începură să se aprindă luminile în apartamente. Gospodinele se întorseseră de la muncă şi pregăteau mâncarea soţilor.

Unde erau acum Cara şi John? Oare ce făceau ei în acel moment? Se bucurau că scăpaseră de ea? Că erau împreună? Că plecau în Europa? Că aveau viitorul în faţă? Se gândeau la ea? Dar ce mai conta?

îşi făcu un ceai şi încercă să mănânce o felie de pâine. Apoi se duse în camera Carei. îşi lăsase patul nefăcut şi uşile dulapului deschise. Pe umeraşe mai atârnau câteva rochii. Rochiile pe care Brit i le cumpărase cu atâta dragoste surorii sale. Să le returneze? De ce? Nu mai avea importanţă. Ceea ce pierduse nu avea să mai câştige niciodată, şi anume încrederea.

Se întoarse în camera ei şi rămase pe întuneric până târziu. în minte îi veni problema banilor. Oare în egoismul ei Cara îi luase toţi banii? Nu. Cara n-ar fi lăsat-o fără nici un ban. Dar de unde să înceapă să caute? Nu se pricepea la conturi. Pe cine să întrebe?

Oricum, trebuia să-şi găsească o slujbă. Dar nu voia să se întoarcă la St. Hilda. Nu din cauza copiilor. îi iubea. Nici măcar din cauza serviciului plictisitor. Ci numai din cauza lui Link. Nu mai voia să dea ochii cu el. Nu mai putea.

Link încercase s-o avertizeze în legătură cu ceva. Oare despre asta era vorba? Dar de unde ştia el ce avea să se întâmple? Simţise? Auzise ceva?

în cele din urmă, bântuită de gânduri negre, adormi. După un somn agitat se trezi în zori, la fel de singură. Oare Cara şi John ajunseseră la destinaţie? Se duse să-şi pregătească un mic dejun frugal. Mâncarea îi trezi simţurile.

Cecul în alb pe care i-l dăduse surorii sale nu avea trecut pe el nici un nume. Probabil Cara transferase o sumă frumoasă pe numele ei, în cecuri de călătorie.

Dar moştenirea era încă pe numele lui Brit. Aşa că, dacă mai rămăseseră ceva bani, ar fi putut să-i ridice.

Dar de ce i-ar fi lăsat Cara bani? Plecase din Australia cu gândul că nu se va mai întoarce.

Aşteptă cu înfrigurare ora deschiderii băncilor şi după câteva telefoane, Brit îşi dădu seama că sora ei o lăsase fără nici un ban.

Zilele următoare trebuia să plătească chiria, telefonul, întreţinerea. Trebuia să se mai şi hrănească. Cu ce? Căută prin geantă şi nu găsi decât câteva monede. Atât!

Nu. Şi o scrisoare.

„Du-te la St. Hilda. într-o zi o să-mi mulţumeşti că mi-ai dat şansa să plec. Te asigur că investiţia ta e profitabilă.”

Profitabilă? Doamne! îi dăruise Carei nu o şansă, ci tot sufletul şi toată încrederea.

Nu putea să se întoarcă la St. Hilda. Dar avea de ales? Ce ştia să facă? Să coasă? Piaţa era plină de croitorese mai bune decât ea. Şi nici măcar nu avea o maşină de cusut. Să facă menajul? Abia se descurca cu apartamentul ei mic. Să aibă grijă de copii? Avea nevoie de nişte cursuri de specializare. Nu putea să rişte să se ocupe de copiii mici. Să vândă într-un magazin? Nu ştia să facă nimic. Şi era atât de lipsită de talent încât nu putea decât să-i înveţe pe alţii câteva poziţii de balet.

N-avea de ales. A doua zi trebuia să se întoarcă spăşită la St. Hilda ca s-o roage pe domnişoara

Asquith să-i înapoieze postul. Dacă mai era vacant.

Prima persoană pe care o întâlni încă din faţa porţii fu Helena.

- Hei, Mifmif! sări fetiţa în sus de bucurie. Ce faci?
- Bine.
- Dar tu nu mai lucrezi aici.
- Poate că o să mai lucrez.
- Oh...
- Nu vrei?
- Ba da, dar orele tale...
- Poate că ai noroc şi nu mă mai vor înapoi.
- Poate, spuse fetiţa cu speranţă.

Nici măcar micuţei Helena nu-i plăceau orele ei. Şi nici măcar nu-i foloseau.

După ce îi dădu nişte explicaţii domnişoarei Asquith, aceasta spuse:

- Nu ştiu cum să-ţi zic, dar... Am renunţat la orele de poziţii de balet.
- Poftim? De ce? Şi nu puteţi să le reînfiinţaţi?
- Le-am înlocuit cu dansuri moderne.
- Chiar nu aveţi nici un post vacant? Pot să predau orice. Am nevoie de o slujbă.
- îţi pare rău acum, nu-i aşa? o întrebă cu reproş domnişoara Asquith. Ar fi trebuit să te gândeşti mai bine la asta, când ai renunţat.
- Acum regret. Am fost o proastă.
- Mi-e teamă că şi eu regret. Dar nu te pot ajuta cu nimic.
- Dar şcoala mă poate ajuta?
- Eu reprezint şcoala. Dar...
- Da, domnişoară Asquith. Vă ascult, spuse ea cu speranţă.

- Aşteaptă puţin. Mă duc să dau un telefon.

La domnişoara Asquith, „puţin” însemna mult. Brit avu timp să se gândească la situaţia ei. Clopoţelul sunase de mult şi domnişoara apăru abia la sfârşitul orei de curs.

Nu era singură. Era însoţită de ultimul bărbat pe care Brit ar fi avut chef să-l vadă.

- Bună ziua, spuse Link încruntat intrând în birou.

- Luaţi loc, domnule Wayland, îl invită amabil domnişoara Asquith, după care ieşi discret din birou.

- Deci şansa Carei te-a costat toată moştenirea, începu el.

- Nu mă interesează banii.

- Atunci de ce ai venit aici? întrebă prompt Link.

Spre surprinderea ei, Brit începu să plângă. În ochii lui Link era atâta compasiune încât ea nu mai rezistase. Primul semn de bunătate pe care-l primise în ultimul timp.

Link se ridică în picioare, îi întinse o batistă şi o conduse afară. Brit nu se împotrivi. Se îndreptară spre o maşină luxoasă, parcată în faţa şcolii.

Link conduse în tăcere şi nu se opri decât la marginea unei păduri.

- Aici poţi să plângi cât vrei. Nu te aud decât vrăbiile.

Dar Brit tăcu şi ascultă foşnetul foiţei de ţigară.

- Nu mai pot să plâng, suspină ea.

- Perfect. Lacrimile sunt bune, dar nu îţi oferă soluţii. Acum îmi dai voie să te ajut?

- Da. Dar n-am vrut să mă ajuţi tu. M-am dus la domnişoara Asquith ca să-mi recapăt slujba.

- Dar cine ţi-a oferit-o?

- Am uitat că ai un cuvânt de spus în şcoala aia.

- Nu. Am un cuvânt de spus în ceea ce te priveşte.

- Pe mine? De ce?

- Crezi că ţi-am obţinut uşor postul?

- Nu ştiu. Ai influenţă.

- Nu. Am bani. Ti-am plătit postul.

- Nu pot să cred...

- Chiar şi salariul pe care-l câştigai.

- Nu! De ce?

- Tatăl tău m-a întrebat dacă am vreo slujbă potrivită pentru tine. Mi-am dat seama că potrivită pentru tine însemna potrivită pentru el.

- Ai dreptate, râse Brit.

- Da.

- Dar tot nu înţeleg. De ce ai făcut-o? Doar pentru că te-a rugat tatăl meu?

- Bună întrebare.

- Ai şi un răspuns la întrebarea asta bună?

- Da. Voiam să te am sub ochi. Te-am dorit de la început.

- Eu?

- Nu eu, ci pe mine. Asta e formularea corectă. Ca ziarist trebuie să ştii gramatică.

- M-ai dorit? Ca ce?

- Ca soţie.

- Cui?

- Mie. Dacă mă întrebi a cui, îţi răspund, a mea.
- îmi ţii o lecţie de gramatică?
- Dacă vrei...
- Nu vreau. Vreau doar să-mi răspunzi. N-am înţeles prea bine. încă de la început ai dorit să fiu soţia cui? A ta?

-Da. Cred că m-am exprimat destul de clar. Vreau să fii soţia mea.

Capitolul 6

- Aştept să-mi spui: „Eşti nebun!”.

Brit tăcu. Exact asta voia să spună. îi stătea pe limbă, dar tăcu.

- Nebun, spuse el, şi conform romanelor de dragoste, nebun după tine.

- Conform romanelor...

- Da. Conform romanelor.

- Dar nu eşti nebun după mine.

- Nu.

- Atunci?

- Atunci, ce?

- De ce faci asta?

- Am ajuns la o fază a carierei mele în care căsătoria e necesară.

- Nu pot să cred că n-ai alte variante.

- Surprinzător, nu? Ei bine, n-am.

- Vorbeai de o fază a carierei, schimbă Brit subiectul. La ce te refereai?

- Dacă n-aş fi modest, aş spune că am devenit un scriitor internaţional. Dar sunt modest, aşa că-ţi spun că sunt o figură sud-americană în devenire.

- Sud-americană? Interesant...

- Negociez cu un ziar important din Brazilia.

- Şi cum te descurci cu spaniola?

- Cu portugheza, vrei să spui? întrebă el zâmbind.

- Aşa?

- Da.

- Ei, portugheză, spaniolă... E acelaşi lucru, spuse

ea ridicând din umeri.

- Nu e chiar aşa.

Brit se simţi ignorantă şi imatură. îi venea să intre în pământ de ruşine.

- Am nevoie de o soţie când voi pleca la Rio, continuă el. Cei care încheie contractul cu mine sunt de modă veche şi se aşteaptă ca un scriitor bun să aibă o soţie pe măsură.

- Dar eu nu sunt pe măsura ta, protestă ea.

- Vei fi.

- Dar n-am reuşit niciodată, protestă ea.

- Ai reuşit să mă prinzi pe mine.

- Nu cumva te pripeşti?

- Vrei să spui că eu te-am prins pe tine?

- Nu!

- Bine. O vom lua de la început. Mai întâi trebuie să ne cunoaştem. Eu, Brit, întotdeauna am ştiut ce vreau de la viaţă. După ce părinţii mei s-au despărţit, m-a crescut bunica mea, care întotdeauna îmi spunea: „Link, tu poţi să ai tot ce-ţi doreşti”.

- Şi vrei să spui că aşa a fost şi-n cazul meu?

- Mă crezi sau nu, aşa a fost.

- Dar de ce? Eu nu sunt ca...

- Sora ta, Cara? Niciodată n-am dorit-o pe Cara. Te-am dorit doar pe tine. Tu eşti cea care te potriveşti cu mine.

- în ce privinţă?

- îmi place firea ta liniştită, naivitatea amestecată cu înţelepciune. Ca scriitor, am nevoie de aşa ceva.

îmi place cum arăţi, cum te porţi, cum mergi, cum priveşti...

- Ăsta e rezultatul orelor de poziţii de balet, zâmbi ea amar.

- Nu, Brit. Nu mai fi dură cu tine. Eşti o adevărată doamnă în devenire.

- O señorita, râse Brit.

- Exact, spuse el serios. Vei fi señorita mea.

- *Eşti* nebun!

- Poate. Ce spui, Brit?

- Spun nu, desigur, pufni ea.

- Desigur? Te grăbeşti. Ne vom căsători, spuse el hotărât. Dacă bunica mea ar trăi, ţi-ar explica faptul că n-are rost să te împotriveşti.

- Pentru că „Link, tu poţi să ai tot ce-ţi doreşti”? Apropo, cum te cheamă de fapt? Lincoln?

- Nu. Link. Am încredere în numele meu, Link (legătură). Când ne vom căsători, va fi pentru totdeauna. Legăturile nu se vor rupe niciodată.

- De ce insişti? Nu înţelegi? Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată.

- Atunci ce ai de gând să faci? N-am atins problema esenţială, dar hai s-o facem acum. Eşti falită, nu-i aşa?
- Aşa e, recunoscu ea cu surprindere. De unde ştii?
- De ce te-ai fi întors la St. Hilda?
- Ai dreptate. Eşti logic. De asta eşti un scriitor bun.
- Câţi bani ai pierdut?
- Totul.
- Totul? Dumnezeule! Ce şarpe ai încălzit la sân? Cum s-a întâmplat toată nenorocirea?

Brit îi povesti pe scurt.

- I-ai dat un cec în alb? Eşti nebună?
- Se pare că da.
- N-ai bănuit nimic?
- Era sora mea...
- Eşti naivă. Spui că totul s-a întâmplat acum câteva zile. Ce ai făcut de atunci?
- în prima zi am stat şi m-am gândit. Apoi m-am dus să verific dacă e adevărat.
- Te-ai frământat cam mult. Te-a dărâmat chiar aşa de mult ideea că ai pierdut atâţia bani?
- Nu. Dar am fost dezamăgită de sora mea.
- Mai e ceva ce nu-mi spui?
- Nu înţeleg. în afară de faptul că m-a furat?
- Da.
- Nu, de ce?
- Simt că mai e ceva, spuse el luându-i mâinile

într-ale lui. Brit se smulse înfuriată.

- Nu mai fi aşa de impulsivă. Povesteşte-mi.

Brit oftă, tăcu câteva secunde şi îi povesti despre John.

- Este compozitor, continuă ea, la fel ca tata. A primit o invitaţie din partea unui post de televiziune european ca să-şi prezinte opera, *Crucea Sudului.*

- Şi sora ta?

- Nu. Ea n-a primit invitaţie. Pur şi simplu a plecat să-şi caute norocul.

- împreună cu John.

- Ti-am povestit despre scrisoare.

- Bine, dar tu ai acceptat finalul?

- Care final?

- Că John o iubeşte pe Cara?

- N-o iubeşte, protestă Brit.

- Aşa crezi tu. Aşa vrei să crezi.

- Eşti rău!

- Sunt bun pentru că sunt cinstit. L-ai pierdut, Brit.

- Nu l-am avut niciodată.

- Atunci de ce te plângi?

- N-o să înţelegi niciodată. Tu nu înţelegi decât cuvintele. Aici nu era vorba de cuvinte.

- Sigur, zâmbi el. Era vorba de ceva profund, nu-i aşa? S-a văzut...

- Nu trebuie să fii ironic. Nu cunoşti povestea. De-aia te amuză.

- N-am o experienţă bogată, dar îmi dau seama când cineva e îndrăgostit cu adevărat.

- Ai fost prea preocupat să-ţi găseşti succesul ca să mai cauţi altceva.

- Adică dragostea. Ai dreptate. Dar să ştii că învăţ repede.

- Sigur. Crezi că ai răspuns la toate.

- Acum nu-mi doresc decât răspunsul tău.

- Răspunsul meu e nu.

- Nu-ţi place de mine?

- Nu. Nu-mi placi.

- Şi lăsând asta la o parte?

- La ce te referi?

- Ai putea să...?

- Nu.

- Atunci o luăm de la capăt, oftă el.

- Nu. Domnule Wayland, nu înţelegi? îţi pierzi timpul.

- Ce ai de gând să faci în continuare?

- Să-mi găsesc o slujbă.

- Ca ce?

- Nu ştiu. Pot să fac orice. Sau măcar să încerc.

- Chiar nu ţi-a mai rămas nimic în cont?

- Nimic.

- N-ai strâns nici un ban lucrând la St. Hilda? Câştigai bine.

- Ştiu şi-ţi mulţumesc. Dar şcoala Carei mă costa mult. Cara era...

- Cheltuitoare.

- Da.

- Continuă.

- Nu mai am nici după ce să beau apă.

- îmi vine să te bat! Cum ai putut fi atât de proastă?

- Ei, asta e! Ce-a fost a fost. Nu pot să schimb nimic. Nici măcar tu nu poţi.

- Ţi se pare că scapi aşa uşor? Cum ai de gând să-mi răsplăteşti eforturile pe care le-am făcut pentru tine?

- Dar am muncit pentru banii pe care i-am câştigat, se apără ea.

- Lăsând asta la o parte. Cum rămâne cu banii mătuşii Truda?

- Banii mătuşii? Ce-i cu ei? I-a strâns singură.

- Poate, dar eu am fost acela care a sfătuit-o cum să-i investească. Şi, mai mult decât atât, eu i-am spus să ţi-i lase ţie. Oricum, mătuşa Truda te iubea foarte mult.

- Vrei să spui că o mare parte din banii mătuşii erau ai tăi?

- Da. Dar asta nu mai contează. Important e că aceşti bani nu mai sunt. I-ai pierdut.

- Nu i-am pierdut.

- Nu tu. Sora ta, Cara, i-a pierdut. încă mai speri că ai făcut o investiţie bună?

- Poate.

- Dar eu voiam să investesc acei bani în tine, nu în Cara.

- Dacă tu consideri că ai pierdut investiţia, mă voi angaja, voi câştiga bani şi ţi-i voi returna.

- Bine. Dar datoriile tatălui tău?

- Poftim? La ce te referi?

- Regret că trebuie să-ţi dezvălui acum toate problemele familiei tale. N-aş fi făcut-o dacă ai fi fost înţelegătoare.

- înţelegătoare!?

- Brit, m-am oprit asupra ta cu mulţi ani în urmă. N-am regretat decizia şi n-o să încep s-o fac acum. Când te vei căsători cu mine, promit că toate problemele tale se vor rezolva.

- Nu pot să mă căsătoresc cu tine! spuse Brit cu exasperare.

- Apoi, continuă Link liniştit, mă voi gândi şi la alte probleme. De exemplu cum s-o găsim pe Cara.

- Cara s-a căsătorit cu John, spuse Brit pierdută în gânduri.

- Doamne, Brit! Nu înţelegi nimic! Nu mă interesează Cara. Vreau doar să vorbesc cu ea.

- Asta n-o să te ajute cu nimic.

- Dar o s-o ajute pe ea.

- S-o ajute? Din contră. Oh, nu! strigă ea dându-şi seama de intenţiile lui Link. Te rog să nu-i faci asta. Nu e drept. Cara trebuie să-şi atingă scopul. E tânără. Nu şi-a dat seama că...

- Brit, tare prostuţă mai eşti! Tot la şansa ei te gândeşti, după toate câte ţi-a făcut? Tatăl tău, mama ta, tu, toţi v-aţi zbătut ca ea să ajungă undeva. Nu, Brit. Nu mai ţine.

- Dar, Link, asta o va distruge pe Cara. E artistă,

temperamentală, emotivă.

- Continuă. Văd că nu mai ai mult şi începi să plângi de mila ei.

- Ştiu că e răsfăţată, dar nu e vina ei. Aşa a fost obişnuită de mică. Cum s-o dezvăţ acum?

- Brit, dă-mi un motiv mai bun, zâmbi Link.

- E sora mea.

- Altceva?

- O iubesc.

- Şi pe John?

- Cred că da, spuse ea sincer. Deşi niciodată n-a fost ceva concret între noi doi.

- încă o mai susţii pe Cara după ce ţi-a furat banii şi iubitul?

- Da. E sora mea mai mică. Ea n-are nici o vină.

- Sigur. Doar că te-a adus în starea asta.

- încă o mai iubesc, insistă Brit.

- Dragostea! pufni Link cu dezgust.

- Da, dragostea există, domnule Wayland! Ştiu că nu poţi s-o înţelegi, dar crede-mă pe cuvânt că n-a murit.

- Atunci dovedeşte-mi că există. Arată-ţi dragostea faţă de sora ta. Ştii ce vreau să spun?

- Să mă căsătoresc?

- Da.

- Cu tine?

- Exact.

- Şi cu ce mă aleg din asta?

- Ai încredere în mine.

- Ştii că nu ţin la tine.

- Da.

- Nu te-aş putea iubi niciodată.

- Poate.

- Nu-mi place deloc de tine.

- Poate chiar mă urăşti, o încurajă el.

- Bine, te urăsc. Şi, ce?

-Nu-mi pasă. încă vreau să te căsătoreşti cu mine. Nu te rog, ci ţi-o cer.

- Şi dacă nu accept, ce faci? Te duci după Cara şi-i ruinezi şansa?

- Sună puţin dramatic, dar cam asta-i ideea.

- Mă şantajezi. Asta ai de gând, nu? Să ştii că John e un bărbat onorabil, spuse ea înroşindu-se. O să-ţi plătească totul, până la ultimul bănuţ.

- Cum?

- Prin muzică. Şi asta o implică şi pe Cara.

- Căsătoria ţi-ar putea aduce şi alte avantaje. John ar putea să-şi dea seama ce greşeală a făcut.

- Cum adică?

- Şi-ar da seama cât de mult te iubeşte.

- Dar nu vreau să-şi dea seama aşa.

- Cum vrei. Oricum, ştii ce ai de făcut.

O perioadă căzură pe gânduri, rămânând în tăcere. O maşină trecu pe lângă ei spărgând liniştea.

- Ce fel de... căsătorie? întrebă Brit cu timiditate.

- Sunt mai multe feluri?

- Tu ar trebui să ştii. Părinţii tăi...

- Nu aşa, spuse el aspru. în nici un caz nu mă

refer la o căsătorie de convenienţă. Nici un cuplu de pe pământ nu poate trăi fără să... trăiască. Mă urmăreşti, Brit?

- Da.

- O să trăim. Ca bărbat şi femeie.

- Să trăim sau să ne iubim?

- O să trăim. Vreau copii. în schimb, tu vei fi iubită, protejată şi îi vei da o şansă surorii tale.

- O să trăim, n-o să ne iubim, repetă Brit.

- Unul dintre noi se poate răzgândi.

- Să trăim şi să ne iubim?

- Da.

- Poţi să-mi dai timp de gândire?

- Trebuie să te gândeşti?

- Da.

- Cum doreşti, acceptă el. Dar vreau să pleci din apartamentul ăla. Vreau să stai la un hotel, să mănânci bine, să nu depinzi de tine.

- Bine, Link, spuse ea docil.

Nici măcar lui nu-i venea să creadă. îi aruncă o privire plină de suspiciuni, apoi porni motorul şi se întoarse spre oraş.

O lăsă pe Brit în faţa blocului şi-i spuse să fie gata până ce el avea să se întoarcă de la birou.

- Dar nu-ţi pot da răspunsul până atunci, protestă ea.

- Vreau doar să fii gata de plecare. Răspunsul îl vreau până dimineaţa.

- Nu prea îmi dai timp...

- Aşa sunt eu.

- Ştiu. Mi-ai mai spus.

- Şi tu eşti ca mine, deşi poate încă nu-ţi dai seama. De fapt, semeni mult cu bunica mea.

- Avea părul negru? Era un fluture de noapte?

- Era... şopti Link, dar Brit nu mai auzi.

Vocea lui fu acoperită de zgomotul motorului. îl privi câteva momente îndepărtându-se, până dispăru din raza ei vizuală.

îi mai rămăsese o oră.

Capitolul 1

Brit nu reuşi să facă multe într-o oră. încă mai privea bagajele pe care nu le despachetase, bagajele cu care ar fi trebuit să plece în Europa, când sosi Link. Cât de repede trecuse ora!

- Nu-ţi iei toate hainele? întrebă Link.

- Astea sunt ale Carei, protestă Brit privind rochiile noi pe care i le cumpărase chiar ea.

- Oh, deci n-a luat chiar totul. Nu-i nimic. Poţi să le sortezi la hotel.

- Şi vesela, seviciile de ceai?

- Lasă-le pentru data viitoare. Eşti gata?

- Eşti un tip tare hotărât, constată ea.

- Cred că da.

Link o cază la un hotel într-o zonă mai liniştită a oraşului.

- Ti-am comandat cina şi micul dejun în cameră. Tot ce-ţi rămâne de făcut e să...

- Mă decid?

- Da. La revedere, Brit. Pe mâine.

O privi intens, îndelung şi apoi plecă lăsând-o singură.

Brit se duse la fereastră privind absent forfota străzii. Trebuia să ia o decizie. Ce decizie putea să ia? Link o şantajase. Nu putea să-i distrugă Carei şansa. Nici măcar acum, după toate câte i le făcuse. Pur şi simplu se obişnuise s-o iubească necondiţionat.

Iar cu Link Wayland nu era de glumit. Vorbise serios când spusese că avea s-o caute pe Cara. Şi pe

John. Pe cei doi oameni pe care-i iubea Brit cel mai mult.

Obiceiul dragostei. Da. Asta era. Se obişnuise s-o iubească pe sora ei, de nouăsprezece ani. „Ai o surioară frumoasă, Brit. Mânuţele ei, picioruşele, mişcările ei sunt atât de graţioase. Uită-te la ea. E făcută să fie iubită. Eu, mama şi tu, îi vom da fetiţei noastre şansa ei. Şansa să ajungă cineva, aşa cum îi e scris”, îi spusese tatăl ei încă din ziua în care se născuse Cara.

Cara greşise, dar cât reprezenta vina ei şi cât a celor din jur? Toată lumea o răsfăţase. Toată lumea îi dorise binele. Toată lumea îşi dăduse sufletul pentru ea. Numai mătuşa Truda o exclusese din planurile ei. Şi Cara nu făcuse altceva decât să-şi ia porţia.

Doar Link o citise pe sora ei. Ghicise adevăratul ei caracter. El era doar un spectator care vedea limpede cum stăteau treburile. Dar nu cunoştea adevăratele rădăcini ale comportamentului Carei.

îşi aminti de vorbele lui: „Vom trăi”.

Brit se cutremură.

Asta îşi dorea şi ea. Să trăiască. Dar niciodată nu trăise cu adevărat. Şi asta era probabil şansa ei. îi era teamă, dar trebuia să încerce. îi era teamă de Link.

- De ce, John? şopti ea.

Ce frumos era ca John să fi fost cel cu care să-şi împartă viaţa. Dar visele împlinite nu erau pentru ea. Cara îi luase nu numai banii, ci şi dragostea.

Mai târziu sosi cina. Cât de repede trecea timpul!

Şi ea trebuia să se hotărască. Privi hainele aruncate pe pat. Majoritatea erau ale Carei. Dar nu mai conta.

Le aruncă pe podea şi se băgă în pat.

Da. Link nu-i lăsase alternativă. Ce să facă? Să se căsătorească cu el? La urma urmei, ar fi fost profitabil.

A doua zi o treziră razele soarelui şi ciocăniturile de la uşă. îşi puse un halat pe ea şi se grăbi să deschidă, bănuind că e camerista cu micul dejun.

Era micul dejun, dar cu Link.

- Şi camerista fost surprinsă, râse Link. Sau mai degrabă încântată. A avut dreptate cel care a spus: „Dragostea face pământul să se învârtească”.

- Care dragoste? N-ai făcut decât s-o scuteşti pe cameristă de un drum în plus.

- Cât de rece eşti, Brit. Nu simţi romantismul? Să înţeleg că ai renunţat? Ah, nu-mi spune. Mai întâi vreau să beau o ceaşcă de cafea. Iar tu, să fii bucăţica mea de zahăr.

- Credeam că te interesează viaţa, şi nu dragostea.

- Dragostea e pentru nopţile cu lună.

- Link, începu ea hotărâtă.

- După două felii de pâine prăjită unse cu marmeladă, o întrerupse el.

- Nu vrei să afli?

- Vreau mai întâi să am ceva în stomac.

- Dar e de bine. Răspunsul meu e da.

- Eşti o fată deşteaptă, spuse el fără s-o

privească. Doamne, detest să mănânc de pe tavă. Poţi să-mi ungi o felie de pâine cu unt, te rog?

- N-am mai văzut un om atât de calm, spuse ea râzând.

- Mă bucur că eşti veselă. Te prinde.

- Şi pe tine.

- Atunci trebuie să fim veseli amândoi mai des.

Se priviră o clipă şi izbucniră amândoi în râs.

- Când? întrebă ea.

- Nunta?

- Da.

- Nu ştiu. într-o zi cu soare. Nu m-am hotărât pentru că nu eram sigur c-o să accepţi.

- Ar fi trebuit să fii convins. Ştii ce simt pentru Cara.

- Da. Sora ta e asul meu din mânecă. Spune-mi, Brit, cum poate cineva să primească atâta?

- Ce anume?

- Atâta dragoste.

- Obişnuinţa iubirii... spuse ea vag.

- Dar obişnuinţa nu înseamnă monotonie?

- Nu ştiu. Depinde de cel care primeşte. Ştii ce, Link, spuse ea schimbând repede subiectul, trebuie să-mi spui.

- Data nunţii?

- Da.

- De ce?

- Ca să mă pregătesc.

- Fizic, emoţional, sau...

- Nu fi ridicol. Nu pot să apar în halat, ca acum.

- N-ar fi o idee rea, spuse el muşcând din felia de pâine. Ne-ar scuti de o problemă.

Brit tăcu.

- Nu te îngrijora, Brit. Nu contează cu ce te îmbraci. Doar dacă nu eşti o fată care vrea o nuntă cu rochie albă de mireasă.

- Nu sunt aşa.

- Perfect. Nici eu nu-ţi cer aşa ceva.

- Te mai întreb încă o dată. Când?

- în nici un caz în dimineaţa asta.

- Normal!

- Ti s-ar fi părut imposibil? Aş fi făcut-o, dacă n-aş fi avut două întâlniri importante, spuse el privind-o cu atenţie.

Se ridică în picioare, îşi frecă mulţumit mâinile şi adăugă:

- Te sfătuiesc să-ţi umpli timpul cu ceva. Plimbă-te prin parc, pe la magazine, nu ştiu, fă ceva. Dar să nu te prind că te răzgândeşti.

- De ce? Ce-mi faci dacă mă răzgândesc?

- Te trag de plete. Ştiu că ţi-ar plăcea. Femeile adoră bărbaţii dominatori.

- N-o să mă răzgândesc, Link. Nici nu pot. Crezi că pot?

- Din cauza Carei?

- Din cauza cui, altcuiva?

- Altcuiva? întrebă el gânditor.

Se întoarse încet şi se îndreptă spre uşă. Se opri

câteva secunde şi se răsuci brusc pe călcâie, apropiindu-se cu paşi mari spre ea.

- Brit, trebuie să-ţi smulg o promisiune.
- Ce? întrebă ea pusă în încurcătură.
- Vreau să-mi promiţi solemn că eşti de acord.
- Ti-am spus că da.
- Solemn!
- Eşti ridicol! se enervă ea.
- Aşa vreau eu, spuse el privind-o în ochi.
- Link...
- Promite-mi solemn, promite-mi, sau...
- îţi promit, spuse ea trăgându-se doi paşi înapoi, intimidată de privirile lui intense.

Doamne, era nebun? Brit deschise gura să-i spună, dar el deja plecase.

Camerista veni şi luă tăvile. Privi spre pat şi Brit îi spuse să se întoarcă mai târziu, când ea va fi plecată.

Se plimbă pe străzi privind vitrinele magazinelor. La un moment dat văzu o rochie de mireasă care-i aminti că urma să se căsătorească. Dar Link nu voia ca ea să poarte rochie albă. Aşa îi spusese.

Atunci ce fel de rochie să-şi ia? Cine avea să vină la nuntă? Probabil câţiva apropiaţi de-ai lui Link, ziarişti, reporteri...

Nu avea prea multe haine. Din salariul de la St. Hilda nu apucase să-şi cumpere niciodată ceva pentru sine. Apoi, când venise moştenirea de la mătuşa Truda... ba nu... de la Link, preferase să-i cumpere rochii Carei.

Se plimbă mult timp prin magazine. Ce să-şi cumpere? Şi mai ales, cu ce? Nu avea nici un ban. Link o scutise de umilinţa de a-i mai oferi bani. Probabil bănuia că mai are ceva pus deoparte. Dar ea nu mai avea nimic.

Se întoarse la hotel. Camerista făcuse curat în cameră. Ba chiar îi aşezase hainele pe umeraşe. Rochiile Carei. Sau ale ei. Cara nici nu apucase să le scoată etichetele. Brit le privi amintindu-şi de scrisoarea Carei. Să vândă rochiile... Da, era o idee bună.

Puse rochiile într-o sacoşă şi ieşi din hotel. Trebuia să ajungă la Simeon. Simeon era un designer renumit din Australia şi avea magazine prin toate cartierele luxoase ale marilor oraşe.

Se duse la cel mai apropiat magazin „Simeon” şi intră timid. înăuntru nu era nimeni. Se îndreptă spre o rochie de brocart albastră, îmbrăcată pe un manechin.

- Nu, spuse cineva din spatele ei.

Brit tresări speriată.

- Iertaţi-mă. Nu m-aţi văzut? N-am vrut să vă sperii.

Era un bărbat cu un zâmbet plăcut.

- Aţi spus nu?

- Nu vi se potriveşte.

- Ştiu. Mi se potrivesc culorile autumnale. Marourile, bejurile, griurile...

- Nu neapărat. Albastrul v-ar veni foarte bine. Dar

unul mai vibrant, domnişoară...?

- Smith. Am mai fost pe aici acum câteva zile. Am cumpărat nişte rochii pentru sora mea.

- Da, îmi amintesc. Domnişoara Smith...

- Cred că suntem multe domnişoare Smith, zâmbi ea.

- Acum e rândul dumneavoastră?

- Da şi nu. De fapt am venit să returnez rochiile surorii mele şi să iau altceva în schimb, dacă se poate.

- Sigur. De ce nu?

- Vă deranjează? Adică, preferaţi să faceţi vânzare, nu?

- Domnişoară Smith, scopul meu nu e să vând, ci să mulţumesc clienţii. Dacă sora dumeavosatră nu e mulţumită de rochii...

- A fost. I-au plăcut foarte mult. Cui nu i-ar plăcea? Dar a fost nevoită să... plece.

- Aveţi la dumnevoastră rochiile?

- Da, domnule...

- Simeon.

- Oh, îmi pare bine. Deci dumneavostrâ...? Dar ce căutaţi aici?

- Prefer să trec pe la magazinele mele din când în când, ca să aflu ce-şi doresc clienţii. Contactul cu publicul mă ajută foarte mult. Mă inspiră.

- Puteţi să-l chemaţi pe asistentul dumnvoastră ca să-mi spună ce măsură mi se potriveşte?

- Astăzi sunt singur. Asistentul meu s-a îmbolnăvit.

- Şi dumneavostră aţi scăpat?

- Slavă Domnului!

- Deci sunteţi singur?

- Da. Vreţi să vă ajut?

- Dacă nu vă deranjează...

- Se poate? De ce sunt aici? Ştiu ce măsură vi s-ar potrivi.

- Sunteţi priceput.

- Asta mi-e meseria. Veniţi cu mine.

Brit îl urmă.

- Ce fel de rochie doriţi?

- Pentru o nuntă.

- Dimineaţa, la prânz, seara?

- Nu ştiu. Adică...

- Sunteţi prietena miresei?

- Sunt... mireasa, ezită ea înroşindu-se.

- O mireasă mai puţin formală, zâmbi el.

- De fapt... nici eu nu mă cunosc prea bine. Nu râdeţi de mine.

- De ce s-o fac? Mi se pare normal ca o mireasă să nu se gândească la rochia ei de nuntă, la latura aceasta practică a evenimentului. Gândurile ei trebuie să se îndrepte spre altceva mai romantic.

- Ca de exemplu? întrebă Brit şoptit.

Abia îl cunoştea pe omul acela şi simţea că poate discuta cu el despre orice. Chiar despre lucruri pe care se ferise să le şi gândească.

- De fiecare dată când el îi zâmbeşte, să i se aprindă o flacără în suflet. Ştiţi, aş fi vrut să fiu poet.

Dar nu sunt atât de talentat.

- Rochiile dumneavoastră sunt adevărate poeme.

- Vă mulţumesc, spuse el privind în gol. Deci rochia este pentru nunta dumneavoastră?

- Da.

- Atunci trebuie să fie ceva special.

- Nu, spuse Brit simplu.

- Iertaţi-mă, domnişoară Smith.

- Nu, iertaţi-mă pe mine că am spus-o.

- Cred că asta vi s-ar potrivi perfect, spuse el îndreptân- du-se spre un raft.

Era o rochie simplă, lungă, din şifon de culoare roz- pal.

- Vreţi s-o probaţi? întrebă Simeon arătându-i cabinele.

- Da. Mi-ar plăcea.

în timp ce Brit trăgea draperia, Simeon spuse:

- Pot să văd cum vă vine?

- Sigur.

Rochia cădea perfect pe trupul lui Brit. Ieşi din cabină şi aşteptă părerea lui Simeon. Acesta o studie îndelung şi spuse:

- Da. Vă reprezintă perfect.

- Vă mulţumesc pentru alegere.

- Nu. Eu vă mulţumesc că daţi viaţă creaţiei mele.

- Credeţi?

- Cu toată convingerea, spuse el sincer.

Brit se schimbă şi se pregăti să plece.

- Dar mai aveţi de ales şi alte modele, spuse

Simeon. Sau doriţi să vă restitui banii pe celelalte rochii?

- Nu. Aş dori şi alte modele, dar nu am timp să le aleg astăzi. Pot să vin în altă zi?

- Vă rog. Iertaţi-mi indiscreţia, dar de ce rochia nu trebuie să fie specială?

- Nu e o nuntă specială.

- Păcat... De ce o femeie atât de frumoasă nu se bucură de propria nuntă?

- Nu sunt frumoasă, protestă ea.

- Ba sunteţi. Sunt nepoliticos. Acum ar fi rândul dumneavoastră să mă întrebaţi de ce creez rochii în loc să fac altceva. Mulţi mă întreabă.

- Şi ce le răspundeţi?

- Adevărul. Că nu pot să fac altceva.

- Cum ar fi să compuneţi poezii?

- Şi asta şi alte lucruri. Lucruri bărbăteşti. Din nefericire sunt slab. Dar îmi iubesc munca şi cea mai mare satisfacţie o am atunci când creaţiile mele prind viaţă aşa, ca acum, în cazul dumneavoastră.

- Asta e bine. Aveţi satisfacţia muncii.

- Din păcate nu foarte des. De ce femei frumoase ca dumneavoastră...

- Aş putea spune pentru bani, îl întrerupse ea dându-şi seama ce voia s-o întrebe.

- Dar n-ar fi adevărat?

- Ar fi, într-un fel.

- Atunci căutaţi banii în altă parte.

- Ca şi dumneavoastră...

- Spuneţi-mi Simeon, vă rog.

- Ca şi tine, Simeon, nu pot să-i găsesc în altă parte.

- Cu graţia dumneavoastră... Nu vă cred. Ce sunteţi? Balerină?

- Nu, râse ea amar. Predau ore de poziţii de balet.

- Vă cred. Vă mişcaţi precum vântul printre copaci. De ce râdeţi?

- Asta am predat ultima oară.

- Acum nu mai predaţi?

- Nu.

- De ce nu vă găsiţi un post de model? Aţi fi foarte bine plătită.

- Nu cred că ar fi corect.

- Poate că nu pentru orice casă de modă. Puţini mai caută un model graţios. Acum sunt în vogă tipurile sportive. Dar aţi fi ideală pentru Simeon.

Brit îl privi cu interes.

- Da, da, întări el. Rochiile mele au nevoie de un model graţios ca dumneavoastră.

- Mă flataţi.

- Deloc.

- Din păcate aşa ceva e imposibil.

- Sunteţi sigură că e imposibil?

- Foarte sigură, zâmbi ea. Dar dumneavoastră sunteţi sigur că sunt ceea ce vă trebuie?

- Cred cu convingere. V-aş putea plăti...

Simeon spuse o sumă.

- Sunt mulţi bani, spuse Brit după un moment de

tăcere.

- Dar şi dumneavoastră sunteţi... cum spun tinerii din ziua de azi?... Mă iertaţi... bună! Sunteţi exact cum mi-am dorit să arate modelul ideal.

- Glumiţi...

- N-am fost în viaţa mea mai serios ca acum. Căutam pe cineva de mult timp, domnişoară Smith. Dar n-am vrut să mă grăbesc. Am aşteptat doar să apară persoana potrivită. Şi aţi apărut. N-aş vrea să vă pierd. Poate că v-am luat prin surprindere, dar ăsta-i adevărul. Sunteţi perfectă pentru casa „Simeon”.

-Nu, nu, nu! Nu pot! Nu pot, repetă Brit îndreptându-se spre uşă.

- Rochia dumneavoastră! strigă Simeon alergând după ea cu o sacoşă mare de hârtie pe care scria numele casei. Nu uitaţi de creditul deschis pe care-l aveţi aici. Vă aştept. Şi poate... vă răzgândiţi. Totuşi, de ce nu vreţi?

- O să mă căsătoresc şi...

- Multe femei măritate au o carieră de model.

- Poate.

- Şi încă nu v-aţi căsătorit.

- Nu.

- Atunci...

- Vă rog, spuse ea ieşind aproape în fugă din magazin.

în spatele ei îl auzi pe Simeon strigând:

- Gândiţi-vă! Vă rog, gândiţi-vă!

Brit trecu grăbită pe lângă vitrinele magazinelor fără să se mai uite nici în stânga nici în dreapta. Nu se mai gândea decât la salariul tentant pe care dorea Simeon să i-l ofere. Dacă ar fi avut atâţia bani n-ar mai fi fost nevoită să...

Ajunse la hotel convinsă că asta era şansa ei. Putea să economisească şi să-şi plătească datoriile pe care le avea la Link. îşi putea cumpăra ieşirea din acel coşmar.

îl ura pe Link Wayland. Aproape reuşise s-o manipuleze pentru că el avea mai mulţi bani decât putea ea să viseze. Dar acum... Acum putea pune altfel problema.

Alergă pe scări până în faţa camerei sale unde găsi uşa de la intrare întredeschisă. Link o aştepta stând pe marginea patului.

- Pe unde naiba ai umblat? întrebă el îngrijorat ridicân- du-se în picioare. Te aştept de o oră.

- Ce? Sunt prizonieră în camera asta?

- Nici vorbă. Ştiam că eşti în oraş. Chiar eu te-am sfătuit s-o faci. Dar ai stat prea mult.

- M-a căutat cineva?

- Da.

- Cine? Cara? intră ea în panică. A dat vreun semn de viaţă? Unde e?

- Nu e vorba de Cara, o întrerupse el oftând, ci de logodnicul tău.

- Logodnicul?

- Da. Link Wayland. Ai uitat?

- De ce ai nevoie de mine? întrebă ea dezamăgită.

- Ca să ne căsătorim.

- Când?

- Peste... spuse el privindu-şi ceasul de la mână, o jumătate de oră.

- Nu pot să cred, şopti ea ducându-şi mâna la inimă.

- Ba da.

- Glumeşti?

- Deloc! spuse el vesel. Preotul ne aşteaptă în... douăzeci şi cinci de minute.

- Dar nimeni nu se căsătoreşte aşa - ca şi cum ar da o fugă până la magazinul din colţ ca să cumpere nişte mezeluri. E trivial!

- Grăbeşte-te, spuse el ignorând-o.

- Nu!

- Iartă-mă, Brit. Poate că doreai ceva mai formal, dar nu pot renunţa la binecuvântarea Domnului.

Ea îl privi năucită, neştiind ce să mai creadă.

- Nu-mi doresc o nuntă formală, spuse Brit. De fapt nu-mi doresc nici un fel de nuntă. Link, m-am răzgândit.

- Pe naiba! strigă el ţintuind-o cu privirile lui întunecate.

- Vorbesc serios, Link.

- De ce crezi că te-am pus să-mi promiţi? Brit, eu nu glumesc.

- Nu mă poţi obliga.

- S-o crezi tu!

- O să mă revanşez faţă de tine. O să-mi plătesc toate datoriile. Nu are rost să ne mai căsătorim.

- Ce mină de aur ai descoperit tocmai astăzi de vrei să renunţi la mine? întrebă el aprinzându-şi o ţigară şi suflân- du-i în faţă un fum gros.

- Nu-l cunoşti. E vorba de un bărbat onorabil care mi-a oferit o slujbă la fel de onorabilă şi un salariu incredibil. E vorba de un parteneriat.

- Şi cum rămâne cu parteneriatul nostru?

- Noi doi nu vom fi niciodată parteneri. Mai bine îţi spun acum decât mai târziu.

- Nu va fi nici un mai târziu, spuse Link liniştit. O să ne căsătorim în douăzeci de minute. Brit, mi-ai promis. Nu poţi să-ţi încalci promisiunea.

- Dar dacă... începu ea dar se opri.

Link se apropiase de ea şi-i acoperise gura cu mâna.

- O să ne căsătorim acum, spuse el printre dinţi. Iar dacă te împotriveşti o să te iau pe sus. Iar dacă nu vrei să-i răspunzi preotului...

Brit ridică din sprâncene, incapabilă să scoată un sunet.

- Mi-ai promis... insistă el.

- Şi cu ce o să te mulţumească dacă o fac forţat? întrebă ea după ce Link îi eliberă gura.

- Nu-mi pasă, atâta timp cât o faci.

- O să ţip, îl avertiză ea.

- Nu-mi pasă.

- O să te lovesc.

- Cred că eşti o adevărată doamnă, nu poţi să te pretezi la aşa ceva, spuse el ridicând dintr-o sprânceană.

- în privinţa asta s-ar putea să te înşeli.

- Ia să vedem...

Link o apucă de braţ şi o forţă să iasă din camera de hotel. Până la urmă Brit se supuse. într-adevăr, Link avea dreptate. Era o doamnă şi nu putea să ţipe sau să se bată cu un bărbat într-un loc public.

*
* *

- ... Brit, îl iei în căsătorie... auzi ea ca prin vis.

- Da... răspunse ea cu glas sfârşit.

- ...Link, o iei în căsătorie...

- Da, spuse Link hotărât.

Preotul dădu mâna cu ei sub privirile indiferente ale unor martori anonimi de pe stradă.

Se întoarseră la hotel. în faţa uşii Link o ridică pe

Brit în braţe. Luată prin surprindere, inima începu să-i bată cu putere. Respiraţia ei deveni agitată. Pieptul i se ridica într-un ritm rapid. Link o sărută, la început încet, apoi din ce în ce mai intens. înfometat.

Pe nesimţite deschise uşa şi o duse direct în dormitor unde o aşeză pe pat.

- John, şopti el cu dispreţ, ce domn onorabil... Eu sunt bărbat, Brit. Eu sunt bărbatul tău.

Brit i se împotrivi. Link, bărbatul ei?

- Te urăsc, spuse ea cu năduf.

- De ce-mi tot repeţi asta? Prima regulă în jurnalism este să nu te repeţi.

- Lasă-mă...

- Nu pot. Eşti soţia mea. Soţia mea, repetă el întinzându-se cu un oftat pe spate.

Rămaseră în tăcere câteva minute. Soţia lui? Da. Acum era o femeie căsătorită. Şi nu cu orice bărbat, ci cu bărbatul pe care-l ura cel mai mult. Şi toate astea pentru Cara. Ca să-i ofere ei o şansă. Şansa... Ce şansă avea acea căsătorie?

Ce şansă avea ea?

Capitolul 8

Rămaseră la hotel. Link îi spusese lui Brit că avea un apartament pe care voia mai întâi să-l decoreze special pentru soţia lui.

- Ce e potrivit pentru un burlac, nu e potrivit pentru un bărbat căsătorit. Asta o să-ţi dea ceva de lucru.

- Da, fu ea de acord. Vreau să fac ceva.

Apoi plecară s-o viziteze pe domnişoara Asquith de la St. Hilda, unde Link i-o prezentă directoarei pe proaspăta doamnă Wayland.

Acolo îi întâmpină Helena.

- Ce faci, Elena din Troia? o întrebă Link ciufulindu-i părul blond.

- Eu locuiesc în Braefield, nu în Troia, protestă micuţa. Mifmif, spune-i...

- Acum n-o mai cheamă Mifmif, ci doamna Wayland, spuse Link.

- Mifmif Wayland, repetă gânditor fetiţa. îmi place. Şi eu o să mă căsătoresc cu un indian, ca tine.

- Serios, dragă? Când? întrebă Brit.

- Nu l-am cunoscut încă. Dar ştiu că o să mă căsătoresc cu un indian. Cu o piele roşie... Şi cum o s-o cheme pe fetiţa ta? Lumina Lunii?

- De unde ţi-a venit ideea asta?

- Am văzut într-un film.

- înţeleg, râse Brit fără să îndrăznească să-l privească pe Link.

- De ce râzi, Brit? întrebă Link. Helena vorbeşte serios.

- Că se căsătoreşte cu un indian?

- Nu, că ar trebui să avem o fetiţă.

- Pe care s-o cheme Lumina Lunii? încercă Brit să glumească.

- Eu vorbesc serios. Să ştii că mie-mi plac fetiţele. Ţine minte asta, Brit.

Ea nu găsi să-i dea nici un răspuns. Tăcu întrebându-se cât de serios vorbise bărbatul acela. Bărbatul ei... Nu părea genul de familist, care să-şi dorească copii. Cariera era la el pe primul plan.

Când se întoarseră la hotel Link îi spuse că vor decora apartamentul după ce se vor întoarce...

- Din America de Sud?

- Nu, Brit. Acolo o să plec singur. N-o să stau mult, aşa că nu văd de ce să te mai iau cu mine. O să vizităm Brazilia împreună altă dată. Rio e un oraş superb. Nu putem să-l vedem în câteva zile. Şi te

asigur că o dată ajunsă acolo, n-o să mai vrei să pleci când o să vezi câte pietre preţioase sunt de vânzare la preţuri derizorii...

- Serios?

- Da. Nu ştiai? Brazilia e ţara pietrelor preţioase. Ah! Apropo. Asta-mi aminteşte că nu ţi-am cumpărat un inel de logodnă. Ce piatră preţioasă îţi place?

- Nu e ciudat să-mi cumperi inel de logodnă după nuntă?

- N-a fost o nuntă ciudată? Rubin sau smarald?

- Fă-mi o surpriză.

- Aşa o să fac, promise el. O să te descurci singură?

- Cum să nu?

- Ţi-am pus o întrebare prostească, recunoscu el. Dar nu vreau să par un soţ denaturat.

- N-o să pari, râse ea.

- Mă simt mai bine să te ştiu la hotel. Aici sunt sigur cel puţin că mănânci trei mese pe zi.

- Şi te aştepţi să nu ies din cameră?

- în nici un caz. Mă bazez însă pe discreţia ta.

- La ce te referi?

- Eşti o femeie măritată acum, îi aminti el.

- Şi tu eşti un ziarist de modă veche?

- Sunt un ziarist ca oricare altul. Aşa că... mă bazez pe tine, Brit. Când o să mă întorc, dacă eşti fetiţă cuminte, îţi aduc ceva frumos.

- Vrei să spui dacă sunt discretă?

- Dacă ai fi discretă cum aş putea afla? Mi-ai

spune? Nu, Brit. Oricum vei fi răsplătită cu o lună de miere.

- O lună de miere? repetă ea cu gândul departe.

- După o nuntă neobişnuită, vom avea o lună de miere neobişnuită. N-am timp acum de aşa ceva. Dar sunt de modă veche şi vreau s-o facem după ce mă întorc, peste două săptămâni.

- Atâta o să stai în Brazilia?

- Da. Peste două săptămâni plecăm în Hawaii. Ţi-ar plăcea?

- Hawaii... da. Dar de ce?

- De ce lună de miere sau de ce Hawaii?

- Amândouă, cred.

- Pentru că niciodată n-am fost în luna de miere şi pentru că Hawaii e cel mai exotic loc de pe pământ. Deci peste două săptămâni, Brit, să fii gata.

Link plecă a doua zi de dimineaţă.

La început Brit se simţi uşurată. Era minunat sentimentul că acei ochi negri şi scrutători nu-i mai urmăreau fiecare mişcare. Se simţea ca-n vremurile bune, când locuia singură, împreună cu Cara. Ba chiar mai bine decât atunci, pentru că nu mai trebuia să se ducă la serviciu şi să facă mâncare. Acum ea era cea servită şi răsfăţată. Probabil că Link plătise bine personalul hotelului înainte să plece, ca să aibă grijă de ea.

Toţi o plăceau şi încercau s-o înveselească. Se părea că avea nevoie de aşa ceva. Acelaşi lucru îl descoperi cu surprindere şi Brit într-o dimineaţă.

Se simţea singură. îi era dor de Link, deşi nu putea să-l sufere. Probabil el fusese o alternativă potrivită sentimentului de abandon pe care-l încercase după trădarea Carei.

Brit nu avea mulţi prieteni. Viaţa ei şi-o dedicase în întregime Carei. Nu putea să se mai întâlnească nici măcar cu profesoarele de la St. Hilda. Ultima oară când le vizitase avusese sentimentul că relaţiile lor se răciseră. Şi asta din cauză că acum era doamna Wayland. Erau invidioase. Toate îl plăceau în secret pe Link şi-l considerau un bărbat bine. Ironia sorţii era că numai soţia lui nu-l vedea în felul acela. Până şi Helena îl plăcea. Pentru ea era o „piele roşie" cu care ar fi fost gata să se căsătorească.

Nu. St. Hilda ieşea din discuţie.

Nu avea rost să stea şi să aştepte scrisori de la Cara. Ştia că n-avea să primească nici una. Cele două bilete pe care i le lăsase la plecare fuseseră singurele scrise vreodată de Cara. De fapt chiar Link îi spusese că atâta timp cât nu primeşte veşti de la sora ei, totul e bine. Probabil că John contactase compania La Salle şi totul ieşise bine.

Link îi trimisese o carte poştală şi asta fusese totul. Oricum, el nu se aştepta ca ea să-i răspundă.

Brit se mai împrietenise şi cu camerista, Clare, dar ea era prea ocupată ca să mai aibă timp să stea la poveşti cu Brit.

Ultima soluţie care-i veni în minte fu... Simeon. Aşa că într-o dimineaţă îşi luă inima-n dinţi şi se duse

la magazin. Asistenţii lui se însănătoşiseră şi se întorseseră la lucru. Brit fu dezamăgită. Sperase să-l găsească pe Simeon în locul lor.

Brit probă câteva rochii în contul celor pe care le retur- nase, dar asistenţii nu avură nevoie de părerea lui Simeon. Când se pregătea să plece, auzi un glas vesel:

- Hei, doamna Wayland!

Venise Simeon. Brit se înroşi. De unde aflase că se căsătorise cu Link? Ziarele nu publicaseră nimic.

- Simeon, îi răspunse ea fericită că-l întâlnise.

- în timp ce domnul Malling vă împachetează rochiile, ce-ar fi să vă răpesc câteva minute? Hai să mergem la mine în birou şi să stăm puţin de vorbă.

- Asistenţii tăi sunt foarte pricepuţi. Au aceleaşi gusturi cu ale tale. Mi-au fost de mare ajutor în alegerea rochiilor.

Brit aruncă o privire pe pereţii biroului lui Simeon, care erau plini de schiţe cu modele de rochii.

- Aici se concepe magia? întrebă ea.

- Sau greşelile din care am de învăţat.

- Simeon, tu nu cred că faci greşeli.

- Din fericire sunt norocos.

Brit luă o planşă pe care era desenată o fată îmbrăcată într-o rochie ridicată de vânt.

- Spuneai că ai fi vrut să fii poet. Văd că eşti...

- Nu sunt.

- Dar desenul ăsta...

- Am vrut să arăt fluiditatea materialului. Mi-e

teamă că talentul meu se opreşte aici.

- Dar dacă exersezi...

Simeon clătină din cap.

- Arta, spre deosebire de scriere, cere o capacitate fizică specială. Mai pe scurt, în faţa unei pânze trebuie să stai drept. Nu ştiu dacă aţi observat, dar sunt handicapat fizic.

Brit observase o uşoară şchiopătare la Simeon.

- Pare mai degrabă o ezitare, spuse ea.

- Mulţumesc. Aşa îmi place şi mie să cred. Nu mă deranjează, dar mă opreşte să fac tot ce mi-aş dori.

- Poliomielită?

- Da. Când aveam şase ani.

- îmi pare rău.

- Te cred, zâmbi el.

- De unde ai ştiut că mă cheamă Wayland?

- Bărbatul tău este o celebritate.

- De unde ai ştiut că am venit? Văd că biroul tău nu are geam la uşă.

- Nu pot să-ţi spun. Pur şi simplu am simţit.

Şi Link simţise când bătuse la ea la uşă şi ea nu-i deschisese. Dar cât de diferiţi erau cei doi bărbaţi!

- Soţul tău e în America de Sud...

- De unde...?

- Ah, asta n-am simţit-o, râse el. Am citit în ziare.

- Da. A plecat cu afaceri.

- Trebuie să te simţi tare singură.

- Nu. De ce? spuse ea repede, apoi se corectă: De fapt... Mă simt puţin...

- Plictisită?

- Exact.

- Atunci... încercă el... ai putea să faci ceva pentru mine.

- Pentru tine?

- Eu desenez din imaginaţie, spuse el luând o planşă de pe birou.

- Şi o faci foarte bine, zâmbi Brit.

- Dar aş face-o şi mai bine dacă aş avea un model.

- Te pot ajuta fetele tale...

- Sunt ocupate. Oricum, nu sunt genul meu. Priveşte materialul ăsta, spuse el arătându-i o mostră de mătase violet, fluidă.

- E minunat, şopti Brit atingând materialul.

- Te reprezintă, spuse el. Deci, mă ajuţi?

Brit privi în jurul ei. Biroul era plin de manechine îmbrăcate în rochii de vis. Şi adevărul era că se plictisise de moarte de când plecase Link. Nu avea unde să se ducă, cu cine să vorbească, ce să facă. Ar fi fost o experienţă interesantă.

- Da, fu ea de acord.

Rămase toată ziua. Simeon făcu câteva schiţe rapide, apoi Brit se duse la asistente şi începu să probeze diverse rochii. Datorită ei, Simeon făcu câteva vânzări bune.

La ora închiderii se întoarse la Simeon în birou.

- Hilary mi-a spus că le-ai fost de mare ajutor fetelor.

- Probabil. Oricum, mi-a făcut plăcere.

- Asta e bine. Brit, n-am discutat salariul...

- Oh, nu, protestă ea. Nici nu mă gândesc să-ţi cer vreun ban. Ţi-am mai spus... A fost plăcerea mea.

- Nici eu nu mă gândesc. Dacă nu accepţi bani, mă supăr.

- Atunci rochii, râse ea.

- Poţi să le iei pe toate.

- Eşti nebun!

- Tu eşti...

- Proastă? sugeră ea săgetându-l cu privirile. Fii liniştit. Sunt obişnuită cu asemenea adjective. Soţul meu e un adevărat maestru al cuvintelor apreciative la adresa mea.

- Oh, nu, spuse Simeon lăsându-şi privirile în pământ.

Până la urmă stabiliră modalitatea de plată. La sfârşitul
săptămânii Brit putea să-şi aleagă orice rochii îşi dorea din colecţia lui Simeon.

- Acum pot să te consider angajata mea, spuse Simeon.

- Da. Am bătut palma. La ce oră să vin mâine?

- La ce oră vrei.

- O să vin devreme. Promit.

Brit se ţinu de promisiune. Veni la magazin devreme şi plecă târziu. Aşa se scurse o săptămână. Brit nu mai ajungea să mănânce la hotel decât micul dejun. Obişnuia să prânzească la magazin şi să cineze cu Simeon în oraş.

Brit observase că lui îi plăceau aceleaşi localuri ca şi ei - cele liniştite, retrase şi mai puţin pretenţioase.

- Ne potrivim, îi spuse ea într-o seară după ce terminară de mâncat.

- Aşa mă gândeam şi eu. Suntem ca albastrul potrivit, cu rozul potrivit.

- Un contrast potrivit, râse Brit.

- Brit...

- Da, Simeon.

- Plec în Hawaii.

Brit făcu ochii mari. Când Simeon pronunţă numele insulei, îşi dădu seama că uitase complet de luna de miere.

- Aş vrea să vii şi tu cu mine, spuse el. Am nişte idei noi şi tu te încadrezi în peisajul acela exotic. Hawaii e fabulos. Ai fost vreodată pe insula aceea încântătoare?

- Nu, dar...

- Aş vrea să mă însoţeşti. Fii modelul meu. Ştiu exact în ce loc poţi să-mi pozezi, în ce culori, în ce stil...

- Nu pot să te însoţesc, dar... vin, râse ea.

Simeon o privi întrebător.

- Incredibilă această coincidenţă, spuse ea cu entuziasm. O să mă duc în Hawaii împreună cu Link, imediat ce se întoarce din Brazilia.

- Tu şi soţul tău, spuse el încet.

- Da.

- Da, spuse el după câteva clipe. E minunat. O să

ne întâlnim acolo. Aşa o să ajung să-ţi cunosc personal soţul.

- Da, o să-ţi fac cunoştinţă cu Link.

- Crezi că o să se bucure când o să afle că eşti modelul meu? întrebă el cu speranţă.

- Se poate.

Când plecară din atmosfera intimă a restaurantului, şi mai ales după ce Brit primi o carte poştală de la Link, începu să vadă lucrurile într-o cu totul altă lumină.

„După ce termin treburile pe aici, o să plec. Adică mâine la prânz. Asta înseamnă că voi ajunge acasă miercuri la prânz. Sper ca soţia mea îndatoritoare să mă aştepte la terminal. Glumesc, Brit, dar sincer, mi-ar face plăcere să mă aştepţi. Priveşte peisajul de pe cartea poştală. Reprezintă Anzii, un loc în care aş vrea să mergem împreună într-o zi. Pe curând, Link."

Miercuri. Miercuri era poimâine. în două zile, Link avea să se întoarcă.

Brit nu ştia ce simţea faţă de întoarcerea lui Link. Faptul că se simţise singură şi i se păruse că-i e dor de el în primele zile fusese absolut normal. După ce se împrietenise cu Simeon aproape uitase că e căsătorită. Acum se simţea confuză, nesigură.

De un lucru era sigură. Link nu trebuia să ştie că se angajase la Simeon. Nu era nimic greşit în asta. Un om obişnuit s-ar fi bucurat dacă soţia lui şi-ar fi găsit o ocupaţie care mai era şi foarte bine plătită. Dar Link nu era un om obişnuit.

Dar nici să-l mintă n-ar fi fost înţelept. Link putea să afle din altă parte despre ocupaţia ei şi... Pentru Brit încrederea unui om era cel mai de preţ lucru. Oricum, deocamdată nu voia să-i spună despre Simeon, dar ştia că într-o zi va fi nevoită s-o facă.

Se hotărî să-i mărturisească totul lui Simeon a doua zi. Probabil că el nu va fi de acord cu hotărârea ei, poate chiar se va supăra. Dar trebuia să-l pună în temă.

Oricum, a doua zi Brit nu mai apucă să-i spună nimic lui Simeon pentru că acesta se îmbolnăvise de gripă.

- E ciudat cum ne doboară pe toţi, rând pe rând, spuse Hilary Malling. Sper să n-o iei şi tu.

- Acum mă simt foarte bine, spuse Brit gândindu-se cum să facă să afle adresa şi numărul de telefon ale lui Simeon.

- Atunci poţi să ne ajuţi? Acum, când lipseşte Simeon, sunt şi mai multe lucruri de făcut.

Ce mai putea Brit să spună? Ziua aceea fu atât de ocupată încât ea nici nu mai avu timp să se gândească la Simeon. La sfârşitul programului Hilary îi mulţumi călduros.

- Eşti o mană cerească, îi spuse ea înainte ca Brit să plece.

Nu primise nici o scrisoare de la Cara. Nici un semn de
la John.

Brit rămase la hotel gândindu-se la Simeon. Ar fi

vrut să-i dea un telefon, dar nu putea să-l găsească în cartea de telefon doar după un nume. Simeon erau mulţi...

Nu dormi prea bine în noaptea aceea. A doua zi de dimineaţă se privi în oglindă sperând să arate bine, ca Link să nu-şi dea seama că se frământase.

Luă un taxi spre Kingsford Smith şi aşteptă la terminalul Customs. încercase să nu ajungă prea devreme, dar oricum ştia că avea mult de aşteptat. întotdeauna ora sosirii era imprevizibilă.

Fu surprinsă când, peste doar câteva minute, se deschise uşa şi apăru Link. La fel de surprinsă fu şi de reacţia lui. O ridică în braţe în mijlocul acelei mulţimi de necunoscuţi şi o sărută pe frunte.

- De ce te ruşinezi? întrebă el văzându-i roşeaţa din obraji. Sunt soţul tău, ştii? Mi se pare mie sau nu te simţi prea bine? Oricum, m-aş fi supărat dacă lipsa mea ţi-ar fi priit.

Brit nu răspunse. După ce Link o lăsă jos, îşi aranjă preocupată hainele.

- Sper că te-ai pregătit de plecare.
- De ce?
- Păi mâine zburăm spre Hawaii.
- Mâine?
- Da. De ce? Nu te bucuri?
- Nu e cam repede? Atâtea drumuri... Nu te obosesc?
- Pe mine? râse el.

în taxi, în drum spre hotel, Link îi dădu o cutiuţă

îmbrăcată în catifea.

- S-o deschid acum? întrebă Brit.

- Desigur. E cazul să începi să porţi un inel de logodnă.

- Inel de logodnă?

- Deschide-o, Brit.

Se întrebă ce alesese Link pentru ea. Un rubin cald? Un smarald rece? O perlă strălucitoare? Dar Link o surprinse şi de data asta. Inelul avea în mijloc o piatră ciudată înconjurată de diamante mici.

- Ce-i asta? întrebă ea privind piatra cu admiraţie.

- Alexandrit. îţi place?

- Oh, da!

- Şi mie îmi place pentru că are mai multe personalităţi.

- Poftim?

Link îi potrivi inelul pe deget. Culoarea purpurie a pietrei se transformă într-un albastru profund. Ba nu. într-un verde strălucitor... Ba nu...

- E minunat! exclamă ea.

- Da. E o păcăleală minunată. Am ales special piatra asta pentru că-ţi reflectă cel mai bine personalitatea.

- Şi eu ce culoare sunt?

- Pentru cine? Pentru John?

- Pentru tine.

Link se înnegură.

- Pentru mine încă n-ai nici o culoare.

Când ajunseră la hotel Brit se duse înainte în

cameră. Link rămase să vorbească cu directorul.

Se întoarse o jumătate de oră mai târziu, furios.

- Acum ştiu de ce arăţi atât de rău! strigă Link. N-ai mâncat aproape nimic!

- Ba da...

- Nu mă minţi, Brit. Devon mi-a spus că n-ai mâncat decât micul dejun. Ce te-a apucat? Peste cină poţi să sari. Dar prânzul e cea mai importantă masă a zilei. Am lăsat instrucţiuni speciale să fii bine hrănită. De ce mi-ai făcut asta, Brit?

- Dacă nu mi-a fost foame... minţi ea. Am mai mâncat prin oraş.

- De ce nu ţi-a fost foame? Pentru că ţi-am lipsit?

- Da, fu ea de acord.

Link o privi cu ochii lui negri şi scrutători. Dacă Brit s-ar fi uitat la el în acel moment, ar fi descoperit acolo, de undeva din interior, o altă foame, pe care n-o cunoscuse niciodată.

Dar Brit îi evită privirile. Nu putea să-l mintă în faţă. Dar nici nu putea să-i spună adevărul. Dacă Link ar fi aflat de Simeon în starea aceea în care era, nu se ştia cum avea să reacţioneze.

- Brit, spuse el printre dinţi strângând-o violent în braţe şi sărutând-o cu forţă şi posesivitate. Brit, fata mea, să nu-mi mai faci aşa ceva. Promit că n-o să te mai las niciodată singură.

Brit închise ochii, dar îl simţi pe Link ducându-se să închidă uşa şi să tragă draperiile.

Apoi se întoarse la ea.

- Niciodată, repetă el.

Capitolul 9

Hawaii era un hibiscus roşu. Hawaii era o plajă însorită, plină de trupuri bronzate şi apă azurie. Hawaii era un munte cu vârfuri cărămizii care vegheau casele albe iţindu-se printre palmierii verzi şi florile divers colorate. Hawaii era ca atingerea mătăsii.

Copleşită de aceste impresii, Brit îşi aminti de Simeon. Simeon, care dacă ar fi fost şi el acolo, ar fi simţit la fel ca ea.

Trecuse deja o săptămână de când sosiseră. Când coborâseră din avion, îi aşteptase un autobuz care-i dusese la vila la care erau cazaţi şi, la fel ca toţi turiştii, fuseseră întâmpinaţi de băştinaşe care le atârnaseră de gât ghirlande de flori exotice.

în prima zi nu se odihniseră o clipă. Colindaseră pe la magazine, se plimbaseră pe plaja Waikiki, iar seara cinaseră pe o terasă de pe faleză, lângă o fântână arteziană, la lumina lumânărilor.

în seara aceea Link o ţinuse în braţe tot timpul. Apoi, ajunşi în camera lor, priviseră împreună din patul cu cearşafuri frumos mirositoare cerul plin de stele până adormiseră.

- Ca doi îndrăgostiţi, îi şoptise Link înainte să adoarmă.

A doua zi de dimineaţă navigaseră în golful Kailua, până la insula Waimea. în noaptea aceea nu se întorseseră la hotel. Luaseră o cameră la un han

vechi hawaiian care o încântase foarte mult pe Brit.

A doua zi Link o surprinsese, făcându-i cadou un fel de sarong tradiţional.

- Acum eşti căsătorită, spusese el. Trebuie să poţi acest muu-muu şi floarea roşie de hibiscus după ureche.

Brit tresărise amintindu-şi că-şi pecetluise destinul. Se simţea ca-ntr-o capcană. Dar o capacană dulce, încântătoare.

Aşa trecu o săptămână.

Ca în fiecare dimineaţă, Brit se trezi în braţele lui Link.

- Bună dimineaţa, spuse el vesel. O zi minunată! Aşa se salută localnicii din Hawaii, ştiai?

- O zi minunată şi ţie, zâmbi Brit.

Mai târziu, Link îi spuse că avea nişte afaceri de rezolvat în ziua aceea şi era posibil să lipsească până seara. Deşi se bucura că va avea libertate, Brit îl privi cu reproş.

- Trebuie neapărat să lipseşti?

- Sunt un bărbat ocupat, nu ştiai? Oricum, trebuie să câştig bani ca să-ţi cumpăr plăcinta de nucă de cocos care-ţi place atât de mult, prostuţo.

Da. Prostuţo era un diminutiv pe care Link nu-l folosise până atunci.

- îţi apreciez grija, spuse el. Acum te comporţi ca o soţie adevărată. Am auzit că soţiile obişnuiesc să se plângă din cauza lipsei de atenţie a bărbaţilor. Fii

liniştită. N-o să te plictiseşti. în Hawaii n-ai cum. Uite, ia nişte bani şi du-te la cumpărături.

în timp ce Link îşi rezolva afacerile, Brit se plimbă prin magazine şi cumpără suveniruri, gustă specialităţi locale într-un restaurant rustic, făcu plajă, înotă în apa caldă şi vizită insulele Molokai - Insula Prietenoasă - şi Lanai - Insula Ananasului.

Link se întoarse seara, şi când îl văzu venind, Brit aproape alergă în întâmpinarea lui.

- Ai întârziat, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

- Da. O să-ţi povestesc la cină ce am făcut. Pune-ţi muu- muu-ul şi floarea de hibiscus după ureche. în seara asta mergem să cinăm la Casa Homarului.

Restaurantul Casa Homarului se afla la bordul unei nave eşuate. Masa pe care o alese Link era luminată de o lampă cu abajur roşu. Meniul era format din fructe de mare, crabi, tot felul de peşti, icre, calamari, caracatiţe şi, bineînţeles, homari.

După ce terminară de mâncat comandară cafele şi cocteiluri daiquiri.

-Daiquiri? întrebă Brit privind în lumină băutura cu miros plăcut.

- Da. Rom cu lămâi hawaiiene.

După ce-şi făcu o ţigară Link începu să-i povestească:

- Am întârziat azi, pentru că m-am întâlnit cu un bărbat din Sydney. Nu ţi se pare interesant, Brit, cât de mică-i lumea?

- Un bărbat?

- Da.

- Şi cum era?

- Genul tău.

- Genul meu? Cum adică?

- Liniştit. Blând.

- Şi cu ce se ocupă? E ziarist, ca şi tine?

- Nu. Ne-am cunoscut la o cafenea. A venit ca şi noi, acum o săptămână.

- în vacanţă?

- Da. Am văzut că e un om bun şi m-am gândit că, dacă tot e singur şi-i lipseşte o companie, ar fi bine să ţi-l prezint ca să vă omorâţi timpul împreună, în vreme ce eu o să-mi rezolv afacerile.

- De ce? întrebă Brit supărată. Poate că eu vreau să fiu singură.

- Draga mea, oricât de idilică e insula asta, într-o zi o să te plictiseşti.

- Mă descurc, protestă ea.

- Nu fi încăpăţânată, Brit. O să-ţi placă de el, ai să vezi.

- Nu ţi-e teamă c-o să-mi placă prea mult? îl tachină ea.

- Nu. Eşti soţia mea.

- Eşti prea sigur de mine, nu crezi?

- Poate. Oricum, ţi-am mai spus că e un bărbat onorabil. O să vizitaţi împreună insulele Maui, Kauai, Molokai... Eu sunt nevoit să plec pentru câteva zile la

L.A. Şi te rog să nu-mi arunci privirea aceea plină de reproşuri.

- N-o s-o fac. Mă gândesc că mi-ai promis c-o să-mi cumperi plăcintă cu nucă de cocos.

- Poţi să te gândeşti la orice-ţi doreşti. Şi asta nu-i o ameninţare, e o promisiune, spuse el mângâindu-i obrazul.

- îţi mulţumesc pentru libertatea alegerii, spuse ea sarcastic.

- Tot ce vreau e să fii drăguţă cu bărbatul acesta.

- Şi dacă el nu vrea să fiu doar drăguţă?

- Te asigur că Sim nu vrea de la tine nimic mai mult.

- Sim? Adică Simon?

- Nu. Are un nume mai neobişnuit. Simeon.

- Oh... făcu ea gânditor.

- E un domn foarte elegant.

- Şi i-ai vorbit despre mine?

- Tot timpul. Sunt genul de bărbat obsedat de soţia lui, râse Link.

- Eu nu râd! Nu vezi că mă faci să mă simt prost?

- De ce? Că vorbesc despre tine? îmi place subiectul ăsta.

- Nu că vorbeşti despre mine, ci că-mi faci program. Cu tipul ăsta, adăugă ea.

- O să-ţi placă de „tipul ăsta”.

- De ce? Pentru că-ţi place ţie?

- Mi se pare un motiv suficient de bun.

- Mie nu. S-ar putea ca tocmai din cauza asta să nu-mi placă.

- Ei, o să te întâlneşti cu el, fie că-ţi place fie că nu.

- Şi dacă o să-mi placă?

-Ar fi ceva, nu? Până acum, Brit, mi-ai părut mai degrabă un trandafir rece decât un hibiscus roşu.

- Trandafir cu spini?

- Exact, spuse el stingându-şi ţigara cu un gest scurt. O să plec mâine dimineaţă. Mă întorc la sfârşitul săptămânii. Dacă te mai interesează, îţi spun că după ce mă întorc o să te răsfăţ cu plăcintă de cocos.

- Şi între timp o să mă întreţin cu domnul Simeon.

Coincidenţa o frapa şi o intriga.

- Simeon White, spuse el.

- Nu ştiu dacă o să pot...

- Ba o să poţi, la naiba!

- De ce? Pentru că aşa vrei tu?

- Da.

- Şi dacă eu nu vreau?

Brit se ridică de la masă fără să mai aştepte răspunsul lui. Ieşi din restaurant şi-l aşteptă pe Link afară, în aerul călduţ al serii.

Privi pe ferestrele mari şi-l văzu pe Link stând de vorbă cu chelnerul. După ce primi contravaloarea notei de plată chelnerul îi dădu lui Link o pungă, îi zâmbi şi-i spuse ceva.

După ce Link ieşi afară, porniră în tăcere spre hotel.

- Ştii să vorbeşti hawaiiana? întrebă într-un târziu Brit.

- Da. Câteva cuvinte.

- Ce ţi-a dat chelnerul în punga aia?

- Mâncare pentru câine.

- Pentru ce? Dar noi n-avem câine.

- Nu ştii că aşa se spune? Când pleci de la un restaurant care se respectă şi nu termini de mâncat totul, chelnerul îţi pune restul într-o pungă, pentru acasă. Şi ca gestul să nu fie jenant, îţi spune: „Pentru câinele dumneavoastră". De fapt am luat-o ca dacă mă trezesc cumva la noapte şi mi se face foame, să am ce să bag în gură.

- Dar de ce zâmbea când ţi-a dat-o?

- Mi-a spus că însoţit de o asemenea doamnă, s-ar putea să am nevoie de mâncare pentru câine după miezul nopţii...

*
* *

Se făcuse dimineaţă şi Link nu mai era cu ea. Probabil că Brit dormea când el plecase. Nici nu-şi luaseră la revedere. Dar îi lăsase pe pernă un bilet.

„Bună dimineaţa. O zi minunată. Să mănânci tot!"

Pe masă se afla un mic dejun copios. Lui Brit îi era imposibil să mănânce atât de mult singură - o carafă cu suc de guava, brioşe cu ciocolată, piept de curcan, ouă prăjite, şuncă, pâine de secară, unt, dulceaţă şi

cafea din belşug.

După ce ciuguli din toate câte ceva, Brit se duse pe terasă şi privi peisajul gândindu-se la Simeon White. Era o coincidenţă? Abia aştepta să-l cunoască. Dar cum? Link îi spusese să-şi petreacă timpul cu acel bărbat, dar nu-i făcuse cunoştinţă cu el. Cum să-l recunoască? Unde să-l caute? Sau urma s-o caute el?

îşi termină de băut cafeaua şi se hotărî să iasă afară. Cum s-o găsească Simeon dacă nu ieşea? Şi dintr-o dată o cuprinse un sentiment de panică. Simeon White era chiar Simeon. Coincidenţa de nume nu putea fi chiar aşa de mare. Iar înainte de plecare el îi spusese că urma să vină în Hawaii.

Coborî în goană scările şi-l găsi aşteptând-o în hol. Era el! Simeon se ridică în picioare şi o întâmpină cu braţele deschise.

- Brit!
- Simeon!
- E un vis!
- E un vis adevărat, zâmbi ea.

Capitolul 10

Brit şi Simeon se aşezară la o masă pe terasa hotelului. Chelnerul curăţă resturile de la clienţii care tocmai plecaseră şi le luă comanda.

- Bună dimineaţa, zâmbi el. O zi fericită! Doriţi două cafele?

- Cafele, da, zâmbi fericit Simeon.

După ce plecă chelnerul, Simeon şi Brit se priviră în ochi îndelung.

- E un vis, şopti el zâmbitor.

- Da...

Dimineaţa aceea era cu adevărat minunată şi ararea chelnerului fusese potrivită împrejurării.

- Mi-aş dori să pot prinde frumuseţea acestor culori pe o pânză, spuse Simeon. Verdele palmierilor, auriul soarelui, albastrul cerului, azuriul mării... Sună ridicol?

- Nu, Simeon, îl linişti Brit. Aşa simt şi eu.

- Dacă aş fi fost Gauguin în Tahiti, aş fi inventat un roz special. Dar nu sunt Gauguin. Sunt doar Simeon White într-o vacanţă în Hawaii, dorindu-mi să mă exprim prin nişte... zdrenţe.

- Doamne, Simeon, dar hainele tale nu sunt zdrenţe. Sunt opere de artă.

- Ai încredere în mine... constată el.

- Sigur că da!

Chelnerul reveni cu cafelele.

- De ce, Simeon? întrebă Brit după ce rămaseră singuri.

- De ce nu i-am spus soţului tău că ne cunoaştem? Că ai fost angajata mea timp de o săptămână, că am cinat împreună, că ne-am destăinuit cele mai intime gânduri?

- Da. De ce?

- Nu ştiu... Pur şi simplu nu ştiu. Soţul tău e un bărbat extraordinar şi tu cred că eşti conştientă de asta.

- Nu. Nu sunt.

- Atunci trezeşte-te, Brit, o sfătui el.

- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, Simeon. De ce ai pornit această farsă?

- Aşa am făcut? Presupun că da, îşi răspunse tot el. Dar pur şi simplu n-am putut să-i mărturisesc soţului tău totul. N-am putut.

- Totuşi, de ce? N-am făcut nimic imoral.

- Ştiu. Eu ştiu asta, tu ştii asta, dar Link...

- Vă tutuiţi?

- Da. Ne-am plăcut din prima clipă.

- Şi crezi că Link n-o să afle?

- Poate. Nu ştiu. Dar atunci, n-am putut.

- Ai mai spus asta.

- N-am putut să-l rănesc.

- Să-l răneşti? Nu e genul de bărbat care să poată fi rănit uşor. E un tip dur.

- Oh, nu, draga mea, protestă Simeon.

- Nu-l cunoşti. Dar ce l-ar fi putut răni?

- Nimic, după cum ai spus. Totuşi...

- Da?

- Ar mai fi ceva...

- Spune-mi.

- Te iubesc, Brit. M-am îndrăgostit de tine. Dacă i-aş fi spus că ne cunoaştem, Link şi-ar fi dat seama.

- Dar, Simeon... spuse Brit nevenindu-i să creadă.

- Iartă-mă. Dar nu te mint.

- Simeon, spuse ea râzând, nu te cred.

- Te iubesc, Brit, repetă el răspicat.

După ce-şi terminară cafelele se plimbară pe plajă în tăcere, bucurându-se de peisaj. Se aşezară pe nişte stânci şi priviră marea. Era atât de diferită de cea din Australia! în Waikiki nu erau valuri aşa de mari ca acasă. Aici marea părea un lac imens.

- Nu mă iubeşti, spuse deodată Brit. Sunt doar un fel de... muză a ta.

- Atunci s-o lăsăm aşa. îţi mulţumesc pentru explicaţie, Brit. Ce vrei să facem săptămâna asta?

- Tu la ce te-ai gândit?

- Link m-a rugat să-ţi arăt insulele. Dar pentru mine e prima oară când vin în Hawaii. Nu ştiu ce să-ţi arăt.

- Atunci le vom vizita pentru prima oară împreună. îmi place mai mult aşa. Ţie nu?

- Ba da.

Lui îi plăcea oricum.

*

* *

Mai întâi Brit îi arătă lui Simeon ce descoperise ea prin acele locuri vizitându-le singură.

- Am înţeles de la Link că tu ai venit în Hawaii în

aceeaşi zi în care am venit şi noi, spuse ea. Ce-ai făcut până acum? Ai visat cu ochii deschişi?

- Da. Şi asta. Am desenat... Acum aş vrea să te desenez pe tine. Am discutat cu soţul tău problema asta şi a fost de acord.

- Serios? Mie nu mi-a spus nimic. Cum a reacţionat?

- Păi i-am arătat câteva schiţe şi practic el a fost cel care mi-a dat ideea.

- Da, Link organizează foarte bine vieţile altora.

- Brit, eşti sarcastică. De ce? Nu te prinde.

- Ştiu. Eu sunt o dulce fecioară.

- Iar eşti sarcastică.

Se hotărâră să înceapă explorările chiar în ziua aceea. Se plimbară prin centrul comercial încercând drapaje din fel de fel de materiale, căutând nuanţele potrivite.

Apoi prânziră într-un restaurant cu specific japonez unde li se prepară carnea în faţa lor, pe o plită fierbinte. După masă vizitară un acvariu cu peşti exotici şi corali, apoi se hotărâră să închirieze un avion ca să ajungă pe Maui.

Aceasta era una dintre cele mai impresionante insule, încă nealterată de civilizaţie. Nu vizitară oraşul, ci preferară să pornească prin munţi, însoţiţi de un ghid. Trecând printre plantaţiile de ananas ajunseră la craterul Haleakala, un vulcan adormit.

- Numele lui înseamnă Casa Soarelui, le explică ghidul. Legenda spune că odată, soarele a fost

prizonier aici.

Ajunseră în vârf trecând printr-un nor alb şi abia atunci se odihniră. De acolo, de sus, peisajul era magnific. Părea imposibil de crezut că odată, când vulcanul erupsese, acolo fusese lavă incandescentă care pârjolise totul în calea ei.

Brit era îngrozită imaginându-şi dezastrul. în schimb, Simeon părea fascinat.

- Credeam că te-am pierdut, spuse Brit în timp ce coborau de pe versant, când Simeon o privi zâmbind.

- M-am simţit... puternic. Mă crezi? Nu e ciudat? M-am simţit supranatural păşind pe roca vulcanică în care au fost împietriţi oameni, animale, plante... unde a fost împietrită viaţa. Sună nebunesc, nu?

- Ce-ar fi să bem un ceai?

- E o idee excelentă.

Se opriră la un mic han şi comandară ceaiuri cu gheaţă. O tânără cu pielea cafenie şi dinţii incredibil de albi, îmbrăcată într-un muu-muu, le aduse două pahare pline cu un lichid auriu peste care le turnă suc de lămâie proaspăt stors.

Soarele apunea. Cerul devenise roz şi ireal. într-un fel îi făcea să se simtă în afara timpului.

înnoptară în Maui. Zilele următoare vizitară celelalte insule. Se împrieteniră cu câţiva turişti şi-şi petrecură împreună timpul în mod plăcut. în ultima seară organizară o mică petrecere la un han, comandând bucătarilor să le prepare un adevărat festin din care nu lipseau fructele exotice şi

preparatele din peşte. Brit dansă toată noaptea, învăţând alături de localnice mişcările specifice unduitoare din şolduri.

Când se întoarse ostenită la Simeon care o privise tot timpul, se sprijini de trunchiul unui palmier şi spuse:

- Uf! Nu mai pot. M-am distrat pe cinste. Tu cred că te-ai cam plictisit.

- Deloc. Te-am privit. Eşti incredibil de graţioasă. Parcă ai fi o nimfă.

- Mulţumesc. Dar cred că exagerezi. Ar trebui s-o vezi pe sora mea. E foarte talentată. Cum te simţi?

- Excelent. Totul mi se pare atât de rupt de realitate. Mă simt în trecut, în prezent şi în viitor totodată. Simt că dacă aş muri azi nu mi-ar părea rău.

- Vai, Simeon, de ce vorbeşti aşa? Eşti pesimist?

- Nu sunt pesimist, Brit. Dar zilele astea pe care le-am petrecut alături de tine au fost cele mai fericite din viaţa mea. Şi asta numai datorită ţie.

- Mulţumesc...

- Ştii, Brit, eu n-am pe nimeni. N-am fraţi, n-am surori, n-am rude... Pe nimeni...

- Uneori, spuse Brit gândindu-se la sora ei, e mai bine aşa.

- Ti-am spus că sunt singur ca să-mi justific ieşirea, faptele.

- La ce te referi?

- La faptul că te iubesc...

- Veniţi, veniţi! îi strigară turiştii care intraseră într-un dans nebun alături de localnice.

Brit îl luă pe Simeon de mână, dar el refuză să se alăture grupului. Atunci ea ridică din umeri şi intră între dansatori. Dar de data asta nu mai zâmbea. Se gândea la cuvintele lui Simeon.

*

* *

Vulcanul împroşca lavă care se scurgea într-un şuvoi subţire şi incandescent spre mare, ca un şarpe magic, roşu şi sclipitor. Erupea anual şi niciodată nu se stingea. Avea momente de furie şi momente de calm. Acum era un moment de calm.

Aşa le spusese ghidul, dar majoritatea turiştilor păreau neîncrezători.

La un moment dat din crater începură să ţâşnească mingi de foc până-n înaltul cerului, ca apoi să se prăbuşească pe versanţi. Dacă n-ar fi fost cutremurul poate că turiştii n-ar fi început să ţipe.

- E înspăimântător, dar atât de magnific! îi şopti Brit lui Simeon la ureche.

Turiştii îşi acoperiră speriaţi capetele cu mâinile, aşteptând cu groază să apară barca cu motor care-i adusese pe insulă. Ghidul devenise şi el agitat. Numai Brit şi Simeon priveau liniştiţi spectacolul, de sub un copac.

Pământul se mişca din ce în ce mai tare sub picioarele lor. Cărarea care cobora dinspre crater spre vale începuse să se unduiască precum monstrul din Loch Ness. Spectacolul părea desprins din alte veacuri.

Apoi se auzi un pocnet puternic şi o cracă groasă îl doborî pe Simeon la pământ.

Brit se aplecă repede asupra lui, dădu frunzele la o parte şi observă o rană mică, aproape nesemnificativă, la tâmpla lui Simeon. Din rană curgea un firicel subţire de sânge deschis la culoare.

- Simeon? şopti Brit împietrită.

El nu-i răspunse.

- Simeon! ţipă Brit din toate puterile.

El deschise ochii şi o privi pierdut.

- Oh, nu...

încerca să-i spună ceva. Brit îşi aplecă urechea spre buzele lui şi reuşi să desluşească două cuvinte:

- ... pentru tine...

Apoi se stinse.

Capitolul 11

Brit rămase pe insulă până se întoarse Link. Toţi turiştii fugiseră acasă cu prima ocazie, deşi pericolul trecuse. Fenomenul produsese o singură victimă. Şi asta indirect, dintr-un accident. Autorităţile declaraseră că fusese vorba de o întâmplare nefericită. Dacă victima nu s-ar fi adăpostit sub copac...

O singură victimă - Simeon. Simeon White din Australia. Autorităţile nu aveau pe cine să anunţe despre decesul lui. Aşa le spusese Brit.

- Avem veşti de la soţul dumneavoastră, doamnă Wayland, îi spuseseră ei blând. Vă roagă să rămâneţi pe insulă până se întoarce domnia sa să vă ia. Nu vă îngrijoraţi. N-o să păţiţi nimic. Pericolul a trecut. Sunteţi în siguranţă.

Da. Era în siguranţă. Era în viaţă. Dar Simeon...

- De ce? se întreba ea. De ce? fură primele cuvinte pe care i le adresă lui Link.

- Nu ştiu, draga mea. Sunt la fel de supărat ca şi tine. Şi mă simt... responsabil.

- De ce? Adică... de ce i-ai spus?

Link ridică din umeri.

- Voiam să vizitezi insulele şi mi se părea o ocazie bună. Doamne, când mă gândesc că puteai fi tu în locul lui...

Brit ar fi vrut să-i spună că el n-avea nici o vină, că ea şi Simeon oricum s-ar fi întâlnit, că se

cunoşteau şi...

- Cum te-ai înţeles cu el?

- Foarte bine...

- Ţi-am spus. Ştiam că o să vă înţelegeţi.

- Poate că dacă n-ar fi... Vocea i se frânse.

- în raport au scris că voi doi stăteaţi sub un copac.

- Voiam să privim spectacolul. Era ultima zi. Majoritatea turiştilor se înghesuiau să se suie în barcă. Doar noi stăteam, priveam şi vorbeam...

- Da. Era o companie plăcută.

- Da.

- Şi ce s-a întâmplat?

- Vulcanul a erupt. Fenomenul ăsta se întâmplă o dată sau de două ori pe an. Apoi a fost o explozie... şi cutremurul...

- Care s-a resimţit pe toate insulele din jur.

- Da... Şi totul a început să se mişte ciudat...

- Apoi s-a rupt craca aceea. N-am văzut-o, doar am simţit-o şi m-am dat la o parte.

- Bietul Simeon... A căzut peste el.

- Link, te rog, nu!

- Ajunseseşi să-l cunoşti suficient de bine?

Brit tăcu câteva secunde apoi răspunse simplu:

- Nu.

- Ce păcat! Aţi fi fost prieteni buni. Ti-a spus ceva înainte să moară?

- Nu.

Brit nu ştia de ce minţea.

- Să mergem acasă.

- în Honolulu? întrebă Brit.

- Nu. Acasă. La Sydney. O să-ţi umpli timpul decorând apartamentul. îmi pare rău că s-a sfârşit aşa, Brit. Nu ţi-am oferit o lună de miere prea veselă. Am fost mai mult plecat. Apoi asta...

- Nu-i vina ta.

- Probabil că nu.

Brit ar fi vrut să-l consoleze, să-i spună ceva, orice, numai să nu-i mai vadă privirea aceea pierdută. Oricum, şi ea era supărată din cauza morţii lui Simeon. Dar acum îşi dădea seama de un lucru în plus: nu ştia cum să se apropie de soţul ei.

Se întoarseră acasă imediat în ziua următoare. La rugămintea lui Brit se duseră direct la apartament. Simţea că nu mai poate să stea la hotel. Timp de o săptămână se întorsese fericită de la slujba pe care i-o oferise Simeon, după cinele minunate luate împreună cu el, pe sub acele arcade.

- Viaţa nu-i uşoară alături de un tip dur, o avertiză Link.

- O să mă conving singură, spuse ea.

Apartamentul o surprinse pe Brit. Era într-adevăr decorat ca pentru un burlac, în tonuri de gri şi maro, dar mai existau şi câteva pete de culoare - o măsuţă georgiană de marmură roz, un birou franţuzesc de culoarea alunei, câteva carpete verzi...

Şi o fotografie.

Brit o privi cu uimire. în fotografie era ea împreună cu cineva. Fotografia fusese făcută înainte ca ea să se angajeze la St. Hilda. De unde o avea Link? Cine i-o dăduse? îşi aminti că o făcuse împreună cu Cara. Dar Link o tăiase din fotografie pe sora ei.

în afară de camera de zi, apartamentul mai avea o bucătărie, o bibliotecă şi un dormitor. în dormitor, pe lângă marouri şi griuri mai erau şi câteva nuanţe de galben care înveseleau atmosfera.

- Crezi că ne ajunge până îl vom decora corespunzător? Sau ai prefera să ne construim o căsuţă numai a noastră? întrebă Link.

- Nu. Apartamentul ăsta e perfect. Mă uitam la pat. Mi se pare cam mic...

- Nu e mic pentru doi îndrăgostiţi.

- Majoritatea apartamentelor au două dormitoare.

- Deocamdată ne ajunge unul. Tu trebuie să te ocupi doar de decorarea lui. Aş vrea să te gândeşti la nişte culori mai vesele.

- Culorile autumnale îmi plac.

- Perfect. Altceva?

- Nimic. Doar c-aş vrea să arunc fotografia aceea expirată.

- Care?

- Ai mai multe?

- Nu. Dar nu mi se pare... expirată. Ce? Nu-ţi place?

- Nu.

- Atunci te rog să te prefaci că n-o vezi. Adică să nu cumva să te atingi de ea.

- De ce?

- E o poveste lungă. O să ţi-o relatez într-o zi. înţelegi?

- Cred că da.

- Te ascult.

- Cred că-ţi aminteşte de mine, cum eram înainte să mă angajez.

- Poate că da.

- Cu toate astea, nu m-am schimbat. Sunt tot un fluture de noapte.

- Cine ţi-a spus asta?

- Tatăl meu.

- Tatăl tău era un prost.

- Te rog să nu mai pomeneşti un cuvânt despre familia mea, spuse ea înfuriată.

- Perfect! Nu vreau să mai pomenesc în casa asta despre nici un membru al familiei tale. Şi asta o include şi pe Cara.

- Doamne, Cara... oftă Brit. Ce-o fi cu ea de nu-mi mai scrie?

- O duce bine. Altfel ţi-ar fi scris.

- Dar au trecut atâtea săptămâni... Nici măcar John... spuse ea muşcându-şi buzele.

Stătea cu spatele la Link, dar putea să-i simtă supărarea.

- Continuă, spuse el.

- Nu mai e nimic de zis.

- Aşa mă gândeam şi eu. Bun. Acum că am stabilit nişte lucruri, putem să pornim pe drumul nostru.

- Adică?

- începe cu decorarea. Cumpără orice vrei.

- Orice vrei tu?

- Nu înţeleg. Explică-mi, Brit.

- Pe mine m-ai cumpărat, fotografia aceea... De ce?

- De ce, ce?

- De ce m-ai ales pe mine?

- Sincer să fiu, nici eu nu ştiu.

- Link...

- Doamne, nici nu ştii cât de des mă întreb cum naiba...

- Cum naiba m-ai ales tocmai pe mine, proasta, idioata, fraiera...

- Brit, nu mă asculţi!

- Eşti un... un... strigă ea sufocată de indignare, dar nu reuşi să-şi termine acuzaţia pentru că Link ieşi din apartament trântind uşa în urma lui.

Abia după câteva minute, Brit se dezmetici din ameţeala care o cuprinsese din cauza furiei. îi părea rău că se certase cu Link. Dar nu putea să nu fie furios pe el. Sau pe soarta ei. Dacă Simeon n-ar fi

murit, poate că lucrurile ar fi luat o altă turnură.

Dar acum nu-l mai avea decât pe Link. Link era soţul ei. Şi l-ar fi dorit pe John. Apoi pe Simeon... Dar soarta i-l rezervase pe Link. Singurul bărbat din lume pe care nu-l putea suferi. Singurul bărbat din lume care o putea ajuta să supravieţuiască.

Spre surprinderea ei, primi un telefon de la Hilary Malling.

- Doamnă Wayland, speram că nu ne veţi părăsi.

- De ce? întrebă Brit dându-şi seama în secunda următoare cât de lipsită de inimă putea să pară.

- Ne este foarte greu. Cred că şi dumneavoastră simţiţi la fel.

- Da. Tuturor ne pare rău. Era un om extraordinar. Toţi l-am iubit pe Simeon.

- Da.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Vă rog, nu puteţi să vă întoarceţi?

- Eu?

- Da. Avem nevoie de dumneavoastră. Simeon v-a iubit foarte mult şi avea încredere în dumneavoastră.

- Aşa e.

- Vă aşteptăm oricând veţi dori să vă întoarceţi.

După discuţia cu Hilary Malling, Brit încercă să se gândească la altceva. Avea o preocupare. Trebuia să redecoreze apartamentul. Se plimbă dintr-o cameră în alta cu un bloc de desen şi un creion în mână.

Bucătăria nu avea nevoie de multe transformări. Urmă dormitorul. Un pat mai mare, mult mai mare, o toaletă cu oglindă, o oglindă de efect, dar nu prea mare (cine să se privească în ea, un fluture de noapte?), un lampadar de fier forjat cu abajur bleu, nişte draperii bleu... Da.

Depunea un efort mare, dar o făcea fără pasiune. Pentru cine se străduia? Se gândi mai bine şi-şi dădu seama că urmărea laudele lui Link. Ce prostie. Da. Soţul ei avea dreptate. Era o proastă!

Trecu în bibliotecă. Poate că aici n-ar fi trebuit să schimbe mare lucru. La urma urmei era camera lui Link. Aici se presupunea că el era cel care stătea mare parte din zi, încercând să-şi pună gândurile în ordine şi să studieze. încăperea trebuia să-l reprezinte pe Link.

îşi trecu degetele peste pielea de Cordoba a fotoliului impunător. Biroul masiv, sculptat, nu era încărcat cu prea multe obiecte. Un ceas greu de marmură, un calendar aşezat într-un suport metalic...

Privi calendarul. Foile lui nu mai fuseseră rupte de trei luni. îl luă în mână şi... sub el observă un plic. Ce căuta plicul acela acolo? Puse mâna pe el întrebându-se dacă să i-l arate lui Link sau nu. Poate că soţul ei uitase de el. Dar dacă conţinea ceva important, de care Link uitase? Sau dacă Link îl pusese acolo special, ca să-l ascundă?

Oricum, simţea că era vorba despre ceva

important. Privi pe furiş în jur ţinându-şi respiraţia, apoi se uită la adresă.

„Domnişoara B. Smith”. B. Smith? Dar pe ea o chema Wayland! Asta însemna că primise plicul înainte să se căsătorească. Dar cum ajunsese la Link? Şi de ce Link îl ascunsese?

Privi data şi văzu că-l primise cu o zi înainte de căsătorie. Probabil că Link trecuse pe la apartamentul ei, îl luase şi uitase să i-l dea. Dar de ce îl ascunsese?

în acel moment simţi o prezenţă în încăpere. Se întoarse cu faţa spre uşă şi-l văzu pe Link. Intră în panică. Degetele îi îngheţară pe plic.

- Ce faci? întrebă el liniştit.

Brit tăcu. Parcă avea limba legată. Se simţea vinovată, deşi nu era. Dacă cineva era de condamnat acela ar fi fost Link.

- De ce îmi scotoceşti prin birou? întrebă el.

- Dar n-am scotocit, se apără ea.

- Oricum, l-ai găsit.

- Ce să găsesc?

- Ceea ce ţii în mână.

- Se pierduse?

- Nu se pierduse, fusese ascuns. Nu mă aşteptam să-l găseşti.

- Ştiu. Biroul se presupune că e un spaţiu strict privat.

- Atunci de ce ai intrat aici?

- Nu ştiam că-mi interzici să intru.

- Dar nu ţi-am interzis.

- Ai uitat să mi-l dai? întrebă ea aruncând plicul pe birou ca şi cum i-ar fi ars degetele.

- Nu.

- Atunci l-ai ascuns cu bună-ştiinţă?

- Da.

Spera ca Link să se apere, s-o mintă.

- Cum ţi-ai permis? întrebă ea înfuriată.

- A sosit cu o zi înainte să ne căsătorim. Mi-era teamă să nu fi stat în calea scopului meu. Nu ştiu ce conţine, fii liniştită. Nu ţi-am violat corespondenţa.

- Eşti...

- Ai dreptate. Sunt cum vrei tu, dar scopul scuză mijloacele. N-ai de gând să-l deschizi, ca să vezi ce conţine?

- De ce nu mi l-ai dat după ce ne-am căsătorit?

- Am uitat, zâmbi el.

- Nu te cred.

- Crezi ce vrei, spuse el cu indiferenţă.

- Eşti un mincinos!

- Decât să-ţi verşi furia asupra mea, mai bine deschide plicul.

- îl deschid când vreau eu.

- Deschide-l Brit, spuse el ameninţător. De la cine este?

- După cum ţi-a spus intuiţia, e de la John, spuse cuprinsă de emoţie Brit deschizând plicul şi începând să-l citească în gând:

„Draga mea Brit, mult prea draga, scumpa şi iubita mea Brit, poţi să mă ierţi că nu ţi-am scris până acum? Nu voiam să te amăgesc înainte de a mă realiza. Voiam să fiu convins că-ţi pot asigura existenţa, înainte să-ţi spun ceea ce simt pentru tine dintotdeauna - lucru pe care nu ţi l-am spus niciodată, dar pe care sper că l-ai simţit aşa cum l-am simţit şi eu din partea ta, dacă nu m-am înşelat îngrozitor.

Când m-am întâlnit cu Cara în avion am înnebunit. Eram convins că vei veni şi tu. La început am crezut că ai păţit ceva. Apoi Cara mi-a povestit ce s-a întâmplat, dar era prea târziu ca să mai fac ceva. Mi-a spus că ţi-a scris. Mi-a povestit despre minciuna aceea prostească cu căsătoria. Cred că a făcut-o ca să te oprească să acţionezi în vreun fel în legătură cu banii pe care ţi i-a furat. Am fost atât de şocat, încât n-am putut să acţionez în nici un fel. Mai târziu, când mi-am revenit, m-am gândit cât de fericită vei fi când vei afla de succesul meu. Din păcate nu pot spune acelaşi lucru şi despre Cara.

Draga mea Brit, sunt mândru să te anunţ că opera mea, „Crucea Sudului”, a avut un succes fulminant, şi, mai presus de toate, vreau să-ţi mărturisesc cât de mult te iubesc.

Dar toate astea ţi le voi repeta privindu-te în ochi atunci când mă voi întoarce acasă. Acasă la fata mea.

Al tău pentru totdeauna, John.”

Capitolul 12

Brit rămase tăcută multă vreme, privind în gol. Dacă Link n-ar fi trezit-o din visare, probabil ar mai fi stat aşa ore în şir, gândindu-se la John.

- Ai de gând să-mi spui şi mie ce ţi-a scris? întrebă aspru Link.

- Nu, răspunse ea ca prin vis.

- Aş putea să-ţi iau scrisoarea cu forţa, ştii asta, nu?

- Sigur, spuse ea cu amărăciune, ai putea. Tu poţi să faci tot ce-ţi doreşti. Poţi să cumperi orice, cu orice preţ.

- Dar prefer să nu folosesc violenţa, mă crezi?

- Da, spuse ea cu indiferenţă.

Link îşi făcu o ţigară. Foşnetul foiţei o făcu pe Brit să se întoarcă cu spatele. Nu ştia de ce, dar nu suporta să vadă scena aceea. Ar fi vrut să-şi acopere urechile cu mâinile, să nu mai audă nimic.

- Gata, am terminat, spuse Link.

Cum ghicea bărbatul acela tot ce simţea ea?

- Cred că un domn adevărat ar face lucrul ăsta în altă parte, adăugă el. Dar eu nu sunt un domn adevărat, nu-i aşa?

Brit tăcu semnificativ.

- Bun. Acum spune-mi ce-ţi scrie.

- Nu, refuză ea.

- în cazul ăsta voi folosi forţa, spuse el apropiindu-se cu paşi domoli de Brit.

- Nu, se apără ea, apoi adăugă: Bine. Dacă-ţi spun

mă laşi în pace?

- Să-mi spui? Fără să-mi citeşti? Ca să ce? Ca să sari peste pasajele cu sărutări şi îmbrăţişări?

-John nu e scriitor, dar te asigur că nici atât de banal nu
e.

- Povesteşte-mi în mare.

- Istoria cu John şi Cara e o minciună, spuse ea ca şi cum ar fi descris un raport. Nu se iubesc. Nu voiau să se căsătorească. John mă aştepta în ziua aceea şi pe mine la aeroport ca să plecăm împreună în Europa.

- Şi în ce scop i-ar fi făcut Cara aşa ceva?

- De ce m-ar fi minţit?

- Da

- în legătură cu căsătoria?

- Da.

- Ca să mă convingă să n-o caut.

- Asta e toată minciuna?

- Da.

-John nu intenţiona să se căsătorească cu ea?

- Nu.

- Dar voia să se căsătorească cu tine?

- Da. Dar asta numai dacă ar fi avut succes cu opera.

- Şi spune că a avut?

- Da.

Link tăcu gânditor, apoi reluă şirul întrebărilor:

- Dar de ce Cara nu voia să vii după ea?

- Avea nevoie doar de bani. De toţi banii. Ştiind

cât de mult îl iubesc pe John, s-a gândit că numai aşa mă va face să renunţ la căutări.

- înţeleg. Ceea ce nu pricep este de ce atunci când a aflat ce ţi-a făcut sora ta, John n-a venit după tine?

- îşi dorea succesul. Voia să fie cu mine în momentul în care avea o bază materială. S-a gândit la mine.

- Dacă vrei să înţelegi asta, treaba ta. După părerea mea, tipul e un egoist.

- Nu e! îl apără ea cu înflăcărare.

- Crezi ce vrei, dar asta e!

- Şi tu cum eşti? De ce mi-ai ascuns scrisoarea? Voiai să mă ai cu orice preţ. Dar la sentimentele mele nu te-ai gândit!

- Şi mă bucur că am făcut aşa.

Cara îl privi uimită şi plină de milă. De ce era bărbatul ăsta atât de brutal? Probabil avusese o copilărie nefericită, dar acum o ducea bine. Poate că-şi dorea ceva mai bun decât ce-i oferiseră părinţii. Atunci de ce nu-şi căuta fericirea în altă parte? Cum nu-şi dădea seama că de la ea nu obţinea nimic? De ce nu renunţa măcar la armura sub care se ascundea? Poate că şi reacţiile ei faţă de el s-ar fi schimbat atunci.

Dar de ce şi-ar fi dorit ea un Link mai tandru? în fond, nu voia nimic de la el. Pentru ea nu existase decât John. Şi pe Simeon îl iubise, dar faţă de el avusese sentimente materne.

- Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă el aproape lipsit de interes. Fără planuri de viitor? Asta-i tot ce îţi oferă un iubit... egoist?

- Are planuri. Sau avea. Voia să vină să se căsătorească cu mine.

- Păcat, spuse el simplu, spoi se întoarse cu spatele, luă nişte foi albe de pe birou şi ieşi în tăcere, cu umerii plecaţi.

Brusc, Brit îşi dori să alerge după el, să-l înfrunte, să-i spună ceea ce credea despre el.

Apoi îşi aminti de John.

De ce nu i-a spus mai devreme?

De ce nu i-a scris mai repede?

De ce nu i-a dat nici o speranţă?

De ce...?

în seara aceea Brit îi scrise lui John:

„M-am căsătorit cu Link Wayland. Poţi să-mi spui ce face Cara? Dacă o întâlneşti, roag-o să-mi scrie. Spune-i că nu mai sunt supărată pe ea."

Apoi: „Nu există noi doi." Şi semnă simplu: „Brit". Fără sărutări, fără îmbrăţişări.

Link aruncă o privire peste schiţele ei de decorare a casei şi comentă:

- Ai talent. Desigur, ai şi posibilităţi.

- Datorită ţie, spuse ea cu sarcasm.

- Da. Datorită lui Wayland.

- Wayland, Wayland, Wayland! Eşti egocentric, nu crezi?

- Da, doamnă Wayland, zâmbi el. Spune-mi, dacă

ai fi primit scrisoarea mai devreme ce-ai fi făcut?

- Tu ce crezi c-aş fi făcut?

- Ai fi plecat cu el sau nu. Sunt doar două posibilităţi.

- Da, Link. Aşa aş fi făcut, spuse ea zâmbind răutăcios.

- Cum?

- N-aş fi plecat cu el, spuse ea rece întrebându-se cum putea fi atât de calmă când în ea simţea cum clocoteşte un vulcan.

în ziua următoare Link o chemă la el şi-i spuse:

- Aş vrea să aranjezi să mi se aşeze un divan în bibliotecă. Nu pot dormi cu fantomele.

- Credeam că eşti mai inteligent! pufni Brit enervată de remarca lui.

- Sunt mai bătrân şi suficient de inteligent, crede-mă. E mai bine aşa.

- Link, spuse ea pe un ton conciliant, sunt conştientă de faptul că în calitate de soţie am anumite îndatoriri.

- Brit, văd că ştii să fii lipsită de inimă. îndatoriri!? spuse el dezamăgit privind-o câteva secunde cu intensitate. Apoi adăugă: Până diseară vreau să am un divan în bibliotecă.

Aşa trecu o săptămână. Şi încă una. Apoi sosi o scrisoare de la John.

Era plină de nostalgie, regrete şi dorinţe. Dar lipsită de speranţe. John nu-i mai cerea nimic. Acceptase situaţia aproape cu... seninătate. Probabil

îl ajuta foarte mult succesul pe care-l avusese cu opera. Oricum, spunea că avea de gând să mai stea în Europa. Compania care-l sponsoriza îl rugase să mai rămână. Iniţial voia să plece, dar acum, când Brit nu-l mai dorea... în final îi ura fericire lui Brit. Şi-i mai scrise:

„Cara a plecat în Anglia să-şi încerce norocul acolo. E foarte bună, dar numai atât. Din păcate, trebuie să-ţi spun adevărul. Repet. Cara e foarte bună, dar nu are acea sclipire de geniu. Norocul ei poate veni dintr-un miracol. Dar pe pământul ăsta nu există miracole decât pentru cei aleşi. Şi ea nu face parte dintre cei aleşi. Tatăl tău a greşit încurajând-o spre balet. Poate ar fi trebuit să înveţe mai multă carte. Pentru că la pregătirea pe care o are nu se descurcă în nici un domeniu. în căpşorul acela simpatic al ei nu stau decât vise, care din păcate foarte curând vor fi spulberate."

Brit puse scrisoarea deoparte, dorindu-şi ca Link s-o întrebe ce conţinea. Voia să-i povestească totul, să-i spună cât de disperată era situaţia surorii ei. Dar Link n-o întrebă nimic, aşa că Brit nu-i mărturisi durerea care o apăsa pe suflet.

Ieşi în oraş şi paşii o purtară spre magazinul „Simeon". Fetele o întâmpinară cu căldură, ca pe o rudă dragă, iar ea simţi că aparţine acelui loc. Hilary Malling îi ceru de nenumărate ori sfatul în legătură cu nişte comenzi. Când plecă o întrebară când avea să revină, iar Brit nu ştiu ce să răspundă. Voia să se mai

întoarcă, dar trebuia să se gândească bine înainte, să-şi facă ordine în viaţă.

în noaptea aceea se gândi mult.

Link era ocupat. Fusese ocupat toată săptămâna. Mânca mai mult prin oraş şi dormea pe la diverse hoteluri. Divanul pe care i-l instalase în bibliotecă rămăsese neatins.

Brit se obişnuise cu situaţia. Având în vedere starea de spirit în care se afla Link, era mai bine aşa. în seara aceea, când se întoarse acasă şi văzu maşina lui în faţa blocului, în prima clipă se bucură. Apoi, deveni neliniştită. Maşina era parcată la întâmplare, ceea ce nu se potrivea firii lui Link. Probabil era grăbit.

Alergă pe scări, bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. îşi căută în grabă cheile, deschise cu mâini tremurânde şi intră gâfâind în casă.

îl găsi pe Link stând pe un fotoliu în camera de zi, cu un pahar cu whisky în mână. După privire, Brit putea să-şi dea sema că nu era la primul.

- Te-ai întors de la muncă? întrebă el.

Brit îl privi cu uimire.

- Acasă de la magazinul „Brit", fostul „Simeon", ha? râse el pe înfundate. Sau ai de gând să păstrezi vechea denumire?

- Da. Am trecut pe la fete, spuse ea cu nelinişte.

- Fetele tale...

- Ale lui „Simeon", îl corectă ea.

- Acum ale lui Brit. Sau... ai de gând să păstrezi

vechea denumire? repetă el.

- Link, despre ce naiba vorbeşti?

- Despre mica ta preocupare, salonul tău de modă, buticul tău, sau cum vrei să-i spui.

- Dar nu-i al meu, protestă ea. M-am dus doar s-o vizitez pe Hilary.

- E al tău, i-o tăie el. Nu mă minţi. Ştim amândoi la fel de bine cui i-a lăsat Simeon agoniseala.

- Eşti nebun, şopti ea înspăimântată.

- Da. Sunt nebun că am putut să cred că nu-l cunoşteai pe Simeon, că nu te interesa. Ti-am făcut cunoştinţă cu el crezând că te las pe mâini bune, ca să nu te plictiseşti. Cât de candid şi inocent mi-ai spus că nu-ţi pasă de el, când de fapt tu ai acceptat să vii cu mine în Hawaii doar ca să te întâlneşti cu el! Da. Spuneam că eşti proastă, dar de fapt eu eram prostul tău. De fapt al vostru. Cum te simţi acum, când după ce a murit, ai obţinut ce ţi-ai dorit?

Palma lui Brit şfichiui aerul şi plesni obrazul stâng al lui Link. Link o prinse de încheietură cu o mişcare agilă şi o trase cu violenţă spre el.

- Să nu mai faci niciodată asta, doamnă Wayland.

- Nu trebuia să spui aşa ceva! Eşti crud, lipsit de inimă. Cum poţi să crezi ceea ce spui? Mă acuzi pe nedrept!

- De ce mi-ai lăsat impresia că nu l-ai cunoscut niciodată? Ce interes aveai? Recunoaşte, Brit. N-ai vrut să-mi spui că vă cunoşteaţi.

- Da. Aşa e, admise ea după un moment de

tăcere.

- De ce, Brit? De ce? Pentru bani?

- Nu!

- Atunci, pentru ce? Te-ai îndrăgostit de el?

- Pur şi simplu ne plăceam foarte mult.

- Adică vă iubeaţi? Nu pot să cred aşa ceva.

- De ce nu? îl provocă ea.

- Nu era... genul tău. Era drăguţ, bun, amabil, atent. Bun. Bun. Mult prea bun pentru Brit Wayland.

- Nu-mi spune aşa.

- Dar cum să-ţi spun? Smith? Din păcate acum te numeşti Wayland.

Acum era momentul ca anumite lucruri să fie clarificate.

- Link, spuse ea încet, te rog, spune-mi despre ce e vorba. Lămureşte-mă. Altfel n-o să te înţeleg niciodată.

- E nevoie de multă încredere.

- Am încredere...

- Cu toate astea, eu nu pot avea încredere în tine.

- De ce?

- M-ai minţit cu Simeon.

- Poate.

- De ce, Brit?

De ce? Nu avea nimic de ascuns. Cu toate astea nu putuse să-i mărturisească. Şi Simeon îi spusese: „Brit, îmi place de Link foarte mult. Nu pot să-l rănesc”.

Dar Brit nu-i spusese tocmai pentru că nu-l plăcea

pe Link.

Instinctiv îşi duse mâna la inimă şi clătinându-se se sprijini de perete. O cuprinsese ameţeala. Revelaţia i se înfăţişa în toată grozăvia ei. Nu-l plăcea pe Link.

îl iubea!

- Brit, ţi-e rău? întrebă Link ca de departe.

Brit îl privi şi-i văzu ochii îngrijoraţi.

- Nu-mi mai pasă că m-ai minţit, continuă el. Nu mai contează. Oricum, Simeon nu mai e printre noi. Tot ce vreau să ştiu e de ce. De ce mi-ai ascuns lucrul ăsta?

De ce? Iar de ce? Dar de data asta Brit ştia răspunsul. Iar răspunsul era incredibil, dar adevărat. Nu-i spusese

adevărul de teamă să nu-l piardă. Să nu-l piardă pe bărbatul pe care-l iubea. Pe bărbatul dur, pe Link Wayland!

- Nu sta acolo cu privirea aia speriată încercând să mai născoceşti alte minciuni. Doamne, Brit, pe tine nu te mustră conştiinţa?

Vorbele lui Link avură efectul unui duş rece. Brit începu să-şi revină. îl privi pe Link. El n-o iubea. El ţinea la ea ca la o avere. Niciodată nu-i arătase că ţine la ea ca la o femeie.

- De unde ştii că am moştenit averea lui Simeon? întrebă ea pe un ton rece.

- De la Gutherie şi Fenton. Din întâmplare, Simeon avea aceiaşi avocaţi pe care-i am şi eu.

- Dar testamentele nu sunt confidenţiale?

Brit tremura, dar nu de frig. Ştia că tonul ei rece avea să-l facă pe Link să bănuiască faptul că pe ea o interesa strict partea materială a problemei.

Şi el exact asta bănui.

- Ba da, răspunse el. Dar avocaţii ştiu că eşti soţia mea, aşa că au considerat că e drept să-mi spună.

- înainte să aflu eu?

- Sunt doi avocaţi de modă veche, ridică el din umeri. Ei încă mai cred că bărbatul e capul familiei.

- Pot să văd testamentul?

- Normal. Eşti obligată. Trebuie să semnezi o serie de hârţoage. Dar dacă eşti atât de nerăbdătoare să afli, pot să-ţi spun ce conţine. „... dragei mele prietene Brit îi las... ”

Dar Brit nu mai auzi nimic pentru că fugi. Fugi din cameră, fugi din casă, fugi de Link, până ajunse în stradă.

*
* *

Brit merse ore-n şir. Merse până se întunecă. „... dragei mele prietene Brit îi las...". Testamentul lui Simeon. Ultima dorinţă a lui Simeon.

Şi Link bănuia că o interesau banii. Pentru că-l minţise. Pentru că la fel ca în Hawai, continua să-l mintă. Nu putea să-i spună adevărul. Oricum, pe Link nu-l interesa esenţa, motivaţia acţiunilor ei.

Bietul Simeon. De ce murise atât de tânăr? Fără să cunoască dragostea. Spunea că o iubeşte. Nu putea fi adevărat. La fel ca şi Brit, avusese un sentiment de profundă afecţiune pentru ea. Sentiment pe care Link nu putea să-l înţeleagă.

îşi aminti scene petrecute alături de el la poalele munţilor vulcanici. Simeon se simţise puternic. Pentru prima oară în viaţa lui scurtă. Şi cât se înşelase. Simeon fusese slab.

Apoi, când înainte să moară, îi şoptise: „Pentru tine". La ce se referise? Nici acum nu-şi putea explica. Ce voise să spună? Că murise pentru ea? Nu! Era prea dureros.

Brit începu să plângă.

Şi plângând se întoarse acasă. în faţa blocului nu mai era maşina lui Link. Răsuflă uşurată şi-şi şterse lacrimile cu furie.

A doua zi nu mai ieşi din casă. Nici Link nu mai

veni. Primi în schimb un cec de la el, ca să aibă cu ce să se întreţină. Gestul o înfurie pe Brit. O plătea, dar nu-i păsa de sentimentele ei. O auzea când vorbea, dar n-o asculta.

A treia zi primi prin poştă o scrisoare de la avocaţi, prin care era anunţată că trebuia să se prezinte pentru a semna actele de moştenire.

Trecură alte câteva zile şi mai primi un cec de la Link. De ce oare? Nici măcar nu se atinsese de primul.

Sună la Gutherie şi Fenton ca să stabilească o întrevedere.

- Domnul Wayland m-a informat înaintea dumneavoastră despre moştenire. Aş vrea să aflu de ce, spuse ea înfuriată.

- Este soţul dumneavoastră, îi răspunse pe un ton părintesc domnul Gutherie. Am considerat că este normal ca el să afle primul.

Aşa considerase el. Dar ce considera ea nu era important? Cât despre normal? Cine stabilea limitele normalităţii? Acest Gutherie era vreo instanţă supremă?

Domnul Gutherie continua s-o sfătuiască cum să-şi chivernisească moştenirea, dar ea nu-l mai asculta.

A doua zi se prezentă la biroul de avocatură şi semnă cu gândul aiurea actele, apoi plecă la fel de nepăsătoare cum venise.

Trecuse o săptămână de când Link nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Brit se întrebă ce ar fi zis dacă

ar fi apărut pe neaşteptate la el la birou.

Se întrebă, dar n-o făcu. Primi cu resemnare al treilea cec.

Dar pentru sufletul ei era prea mult. Brit le adună pe toate şi le puse pe biroul din biblioteca lui Link, la vedere. Când avea să se întoarcă, urma să le primească intacte, aşa cum le trimisese. Ea nu va mai fi acolo.

îşi făcu bagajul. îşi aminti că în apropiere de magazinul „Simeon" era o locuinţă frumoasă şi nu prea scumpă, de închiriat.

Nu lăsă nici un bilet. Pur şi simplu plecă. înainte să iasă pe uşă aruncă o privire prin apartamentul lor. Primul şi ultimul lor apartament. Nu era prea mare, dar... „Un dormitor ajunge", spusese Link. „Un pat nu e niciodată prea mic pentru doi îndrăgostiţi." îndrăgostiţi?

Brit închise uşa.

Capitolul 13

Apartamentul putea fi descris ca plicticos. Cel pe care-l împărţise Brit cu Cara nu fusese unul prea pretenţios, dar avea o căldură aparte. Te făcea să te simţi acasă. Locul ăsta nu avea nimic prietenos în el.

Dar Brit era bucuroasă că avea unde să pună capul. După ce se instală coborî să-şi cumpere câte ceva de mâncare. Nu prea mult, nu prea scump. Nu avea mulţi bani. Şi asta mai ales după ce plătise chiria piperată în avans pe câteva zile.

Brit îşi zâmbi amar gândindu-se la cecurile grase de pe biroul lui Link. Nu voia nimic de la el. Nu voia nimic material. Şi Link numai atât avea de oferit.

Acum nu mai avea decât câţiva dolari australieni. Dar nu era îngrijorată. Putea să se întoarcă la „Simeon” să-şi înceapă munca oricând dorea. La moştenire nu voia să se gândească deocamdată.

îşi aminti de fetele de la „Simeon”. Cum o vedeau oare ele? Ce părere aveau despre ea, în fond o intrusă? Toate ştiau că Simeon o cunoscuse cu puţin timp înainte să moară şi să-i lase moştenirea. Cu siguranţă ele ştiau despre moştenire. Oare ştiau dinainte ca ea să afle? De asta oare o primiseră cu atâta căldură?

Oricum, n-avea de ales. Trebuia să se întoarcă la magazin. Dar nu voia să pară nerăbdătoare să pună mâna pe avere.

Se culcă şi se trezi a doua zi de dimineaţă, cu gândul la noua ei viaţă. Asta avea să fie cariera ei?

Directoare de magazin de modă? Nu. Ea nu era o carieristă. Era doar un fluture de noapte.

Rămase multă vreme întinsă în pat gândindu-se la situaţia ingrată în care se afla. într-un târziu se ridică, se duse la baie, se spălă, se îmbrăcă şi se duse în oraş ca să-şi ia micul dejun. Un mic dejun frugal, după buget, constând într-un ceai fierbinte şi două felii de pâine prăjită unse cu unt. îşi mai pierdu vremea prin parc privind trecătorii. Mulţi dintre ei aveau în mâini sandvişuri consistente din care muşcau cu poftă. Brit nu se săturase. îi era foame. în ciuda banilor puţini pe care-i mai avea, se decise să se răsfeţe la prânz cu ceva mai hrănitor decât pâinea goală.

îşi luă inima-n dinţi şi porni spre magazin. N-avea cale de mijloc. Trebuia să înfrunte privirile răutăcioase ale fetelor.

Spre surprinderea ei, domnişoara Malling o întâmpină cu aceeaşi căldură şi un zâmbet încurajator. Fetele aproape că-i săriră în braţe.

- Doamne, Brit, bine ai venit! Ne temeam că n-o să mai apari multă vreme.

- Aveam mare nevoie de tine.

- Cum aşa? întrebă ea uimită.

- Simeon avea încredere în tine. Voia ca tu să-i preiei afacerea. Pe tine te-a învăţat cum stau treburile pe aici. Noi nu ne descurcăm deloc.

- Dar... de ce?

- N-ai aflat?

- Ce să aflu?

- Ai moştenit tot lanţul de magazine. Simeon nu era un om bogat, dar toţi banii pe care-i adunase i-a împărţit între membrii echipei.

- Mă bucur să aud asta!

- Problema e că... atâta timp cât trăia Simeon, nu era nici o... problemă. Dar acum... Avea o mulţime de datorii, Brit.

- Povesteşte-mi despre ce e vorba, Hilary, o rugă Brit cu interes crescând.

- Simeon şi-a început afacerea cu noi. Şi au fost momente grele, dar nu l-am părăsit. Şi nici el nu ne-a părăsit la greu. Asta ne-a unit foarte mult. Era un om excepţional.

- Da. Era.

-Avea talent, un talent recunoscut. Dar recunoaşterea nu aduce întotdeauna bani. Pe de altă parte, Simeon nu făcea compromisuri. Crea după un zbucium lăuntric îndelungat, apoi dacă acea creaţie se vindea sau nu, pentru el nu mai conta. Marile case de modă au succes datorită compromisurilor pe care le fac. O croială, nişte nasturi, un fermoar mai ieftin, contează pentru partea financiară a afacerii. Pe lângă asta, Simeon nu putea să creeze la comandă. Şi multe dintre creaţiile lui au rămas nevândute din cauza asta. Avem o mulţime de rochii demne de o regină, ca preţ şi ca finisaj. Dar câte regine cumpără de la „Simeon”?

- înţeleg.

- Afacerea asta e minunată, dar n-a fost pentru Simeon. Sunt implicaţii mult prea practice pe care el nu le accepta. El era un poet. Un adevărat artist. Aici, mă tem că va trebui să intervii tu.

- Eu? De ce tocmai eu? Nu ştiu de ce aveţi atâta încredere în mine. De ce vă bazaţi atâta pe mine. Doar eu şi Simeon... spuse Brit înroşindu-se.

Hilary îi strânse mâna cu căldură.

- Ştim cu toţii ce simţea Simeon pentru tine. Aminteşte-ţi că noi am fost împreună încă de la început. Eam ca un frate şi o soră. Simeon ne-a lăsat nouă banii şi ţie magazinele. Ţie, Brit, ţi-a lăsat lucrul la care ţinea cel mai mult. Şi ţi l-a lăsat ţie pentru că pe tine te iubea.

- Dar eu nu...

- Ştim şi asta. Şi Simeon ştia. Ştia ce simţi pentru soţul tău.

Brit îşi muşcă buzele. Dacă Simeon ştiuse, asta însemna
că intuise. Pentru că ea aflase de curând.

- Tot nu înţeleg. Trebuie să mai fie ceva.

- Era. Simeon nu era un bărbat puternic. Dar cred că ţi-ai dat seama, nu?

- Da, mi-am dat seama.

- Dacă nu se întâmpla nenorocirea asta, se întâmpla altceva. Simeon îşi simţea sfârşitul. Noi toţi l-am simţit. Cu toate că a fost un însingurat.

- Avea prieteni de nădejde.

- Dar nici unul atât de bogat. Simeon ştia că tu ai

bani. Şi spera ca atunci când va veni timpul, tu să scoţi magazinul din impas. Să păstrezi echipa la care ţinea atât de mult.

- Era un om extraordinar de bun şi de atent. Dar a greşit amarnic închipuindu-şi că eu am bani.

- Poftim?

- Da. Eu n-am bani.

- Dar...

- Soţul meu are, dar eu...

- L-am cunoscut pe domnul Wayland. Mi s-a părut genul de om caritabil. Am citit în ziare despre el că deja e implicat în diverse acţiuni de genul acesta, pe care le face cu plăcere. E un bărbat nobil.

- Probabil, da... Ai dreptate, se bâlbâi Brit. Problema e că... Ce să ne mai învârtim în jurul cozii... Ne-am despărţit. Adică... l-am părăsit. N-am nevoie de banii lui. Urăsc banii lui. De fapt... nu ţin la el, nu-l iubesc.

- Brit...

- Dacă ai de gând să mă convingi să mă mai gândesc, te sfătuiesc să n-o faci. Degeaba. Mă tem că munca la care o să mă înham o s-o fac pe cont propriu. înţelegi?

- Da, fu Hilary de acord. Cum crezi. Acum te las să arunci o privire prin actele firmei.

Brit se închise în biroul lui Simeon privind îndelung ultimele schiţe pe care le realizase. O fată care culegea flori de pe un câmp, o fată călare pe un cal galopând, o fată în mijlocul unei furtuni. Şi toate

erau îmbrăcate în rochii minunate, în culori pastelate, din materiale fluide, bătute de vânt. Vântul era prezent în toate schiţele. Şi toate fetele semănau cu ea.

Simeon avea talent. Simeon era un poet. Simeon fusese un artist adevărat.

Brit se trezi din visare doar spre prânz, când Hilary bătu la uşă ca să-i aducă o tavă cu mâncare.

- Cum ţi se par? întrebă Brit arătându-i schiţele înşirate pe birou.

- Minunate. Dar, din păcate, Brit, acum a sosit momentul să renunţăm la partea artistică, visătoare. înţelegi? Trebuie să revenim cu picioarele pe pământ. Nu vreau să par lipsită de inimă, dar...

- Te înţeleg, şopti ea strângând schiţele lui Simeon, închizând visele lui într-un sertar şi adăugând: Adio, dragul meu poet.

* * *

Brit îşi închirie un apartament mai ieftin. Aici chiria trebuia plătită săptămânal, iar proprietarul care părea un om cumsecade, ar fi amânat-o câteva zile dacă s-ar fi aflat într-o situaţie disperată. Apartamentul era foarte mic, dar nici ei nu-i trebuia ceva mai spaţios. Orice loc era bun atâta timp cât era curat şi n-o făcea să se simtă ca-ntr-o închisoare.

De la Link nu mai primi veşti, dar nici nu se aştepta să primească. Citise în ziare că urma să plece într-o călătorie la Londra. Probabil că nici nu trecuse pe acasă şi chiar dacă o sunase, putea să-şi închipuie

că ea nu voia să-i răspundă. Era sigură că sub uşa apartamentului se mai adunaseră câteva cecuri grase pe care el avea să le descopere abia când urma să ajungă acasă.

- Pui greşit problema, îi spusese Hilary.

- Dar şi Simeon ar fi făcut la fel, protestase ea.

- Nu-i adevărat. E drept, nu-i plăceau banii şi nici nu ştia să-i facă. Dar dacă i s-ar fi oferit, i-ar fi acceptat bucuros.

- Sugerez altceva. Dacă renunţăm la celelalte magazine putem să scăpăm de datorii?

- E o idee bună. Simeon, adică tu, ai acum şapte magazine în diferite colţuri ale ţării. Cum noi nu putem fi în acelaşi timp în toate părţile, nu ştim cât de interesaţi sunt asistenţii, directorii şi vânzătorii de acolo să facă treabă, mai ales că simt falimentul. Ai putea să renunţi la ele şi să-l păstrezi doar pe ăsta. N-am vrut să-ţi sugerez aşa ceva, pentru că e vorba de moştenirea ta. Dar dacă ai adus subiectul în discuţie, eu sunt de părere că e o idee bună, pentru moment. Cu toate astea, trebuie să avem în vedere problema principală - produsele nu se vând. De ce? Din cauza preţurilor prohibitive. Deocamdată nu ne permitem să scădem preţurile. Ar trebui să facem un împrumut bancar.

- O să mă gândesc. Până atunci vom rezolva problema cu celelalte magazine.

Mai trecu o săptămână. După ce renunţară la cele şase magazine care aduceau pierderi în plus, situaţia părea să se redreseze. Dar pe termen lung nu se întrezărea nici o speranţă. Concluzia era aceeaşi. Făceau rost de bani, sau închideau afacerea.

Speranţele lui Brit erau din ce în ce mai mici, iar moralul echipei era la pământ. Până într-o seară, când Brit se gândi că ajunseseră în punctul în care trebuiau să facă un împrumut.

A doua zi sună Link.

- Domnişoara Smith? spuse el cu voce indiferentă.

- Brit Wayland, spuse ea pe un ton sfidător, îndurerată în adâncul sufletului de apelativul pe care-l folosise Link.

- Tocmai m-am întors de la New York, spuse el ignorând corecţia.

- în ziare scria că pleci la Londra.

- A, deci îmi urmăreşti activitatea?

- Mi-a căzut întâmplător sub ochi articolul.

- Am trecut pe la apartament înainte să plec la New York. Am găsit cecurile. N-ai nevoie de ele?

- Nu, mulţumesc.

- îţi merg afacerile la „Simeon”?

- Da, minţi ea. Foarte bine.

- Văd că nu eşti lacomă. Te mulţumeşti cu ce ai. Alte femei, în locul tău, le-ar fi luat fără remuşcări.

- Am suficienţi bani, minţi ea din nou.

- Simeon ţi-a lăsat o avere frumuşică, nu?

- N-am nevoie de nimic.

- De la mine?

- Da. Ai să-mi comunici şi altceva?

- Da. Mă întrebam, dacă nu-mi accepţi banii, ai accepta altceva de la mine?

- N-am nevoie de nimic, ţi-am mai spus.

- Oricum, nu mai contează pentru că e pe drum. O să vină cu binecuvântarea mea.

- Link? strigă Brit în receptor, ascultând stupefiată tonul.

înainte să plece de la magazin în seara aceea, apăru
John.

*
* *

Toţi membrii echipei plecaseră acasă. Chiar dacă erau conştienţi de condiţiile grele în care se afla firma, chiar dacă Simeon nu mai era, rămăseseră alături de ea toţi până la unul. Luptau împreună, căutau soluţii împreună, erau loiali şi uniţi. Chiar dacă finanţele lipseau, exista entuziasmul.

Brit îl privi pe John ca prostită, multă vreme. în cele din urmă John se apropie de ea zâmbind şi o luă de mână.

- Brit!

- Credeam că eşti în Europa, şopti ea ameţită.

- Am venit astă-noapte.

- Lucrurile... spuse ea înghiţind în sec... lucrurile nu ies aşa cum le planifici.

- Ba au ieşit mai bine ca-n planurile mele cele mai îndrăzneţe. Compania mi-a propus o colaborare pe

termen lung. Sunt atât de fericit, Brit! Mă simt un om realizat.

- Mă bucur pentru tine că ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit.

- Nu chiar tot ce mi-am dorit, spuse el privind-o semnificativ.

- Vai, John! exclamă ea pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

Dar plânsul nu era pentru John.

- M-am întors să-mi închei aici toate afacerile. Se pare că voi sta mai mult decât am crezut în Europa. Poate chiar pentru tot restul vieţii, cine ştie?

- Şi ce afaceri vrei să închei aici?

- Afaceri e mult spus. Sau puţin...

- La ce te referi? întrebă ea ţinându-şi respiraţia.

- Aş vrea să ne întoarcem împreună în Europa. Ca soţ şi soţie.

Brit tăcu. Se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre fereastră. De ce? De ce tocmai acum?

- Brit?

Brit se întoarse cu faţa la el şi spuse cu o tristeţe infinită:

- E prea târziu. Mult... prea târziu.

- Aşa crezi tu, spuse John cu un entuziasm ciudat. L-am cunoscut pe soţul tău. E un tip pe cinste, nu?

Şi Simeon spusese asta.

- Dar e cam ciudat, continuă el. Ce bărbat trimite alt bărbat la soţia lui?

- Unde v-aţi cunoscut? întrebă ea cu figura

împietrită.

- N-am ştiut cum să dau de tine şi m-am dus la biroul lui. A fost foarte amabil cu mine. Poate chiar prea amabil.

- Ce vrei să spui?

- Practic m-a obligat să vin la tine.

- Tu ţi-ai exprimat dorinţa să mă vezi?

- Desigur. Dar credeam că o să-mi propună să ieşim undeva, toţi trei, să discutăm...

- Ce ţi-a spus Link? Adică ce ţi-a povestit despre noi?

- Că relaţia voastră n-a mers. Apoi a spus că...

- Da?

- Că e rândul tău.

- Şi ai venit la mine, şopti ea.

- Da.

în magazin se lăsă tăcerea. Ziua de lucru se terminase de mult iar traficul se diminua.

- Să ştii că n-am venit pentru asta în Australia, Brit, spuse el sincer.

- Dar pentru ce? întrebă ea, cu gândul departe.

- N-am vrut să vă stric căsnicia.

- Adică n-ai venit în Australia pentru mine?

- Nu. Cum aş fi putut? Ţi-am spus. Am venit să-mi închei afacerile. Am vrut să dau de tine ca să-mi cer iertare personal. Voiam să lămuresc situaţia cu tine înainte de a pleca definitiv. Dar acum s-a schimbat situaţia. Spre bucuria mea.

- S-a schimbat?

- Eşti o femeie liberă.
- Sunt căsătorită cu Link.

- Nu eşti o femeie căsătorită în adevăratul sens al cuvântului. De fapt şi Wayland mi-a spus acelaşi lucru. Locuiţi separat. El e acolo, tu eşti aici... Aşa că...

- Aşa că?

- Aşa că aş vrea să vii cu mine, draga mea.

- De ce? întrebă ea dintr-o dată.

- Pentru că te iubesc. Pentru că bănuiesc că şi tu simţi la fel pentru mine.

- Eu nu cred asta. De fapt n-a fost niciodată ceva sigur, nu? N-am vorbit niciodată despre iubire, John. Nici măcar nu ne-am sărutat! râse ea aproape isteric.

- Dar ne priveam şi ştiam. Cel puţin eu aşa simţeam.

- Cred că şi eu am simţit aşa. Atunci. Dar...

- Sentimentele nu se schimbă atât de uşor.

- Uneori se schimbă.

- Adică iubeşti pe altcineva?

- N-am spus asta.

- Dar la asta te referi.

- Oh, John, John... oftă ea.

Se apropie de el, îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută. Dar John o împinse aproape cu brutalitate.

- Asta n-a fost pentru mine, spuse el îndurerat.

Brit tăcu.

- Nu-ţi face griji pentru mine, continuă el. Mi-am găsit fericirea. Nimeni nu poate avea totul, nu? râse el amar. Dar sunt un bărbat norocos. O să-mi găsesc

soţia potrivită în altă parte. Mai bine să rămânem prieteni. Ce spui?

- Dragul meu John, şopti ea mângâindu-l pe frunte.

- Din păcate nu sunt „dragul tău” aşa cum aş fi vrut să fiu, spuse el rar. Bine, Brit, să încheiem subiectul. Vrei să mă duc la Wayland să-i spun că n-a ţinut?

- Nu! spuse ea hotărât. O s-o fac eu.

- Nu m-ai întrebat nimic despre sora ta, schimbă el dintr-o dată subiectul.

- Mi-ai scris că e în Anglia. Dar mi-aş fi dorit să-mi scrie.

- Poate că s-a gândit că va ajunge aici înainte ca scrisoarea să sosească.

- Poftim? Despre ce naiba vorbeşti, John?

- Despre Cara. N-a stat prea mult în Anglia. Nu i-au mai ajuns banii.

- A împrumutat de la tine?

- Da. Dar nu contează. Am destui bani şi ştii cât de mult ţin la ea. E ca o soră pentru mine.

- Şi unde e ea acum?

- A venit cu mine, în Australia.

- Poftim??? Vrei să spui că sora mea s-a întors acasă?

- Da.

- Unde e?

- Foarte aproape. Mai precis la intrare. I-a fost ruşine să intre... Brit! Brit!

Dar Brit nu-l mai asculta. O luase la fugă, cu inima

bătând să-i spargă pieptul, strigându-şi sora pe nume.

Capitolul 14

Umilinţa Carei dură exact o lună. Şi după o lună, Brit era fericită. Sora ei se schimbase. Era mai blândă, mai caldă, părea chiar mai înţeleaptă.

Plânsese mult. îi povestise Carei totul, începând cu primul moment în care îi răsărise în minte ideea plecării în Europa. Iar Brit îi oferise umărul şi mângâierile ei ca-ntot- deauna.

într-o dimineaţă, la cafea, Cara o întrebă despre Link.

- Când mi-a spus John că te-ai căsătorit cu el, mi-am dat seama că ai ales cea mai bună soluţie. Adică... am sperat că eşti fericită. îmi pare rău că...

- Da. Şi mie, spuse Brit rece.

-John mi-a spus că sunt mai multe probleme la mijloc.

- Mai bine hai să vorbim despre tine, draga mea.

- N-am reuşit, Brit. Acolo sunt alte cerinţe. Nu e ca la noi. Nu mă aşteptam să mă lovesc de unele probleme de care n-auzisem în viaţa mea. Ştii cum sunt eu...

- John mi-a spus că acolo competiţia e foarte acerbă.

- Da. Şi dacă nu ştii să te impui, cazi. Oricum, baletul mi se părea plictisitor.

- Dar, Cara...

- Tata a insistat să fac balet. Sincer, mie nu mi-a

plăcut niciodată. Singurul lucru pe care l-am adorat întotdeauna a fost să mă îmbrac, să mă fardez, să mă îngrijesc, ştii tu... Apropo, am auzit că ai un magazin.

Brit tăcu. îi aruncă surorii sale o privire scurtă. N-avea chef să deschidă acel subiect.

- Un soţ minunat, o moştenire mare... continuă Cara sorbind din cafea.

- Eu şi Link ne-am despărţit. Iar moştenirea mai mult îmi dă bătaie de cap. Magazinul merge în pierdere. N-am nici o şansă să fac bani din afacerea asta.

- Pot să văd şi eu magazinul, Brit?

- Desigur. Dar să nu-ţi treacă alte idei prin cap. M-am fript o dată, râse ea.

- O să vin mâine, cu tine. Pot? întrebă Cara cu speranţă în ochi.

- Mai bine ţi-ai căuta o slujbă.

- Nu pot să lucrez pentru tine?

- Cara, n-am bani.

- într-un magazin de modă aş lucra şi pe nasturi.

- Totuşi, trebuie să-ţi asiguri existenţa. Dar hai să nu mai vorbim despre asta acum. O să înţelegi mai bine ce vreau să-ţi spun, când o să vezi mâine magazinul.

Dar Cara nu înţelese.

- Nu pot să pricep cum un loc ca ăsta poate să nu aducă bani, spuse ea aruncând o privire prin magazinul frumos decorat.

- Ei bine, nu aduce.

- Fă-l să meargă.

- E uşor de spus.

- Eu l-aş putea face să meargă, spuse Cara cu voce tremurătoare.

Brit îşi privi sora cu atenţie. în ochii ei strălucea de data asta pasiunea adevărată.

Trei săptămâni mai târziu, Brit se văzu nevoită să recunoască faptul că sora ei se pricepea de minune la afaceri.

- Ai talent, spuse Hilary după ce-i ascultă ideile.

Din păcate echipa n-o agrea prea mult pe Cara. De fapt, din câte-şi amintea Brit, sora ei nu avusese prea multe prietene în copilărie. Dar asta nu mai avea nici o importanţă.

Magazinul începuse să se pună pe picioare şi asta datorită Carei. Şi cel mai important era că ea părea satisfăcută de munca ei.

într-o zi, Hilary veni la Brit şi-i spuse:

- E adevărat că echipa n-o place pe Cara, dar n-are importanţă. Şi-ntr-o afacere de succes, şeful nu e niciodată agreat de către angajaţi. Ea nu este şefă aici, dar ar putea fi. Are talent.

- Aşa e.

- Mă tem că tu nu eşti făcută să fii femeie de afaceri.

- Ai perfectă dreptate, recunoscu ea.

- Sora ta e născută pentru comerţ.

- Cara a fost născută să fie dansatoare, protestă

Brit.

- Nu cred. Şi presupun că nici ea nu crede asta.

- Ah, ştiu că i-a intrat în cap că dansul nu-i pentru ea, dar te asigur c-o reprezintă.

- Poate că o reprezenta la un moment dat.

- Şi acum ce o reprezintă?

- „Simeon”.

- Nu se poate. Nu te poţi baza pe sora mea.

- A făcut o greşeală în trecut, dar ar trebui să-i acorzi puţină încredere. Acum e cu totul altă persoană.

- Pentru cât timp?

- Contează? Atâta timp cât îţi va lua să pui „Simeon” pe picioare ca apoi să-l vinzi mai bine.

- Dar nu vreau să-l vând.

- Până la urmă este decizia ta. Voiam să-ţi mai spun şi altceva. Membrii echipei sunt îngrijoraţi că ar putea să-şi piardă slujbele.

- Şi eu ce pot să fac?

- Soluţia e în mâinile tale. Poţi s-o laşi pe Cara să preia conducerea.

- Crezi că asta ar fi singura soluţie? Cum rămâne cu banii de care avem nevoie?

- Domnul Wayland?

- Nu!

- Atunci trebuie să închizi magazinul şi să laşi angajaţii pe drumuri.

- Nu...

- Mai gândeşte-te. Poţi să-l implici şi pe domnul

Wayland în afacere.

- Nu...

- Ar avea un profit atrăgător.

- Nu pot să fac aşa ceva.

- Mai gândeşte-te.

Apoi interveni Cara.

- Brit, aş vrea să preiau eu conducerea magazinului. Ştiu că pot să-l salvez. Ai văzut ce am făcut în câteva săptămâni, Brit?

- Da, Cara, oftă ea, am văzut că ai talent.

- De ce să te chinuieşti când poţi scoate un profit din afacere lăsând magazinul pe mâinile mele?

- Poate, dar mai avem nevoie şi de bani, nu numai de talent. Şi ţi-am spus că n-avem de unde să facem rost.

- De la el...

Nu-i spusese pe nume, dar Brit pricepuse.

- Cum?

- Eşti soţia lui. Uite, Brit, nu ştiu de ce nu v-aţi înţeles, dar acum e vorba de o problemă serioasă. Crezi că te lasă baltă dacă-i ceri ajutorul?

- Nu ştiu... Dar el crede că am bani.

- Adică l-ai minţit?

- Da.

- Vai, Brit! exclamă Cara indignată. Nu-i nimic. îi spun chiar eu!

- Ba nu, Cara. Să nu-mi faci una ca asta.

- O să-i spun, Brit, să ştii. Nu te îngrijora. Şi el e om de afaceri. O să înţeleagă. Pun pariu că o să

investească mai mult decât avem nevoie.

- Ba nu, pentru că nimeni nu-i va cere aşa ceva.

- Ba da. Dacă nu i-o ceri tu, ţi-am spus, mă duc eu la el. O să-i spun cum trăieşti de azi pe mâine. O să te fac de râs!

- Nu!

- N-ai de ales.

- Nu, repetă Brit.

- Mă duc eu sau tu? Nu glumesc, Brit. Gândeşte-te bine până diseară.

Şi diseară...

- O să mă duc eu, spuse Brit pe un ton ostenit.

Cara sărea în sus de bucurie, iar Brit privea în gol gândin- du-se ce avea să-i spună lui Link. Cum să pună problema?

- Trebuie să te duci chiar acum, spuse Cara după ce-şi reveni din euforia care-o cuprinsese.

- Nu, nu...

- De fapt, mi-am permis să-l sun înainte să primesc răspunsul tău. I-am dat telefon şi i-am spus că vrei să discuţi ceva cu el.

- Vai, Cara!

- Fii liniştită. Nu bănuieşte nimic. Afacerile nu se discută prin telefon. Oricine ştie lucrul ăsta.

- Totuşi, ar fi trebuit să mă laşi pe mine s-o fac.

- Crezi că nu te cunosc? Noroc cu mine. Ti-am stabilit şi întâlnirea. La ora nouă seara, la el la hotel. Dar n-a spus care hotel. Ştii tu?

Ştia? Probabil că Link închiriase o cameră la

hotelul la care stătuse ea înainte să se căsătorească.

- Da, ştiu care hotel.

- Perfect. O să te îmbraci cu una din rochiile noi pe care tocmai le-am comandat. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Brit, zâmbeşte!

Când o văzu, directorul hotelului o întâmpină cu jovialitate.

- Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Wayland. Domnul Wayland ne-a spus că sunteţi foarte ocupată cu afacerile şi că aveţi succes. Felicitări. Ne era dor de dumneavoastră. Poftiţi cheia camerei. Aceeaşi cameră. Să chem băiatul să vă ajute cu bagajele?

- N-am bagaje, spuse ea şi se îndreptă spre lift.

Etajul şapte. îşi aminti perfect imaginea camerei sale în timp ce beculeţele indicatoare din lift se aprindeau succesiv cu repeziciune, ducând-o spre... pierzanie.

La etajul şapte liftul se opri şi uşile metalice glisară lin. Brit coborî din lift şi se îndreptă cu paşi rari spre capătul holului. Se opri în faţa uşii, scoase cheia şi deschise. Spera să-l găsească pe Link aşteptând-o, dar camera era goală.

îşi aruncă geanta pe pat şi se apropie de fereastră. Luminile oraşului erau orbitoare. Brusc îşi dori să se afle în Hawaii, când lucrurile mergeau mult mai bine decât acum, când Simeon era în viaţă, când Link îi zâmbea dimineţile urându-i: „O zi fericită!”.

- Bună seara, Brit, spuse Link din uşă.

Brit îl privi. îi fusese dor de el. Nu-l mai văzuse de

săptămâni întregi. îşi mută repede privirile în altă parte. Link obişnuia să-i ghicească gândurile.

- Ai mai slăbit, Link, spuse ea.

- Din cauza ta, o tachină el. Ei, s-auzim. Despre ce e vorba?

- Nu ţi-a spus Cara?

- M-a întrebat unde şi când pot să mă întâlnesc cu tine.

- Mda...

- Deci ţi s-a-ntors surioara.

- Da.

- Spăşită?

- Da.

- Desigur, fără succes, aşa, ca John.

- John a mers la sigur.

- Dar are şi talent. Apropo. De ce s-a întors John?

- Nu mai contează. A plecat repede şi definitiv.

- Serios? întrebă el făcând ochii mari. înţeleg... Şi asta te-a doborât.

- Nu...

- De ce să ne mai ascundem după deget? Cara mi-a povestit că afacerea ta e în cădere liberă. De câţi bani ai nevoie?

- Ai înţeles greşit.

- De câţi bani ai nevoie? repetă el.

- Ei, dacă insişti, uite termenii colaborării, spuse ea scoţând nişte acte din geantă, pregătite de Cara.

- Aha, înţeleg, spuse el privind câteva clipe hârtiile.

- Ei?

- Promiţător. Şi eu cu ce mă aleg?

- Cu un profit frumos. Obligaţia ta e doar să investeşti.

- Chiar ai nevoie de banii mei? Banii lui Simeon nu ţi-au ajuns?

- Simeon mi-a lăsat doar magazinul. Un magazin minunat şi fără profit. De fapt mi-a lăsat tot lanţul „Simeon". Dacă nu erau celelalte magazine n-aş fi rezistat până acum. Dar am ajuns la fundul sacului. Când a făcut testamentul, Simeon s-a gândit că tu, fiind soţul meu...

- Da, strâmbă el din nas. Revenim la numele Wayland. Brit tăcu, aşteptând, tensionată.

- Şi ce a făcut Simeon cu banii?

- Nu avea mulţi. I-a împărţit între membrii echipei sale devotate şi loiale.

- înţeleg. Dar nu pricep din ce ai trăit tu până acum. Nici măcar nu te-ai atins de cecurile mele.

- Am supravieţuit.

- Răspunde-mi, Brit!

- Respir, da? Ce vrei mai mult?

- Ai flămânzit, dar n-ai venit să-mi ceri ajutor!

- Nu trebuie să fii melodramatic. N-am flămânzit.

- Ai un orgoliu imens.

- Nu.

- Atunci înseamnă că mă urăşti îngrozitor...

Brit îşi lăsă capul în jos, ca Link să nu-i citească în ochi.

- Şi de ce ai apelat la mine tocmai acum?

- O să las afacerea pe mâinile Carei.

- îi dai Carei o şansă, recită el ironic.

- Da. Dar de data asta nu mă înşel. Are un talent exepţional. îi merge mintea pentru afaceri.

- Iar ţie nu.

- Aşa e, fu ea de acord.

- Cara ar lua tot ce i-ai putea oferi, spuse el făcându-şi o ţigară.

- S-a schimbat.

- Aşa crezi tu?

- Sunt convinsă. Şi-a primit lecţia.

- Oricum, nu înţeleg un lucru.

- Care anume?

- Am auzit că John a câştigat foarte mulţi bani datorită succesului pe care l-a avut în Europa cu opera „Crucea Sudului". Cu toate astea nu s-a oferit să te ajute. Dar o voi face eu. Atâta timp cât suntem căsătoriţi, mă simt responsabil faţă de tine. Şi după ce ne vom despărţi voi avea grijă de tine până te vei recăsători, fie că-mi place sau nu.

- N-am nevoie de mărinimia ta! Eu îţi propun doar o afacere.

- Să-ţi spun cum înţeleg eu? ‚John o să aibă grijă de mine, dar nu poate avea grijă şi de sora mea. Aşa că de ce să nu profităm de Wayland?"

- Eşti lipsit de inimă, spuse ea întristată.

- Tu ar trebui să fii ultima persoană care să spună aşa ceva despre mine. Ti-am oferit tot confortul

material de care ai avut nevoie. Că nu te-ai folosit de el, asta-i altceva. A fost alegerea ta. Eu mi-am făcut datoria.

- Cruzimea îmbracă diverse forme.

- Dacă unul dintre noi este lipsit de inimă, aceea eşti tu.

- De ce?

- Vrei s-o ştergi împreună cu John în Europa şi te aştepţi ca eu s-o ajut pe Cara.

- Ti-am mai spus, Link. John a plecat. Nu se mai întoarce.

- Dar îl vei urma imediat după ce eu o să-i asigur viitorul Carei.

- Nu! insistă ea.

- De ce?

- Pur şi simplu nu!

- Nu ţi-a propus să te căsătoreşti cu el?

- Ba da, dar nu vreau. Nu înţelegi, Link? Ce-i aşa de greu?

- Nu. Nu înţeleg. Mi-ai spus că l-ai iubit.

- Dar n-a fost nimic între noi.

- Totuşi l-ai iubit.

- Aşa am crezut. Dar când s-a întors...

- Ai găsit ceva mai profitabil între timp?

- La tine totul se rezumă la bani?

- La mine, nu. Să nu uităm că deocamdată eşti încă soţia mea, spuse el leneş răsucindu-şi o altă ţigară.

- De ce m-ai ales pe mine? întrebă ea.

- Te-am plăcut din prima clipă. Din ziua în care am venit la voi în casă pentru interviul pe care i l-am luat tatălui tău. Stăteai acolo, într-un colţ, însingurată, părăsită, nedorită...

- Nu-i adevărat! protestă ea.

- Ba da. Crezi că nu cunosc simptomele? Şi eu eram la fel ca tine. Dar cel puţin eu am avut o bunică bună. Tu n-ai avut pe nimeni.

- Deci ţi-a fost milă de mine?

-O, nu! spuse el ferm. Milă? Niciodată. Dacă mi-ar fi fost milă de tine, ce sens ar mai fi avut să trec prin tot ritualul cu căsătoria?

- Atunci?

- Trage tu concluzia, Brit, spuse el trăgând cu nesaţ din ţigară.

- N-are rost, Link. Probabil am fost o altă formă de

avere de-a ta. Deşi nu ştiu cu ce ţi-aş fi putut întregi eu capitalul...

- Asta crezi?

- Altceva ce pot să cred? Nu mi-ai arătat niciodată că ţii la mine. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti.

- Cuvintele astea s-ar fi întors împotriva mea. Dacă nu era John, era Simeon.

- Ti-am mai spus şi-ţi repet, spuse ea cu disperare. Nu m-a interesat niciodată cu adevărat John. Cât despre Simeon... A fost un prieten extraordinar. Şi atât!

- Dar tu niciodată nu mi-ai spus ce-ţi doreşti. Fii cinstită, Brit. Recunoaşte că nici tu nu m-ai ajutat. Ajută-mă acum, în ceasul al doisprezecelea.

- Te iubesc, spuse ea simplu aşteptându-i reacţia.

- Interesant, spuse el la fel de simplu. Şi când ţi-a venit ideea asta?

- Cred că în Hawaii, când mi-ai spus într-o dimineaţă: „O zi fericită!”.

- Şi apoi ţi-ai revărsat afecţiunea asupra lui Simeon.

- Link! Cât o să mai continui cu acuzaţiile astea prosteşti?

- M-am săturat să sufăr. M-am săturat să tot ofer fără să primesc nimic în schimb, să sărut fără să fiu sărutat, să îmbrăţişez fără să primesc căldură. Aş vrea să te pot crede, dar nu ştiu dacă mai merită.

- Şi eu ce vrei să fac? întrebă ea pe jumătate plângând. Pentru că o să fac orice-mi ceri.

Link se ridică în picioare.

- O să ies puţin să mă plimb prin oraş... Nu, Brit. Vreau să fiu singur. Tu culcă-te. Sau stai şi citeşte, fă ceva, ce vrei. Nu mă urmări. Trebuie să mă regăsesc. Trebuie să mă cunosc. Credeam odată că lumea e a mea. Dar nu sunt decât un tip dur şi egoist.

- Ba nu, Link, nu eşti aşa.

- Am fost, şi aşa am obţinut ce mi-am dorit. Dar acum nu mai ştiu ce e mai bine să fac. Şi nu ştiu dacă nu cumva e prea târziu ca să mă schimb.

- Nu, Link! strigă ea.

- Vreau să mă cunosc, repetă el îndreptându-se spre uşă.

- Atunci hai să ne cunoaştem împreună, îl rugă ea.

Dar Link plecase. Brit auzi liftul coborând. Apoi nimic.

Ore lungi de tăcere. Până în zori. Era o dimineaţă cu cer roz, ca în Hawaii.

Apoi auzi liftul. Paşi. Uşa de la intrare. Link. Ce avea să-i spună?

Se întoarse cu faţa spre el şi-l văzu cu braţele deschise şi cu ochii strălucitori de dragoste. Cât aşteptase clipa asta!

- Bună dimineaţa, doamnă Wayland. O zi fericită!

Sfâr[it

*
* *